



Fremsat den 25. april 2018 af skatteministeren (Karsten Lauritzen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og forskellige andre love og om ophævelse af lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper

(Forenkling af regler om inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. og forældelsehåndtering m.v.)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016, § 1 i lov nr. 285 af 29. marts 2017 og senest ved § 1 i lov nr. 258 af 10. april 2018, foretages følgende ændringer:

1. I § 2 indsættes efter stk. 4 som nye stykker:

»Stk. 5. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige de fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Stk. 6. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 5, forrentes fortsat efter § 5.

Stk. 7. Ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der

på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 5, ophæves ikke. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 5, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, samt om hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.«

Stk. 5-9 bliver herefter stk. 8-12.

2. I § 2, stk. 5, 3. pkt., der bliver stk. 8, 3. pkt., ændres »stk. 6« til: »stk. 9«.

3. I § 2, stk. 7, 2. pkt., der bliver stk. 10, 2. pkt., ændres »stk. 8« til: »stk. 11«.

4. I § 2, stk. 9, 1. pkt., der bliver stk. 12, 1. pkt., ændres »stk. 1-8« til: »stk. 1-11«.

5. I § 3, stk. 8, 1. pkt., indsættes efter »3-7«: »og om fradrag af pensionsindbetalinger ved betalingsevnevurdering«, og som 3. pkt. indsættes:

»Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre.«

6. Efter § 3 A indsættes:

»§ 3 B. Renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. op-

krævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, behandles med hensyn til forældelse som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse. Det samme gælder renter og gebyrer, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager til inddrivelse, uden at hovedkravet samtidig overdrages til inddrivelse, eller uden at det i forbindelse med overdragelsen oplyses, at hovedkravet allerede er under inddrivelse. Andre gebyrer end de, der nævnes i 1. og 2. pkt., anses, når de modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der reguleres af stk. 1.

§ 3 C. Indtræder der et skyldnerskifte for en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder som følge af dødsfald, fusion og spaltning, forbliver fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og renter tilskrives fortsat i medfør af § 5, stk. 1. Efter at have fået kendskab til skyldnerskiftet giver restanceinddrivelsesmyndigheden den eller de nye skyldnere en betalingsfrist på 14 dage, inden for hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage modregning, mens anden form for inddrivelse af fordringen alene kan foretages, hvis inddrivelsen er nødvendig for at afbryde forældelsen.«

7. I § 4, stk. 2, indsættes som 3. og 4. *pkt.*:

»For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt.«

8. I § 9 a indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Stk. 3. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinddrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand.«

9. § 10, stk. 2, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.«

10. I § 10, stk. 3, 5. pkt., indsættes efter »rådighedsbeløb,«: »og om fradrag af pensionsindbetalinger«.

11. I § 10 a, stk. 1, indsættes efter »til dækning af«: »tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt«.

12. Efter § 10 a indsættes før overskriften før § 11:

»**§ 10 b.** Nedsættes det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter §§ 10 eller 10 a, som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Dækninger af skyldners fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Stk. 2. Kan det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a vedrørende den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvist ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Stk. 3. Har skyldneren modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales. Efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen. Tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet.«

13. Efter § 16 indsættes før overskriften før § 17:

»*Pligt til oplysning om ny adresse ved flytning til udlandet*

§ 16 a. En skyldner, der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden på mindst 100 kr., og som fraflytter Danmark, har pligt til inden udrejsen at give restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om fraflytningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. Oplysningspligten efter stk. 1 omfatter skyldnerens

- 1) personnummer,
- 2) fulde navn eller adresseringsnavn,
- 3) hidtidige adresse og bopælskommune,
- 4) fremtidige adresse og bopælsland samt
- 5) flyttedato.

Stk. 3. Har en skyldner omfattet af stk. 1 ikke en fast bopæl i udlandet, gælder stk. 2, nr. 4, ikke. Skyldner skal da i stedet oplyse en kontaktadresse, medmindre skyldner er tilsluttet Digital Post.

Stk. 4. Skyldner har efter udrejsen pligt til at opdatere oplysningerne efter stk. 2 og 3, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Har restanceinddrivelsesmyndigheden over for skyldner truffet afgørelse om eller med skyldner indgået aftale om en afdragsordning for skyldners gæld under inddrivelse, gælder stk. 1 og 4 ikke, så længe afdragsordningen overholdes. Undlader skyldner efter sin fraflytning fra Danmark at betale et afdrag, skal oplysningerne i stk. 2 og 3 gives eller opdateres af skyldner senest 14 dage efter afdragets forfaldsdato.

Stk. 6. Overstiger opholdets varighed i udlandet ikke 6 måneder, gælder stk. 1 ikke, hvis skyldner er tilsluttet Digital Post.

Stk. 7. Er den, der flytter, ikke selv i stand til at anmelde flytning, skal flytningen anmeldes af den, der er ansvarlig for den pågældende.

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om stk. 1-6.

§ 16 b. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed

- 1) undlader at opfylde pligten efter § 16 a, stk. 1 eller 7,
- 2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter § 16 a, stk. 2 eller 3, eller
- 3) undlader at opfylde pligten efter stk. 16 a, stk. 4.

§ 16 c. Skønnes en overtrædelse af § 16 b ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Stk. 4. Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af restanceinddrivelsesmyndigheden og anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, når bøden ikke er betalt i rette tid.«

14. *Overskriften* før § 18 a affattes således:

»Udskydelse af forældelse og foreløbig afbrydelse«.

15. I § 18 a indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* For fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes forsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse.«

§ 2

Lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 25. oktober 2006, som ændret ved § 120 i lov 1336 af 19. december 2008 og § 2 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, ophæves.

§ 3

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1162 af 1. september 2016, som ændret bl.a. ved § 5 i lov nr. 1554 af 13. december 2016, lov nr. 475 af 17. maj 2017, lov nr. 685 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1376 af 4. december 2017 og senest ved lov nr. 1684 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. § 7, *nr. 23*, ophæves.

Nr. 24-31 bliver herefter nr. 23-30.

Beskæftigelsesministeriet

§ 4

I lov nr. 174 af 24. februar 2015 om kontantydelse, som ændret ved § 39 i lov nr. 994 af 30. august 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 19, *stk. 4*, indsættes som 2.-4. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 5

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016, som ændret ved § 1 i lov nr. 173 af 20. februar 2017 og § 9 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 70 *f*, *stk. 11*, indsættes som 6.-8. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 5. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 5. pkt. på ny anvendelse.«

§ 6

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1000 af 30. august 2015, § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 og § 5 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 95, stk. 2, indsættes som 2.-4. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen eller Udbetaling Danmark, jf. stk. 1, 1. pkt., finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 7

I lov nr. 287 af 29. marts 2017 om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 3, indsættes som 2.-4. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til Udbetaling Danmark, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

Børne- og Socialministeriet

§ 8

I dagtilbudsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 748 af 20. juni 2016, som ændret ved § 7 i lov nr. 665 af 8. juni 2016, lov nr. 1545 af 13. december 2016, lov nr. 1546 af 13. december 2016 og § 1 i lov nr. 427 af 3. maj 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 93, stk. 2, indsættes som 2.-4. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra mod-

tagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 9

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 102 af 29. januar 2018, som ændret ved lov nr. 221 af 20. marts 2018, foretages følgende ændring:

1. I § 165, stk. 2, indsættes som 2.-4. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

Justitsministeriet

§ 10

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 2 i lov nr. 114 af 31. januar 2017 og § 5 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

»Retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., finder dog ikke anvendelse for fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

2. I § 5 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Meddelelsen, som er nævnt i retsplejelovens § 493, stk. 3, 1. pkt., skal i tilfælde, hvor retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke finder anvendelse, indeholde oplysninger om fordringshaver, fordringstype, fordringens modtagedato hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kravets størrelse og, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget oplysningerne herom, tillige periode eller stiftelsesdato.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

3. I § 5 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal meddeles efter stk. 2, herunder særlige regler om beskrivelse af renter og andre relaterede fordringer.«

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2018, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af denne lovs § 1, nr. 11 og 12.

Stk. 3. § 3 B og § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 15, finder ikke anvendelse på fordringer m.v., der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før 1.

juni 2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Denne lovs §§ 2 og 3 finder ikke anvendelse på ansøgninger, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden før 1. juni 2018. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Lovforslagets formål og baggrund
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. Foreløbig afbrydelse af forældelsen ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Lovforslaget
 - 2.2. Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af accessorisk forældelse m.v.
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. SKATs opkrævning af personskatter
 - 2.2.1.2. Skattekontoen
 - 2.2.2. Lovforslaget
 - 2.3. Dækningsrækkefølgen for renter uden relation til den hovedfordring, hvoraf renten er beregnet
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.1.1. SKATs opkrævning af personskatter
 - 2.3.1.2. Skattekontoen
 - 2.3.2. Lovforslaget
 - 2.4. Præcisering af bortfaldsregler
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Lovforslaget
 - 2.5. Ændringer i reglerne om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning og lønindeholdelse
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Lovforslaget
 - 2.6. Restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen m.fl., i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre
 - 2.6.1. Gældende ret
 - 2.6.2. Lovforslaget
 - 2.7. Lempelse af krav til forkyndelser foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder
 - 2.7.1. Gældende ret
 - 2.7.2. Lovforslaget
 - 2.8. Regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt
 - 2.8.1. Gældende ret
 - 2.8.2. Lovforslaget
 - 2.9. Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af skyldnerskifte
 - 2.9.1. Gældende ret
 - 2.9.2. Lovforslaget
 - 2.10. Klarere regler for betalingsevnevurdering, hvori der indgår pensionsindbetalinger
 - 2.10.1. Gældende ret
 - 2.10.2. Lovforslaget
 - 2.11. Klarere regler for håndtering af negative korrektioner ved lønindeholdelse
 - 2.11.1. Gældende ret
 - 2.11.2. Lovforslaget
 - 2.12. Pligt for skyldnere med gæld under inddrivelse til at oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om ny adresse ved flytning til udlandet
 - 2.12.1. Gældende ret
 - 2.12.2. Lovforslaget
 - 2.13. Ophævelse af forsøgsordning med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper
 - 2.13.1. Gældende ret
 - 2.13.2. Lovforslaget
3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. *Administrative konsekvenser for borgerne*
6. *Miljømæssige konsekvenser*
7. *Forholdet til EU-retten*
8. *Hørte myndigheder og organisationer m.v.*
9. *Sammenfattende skema*

1. Indledning

Det er vigtigt for regeringen og aftalepartierne bag »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« at sikre grundlaget for en sikker og effektiv fremadrettet inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er hverken ret eller rimeligt, at andre borgere skal betale for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Regeringen har derfor sammen med aftalepartierne iværksat en række initiativer, der skal sikre, at inddrivelsen af gæld til det offentlige kommer på fode igen, efter at SKAT den 8. september 2015 besluttede at stoppe al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige på baggrund af, at en række analyser af Ét Fælles Inddrivelses-system (EFI) og DebitorMotorInddrivelse (DMI) havde påvist fejl af funktionel, teknisk og datamæssig karakter.

Som opfølgning på handlingsplanen »Aftale om et nyt skattevæsen« fra den 25. september 2015 indgik V-regeringen, Socialdemokratiet, Dansk folkeparti, Liberal Alliance, Radikale Venstre og Det Konservative Folkeparti »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor. På baggrund heraf er der igangsat et omfattende arbejde med bl.a. at udvikle et nyt it-system for inddrivelse, ligesom der er gennemført en række regelforenklinger på inddrivelsesområdet til understøttelse af de to første faser af udviklingen af det nye it-system.

Da erfaringerne med udviklingen af det suspenderede it-system EFI/DMI har vist, at det er særdeles vanskeligt at tilpasse et nyt it-system til en kompleks og omfattende lovgivning, har regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti i »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« fra juni 2017 erklæret sig enige i, at der er behov for yderligere forenkling og tilpasning af reglerne på inddrivelsesområdet for at sikre udviklingen af en effektiv it-understøttelse og efterfølgende administration af inddrivelsesopgaven.

Det er derfor fundet nødvendigt at fastsætte klarere og enklere regler på en række områder, der understøtter den fremtidige administration samt de næste faser af udviklingen af det nye it-system, hvor it-systemet bl.a. udbygges til at kunne håndtere betalingsevneberegning, lønindeholdelse og forældelse. Endvidere har en række analyser afdækket problemer med de data, som fordringshaverne skal angive ved oversendelse af en fordring til inddrivelse, hvilket har nødvendiggjort fastsættelse af enkle og klare regler for de oplysninger, restanceinddrivelsesmyndigheden skal lægge til grund ved iværksættelse af inddrivelse, således at opgave- og ansvarsfordelingen mellem restanceinddrivelsesmyndig-

heden og fordringshaverne bliver tydeligere og kan skabe grundlag for et bedre og enklere samarbejde.

1.1. Lovforslagets formål og baggrund

I forlængelse af den politiske aftale »Aftale om et nyt skattevæsen« af 18. november 2016 om en fælles forståelse om nødvendigheden af at opbygge et nyt skattevæsen samt rammerne herfor har regeringen (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) samt Dansk Folkeparti, Socialdemokratiet, Enhedslisten, Alternativet, Radikale Venstre og Socialistisk Folkeparti indgået »Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse« af den 8. juni 2017. Nærværende lovforslag har til formål at udmønte dele af denne aftale.

Aftalepartierne er enige om, at det er en helt afgørende forudsætning for etablering af en effektiv inddrivelse af gæld, at der tilvejebringes forenklinger af lovgivningen på området. Lovforslaget indeholder som opfølgning herpå følgende forslag til forenklinger af inddrivelseslovgivningen:

Entydige særregler for forældelse

- Foreløbig afbrydelse af forældelsen, når fordringer modtages til inddrivelse
- Indførelse af regler for forældelse af renter og gebyrer (accessorisk forældelse)

Klarere og enklere regler

- Forenkling af forældelse efter bortfaldsregler
- Forenkling af regler for medregning af pensionsindbetalinger ved betalingsevnevurdering
- Klarere regler for håndtering af negative korrektioner ved lønindeholdelse
- Klarere regler i forbindelse med skyldnerskifte i forhold til cpr- og cvr-skyldnere
- Ophævelse af forsøgsordning om eftergivelse af gæld for socialt udsatte grupper

Undgå datafejl

- Klarere regler for afviklingsmodenhed m.v. ved modregning og lønindeholdelse
- Klarere og enklere regler ved tilsigelse til udlægsforretning
- Klarere regler for restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt ved modtagelse af fordringer til inddrivelse.

Som en del af aftalen er der også enighed om at udvide lønindeholdelsen i inddrivelsesbekendtgørelsen, så den øvre grænse for procentsatsen for lønindeholdelse hæves i intervaller fra de nuværende 30 pct. til f.eks. 40 pct. for personer med en indkomst over ca. [450.000 kr./410.000] kr. for per-

soner med forsørgerpligt hhv. ikke-forsørgere (2017-niveau). Forslaget om progressiv lønindeholdelse kan gennemføres ved ændring af inddrivelsesbekendtgørelsen. Det er tanken, at ændringen af bekendtgørelsen, der også vil indeholde en række andre forenklinger og præciseringer, vil skulle træde i kraft samtidig med ændringsloven, der hviler på nærværende lovforslag.

Aftalepartierne var endvidere enige om, at der skal afsættes flere ressourcer til indsatsen mod skyldnere, der forsøger at undgå at betale deres gæld til det offentlige ved at bosætte sig i udlandet. Derfor oprettes en særlig enhed i Gældsstyrelsen målrettet skyldnere med stor gæld og bosat i udlandet. Dette følges i lovforslaget yderligere op af et forslag om indførelse af en pligt for skyldnere med gæld under inddrivelse til at oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om den udenlandske adresse ved flytning til udlandet.

Lovforslaget er det femte i rækken af lovgivningstiltag på inddrivelsesområdet, der er fremsat i forlængelse af SKATs suspension af al automatisk inddrivelse af gæld til det offentlige via EFI i september 2015 og det efterfølgende igangsatte arbejde med genetablering af en effektiv restanceinddrivelse.

Skatteministeriet har siden december 2015 arbejdet på udviklingen af et nyt it-system, der skal understøtte inddrivelsen. Det blev besluttet, at det nye it-system skal være baseret på et standardsystem, som trinvist bliver videreudviklet, så det ved udgangen af 2018 vil kunne håndtere de fleste inddrivelseskridt og skyldnergrupper. Parallelt hermed blev der igangsat et arbejde med at forenkle lovgivningen på området, så systemet bliver mindre komplekst end EFI/DMI.

Systemet udvikles gradvist og i første omgang med fokus på de funktionaliteter, der blev vurderet som værende de vigtigste for ibrugtagningen af systemet for 1. udgave (release).

Som planlagt blev release 1 taget i brug i april 2017. Der var dermed bygget en platform og – som forventet – udviklet den første, begrænsede funktionalitet for systemet. Samtidig blev Danmarks Radio tilsluttet systemet som den første fordringshaver.

Release 2, der blev taget i brug i november og december 2017, udbyggede it-systemet med nye og centrale funktionaliteter, herunder lønindeholdelse, som er et meget effektivt inddrivelseskridt. Der kan således sendes varsel og træffes afgørelse om lønindeholdelse/særskilt lønindeholdelse, herunder ske anvendelse af oplysninger fra betalingsevneberegning til beregning af lønindeholdelsesprocenten. Herudover kan systemet nu bl.a. håndtere tilbageløb fra fordringshaver i forbindelse med nedskrivning, tilbagesendelse, tilbagekaldelse og opskrivning af en gældspost. Samtidig kan systemet nu foretage en automatiseret betalingsevneberegning, ligesom der er udviklet en fordringshaverportal, hvormed fordringshavere kan oprette gældsposter og modtage og håndtere gældsposter sendt i høring. Den gradvise tilslutning af fordringshavere efter Danmarks Radio er samtidig igangsat.

Med release 3, der forventes ibrugtaget medio 2018, forventes systemet udbygget med automatisk modregning, og

systemunderstøttelse af helt eller delvist manuelle processer iværksættes. Herefter vil der blive foretaget tilretning og tilpasning af systemets funktionalitet og gradvis automatisering af manuelle processer.

I løbet af 2019 forventes alle fordringshavere at være tilsluttet systemet, i takt med at de får justeret deres interne processer og systemer, så de kan sende retskraftige fordringer med en god datakvalitet, der sikrer, at der kan inddrives på fordringerne.

For at undgå utilsigtet forældelse i perioden med ingen eller meget begrænset systemunderstøttelse blev der i november 2015 gennemført det første lovgivningstiltag om standsning af forældelsen for fordringer under inddrivelse, jf. lov nr. 1253 af 17. november 2015.

I marts 2016 blev det andet lovgivningstiltag gennemført i form af regler, der er nødvendige for etableringen af det nye og fremadrettede it-system og for en hensigtsmæssig behandling af klager på inddrivelsesområdet. Der blev desuden gennemført en række justeringer og præciseringer med henblik på at sikre et klart og entydigt hjemmelsgrundlag, jf. lov nr. 298 af 22. marts 2016.

Den 14. december 2016 blev det tredje lovgivningstiltag fremsat, nemlig lovforslag nr. L 102 om overdragelse af inddrivelsen af fortrinsberettigede kommunale krav til kommunerne. Lovforslaget blev gennemført ved lov nr. 114 af 31. januar 2017.

Det fjerde lovgivningstiltag blev gennemført ved lov nr. 285 af 29. marts 2017. Med loven gennemførtes yderligere tiltag, der navnlig skulle sikre enklere regler på inddrivelsesområdet. Endvidere indeholder loven en række øvrige præciseringer af regelgrundlaget på inddrivelsesområdet.

Nærværende lovforslag indeholder yderligere lovgivningstiltag, der skal sikre enklere og klarere regler på inddrivelsesområdet, hvilket som nævnt er helt afgørende for udviklingen og etableringen af en effektiv it-understøttelse af inddrivelsesopgaven.

Det foreslås derfor for det første at præcisere en række bortfaldsregler på det socialretlige område, der indeholder en særlig forældelsesregel om bortfald af visse kommunale tilbagebetalingskrav, så det klart fremgår, at det alene er forældelsesloven, der finder anvendelse, hvis et sådant tilbagebetalingskrav kommer under inddrivelse.

Det foreslås for det andet, at pensionsindbetalinger fra en arbejdsgiver – uanset om der er tale om obligatoriske pensionsindbetalinger eller aftalte pensionsindbetalinger – kan fragå i en skyldners bruttoindkomst ved beregning af betalingsevnevurdering ved afgørelser om lønindeholdelse og afdragsordninger. Hermed muliggøres en automatiseret betalingsevneberegning i det nye it-system.

Det foreslås for det tredje at fastsætte klarere regler for håndtering af negative korrektioner ved lønindeholdelse, når en arbejdsgiver nedsætter et indberettet beløb, efter at beløbet er indgået i en lønindeholdelse. Der er tale om regler for restanceinddrivelsesmyndighedens mulighed for at tilbage-søge for meget udbetalte beløb fra fordringshavere og at

genopskrive gæld hos skyldnere, hvor gælden ved en fejl er blevet nedskrevet.

For det fjerde foreslås det at fastsætte klarere regler for, hvad restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage sig, hvis der sker et skyldnerskifte i forhold til gæld, som allerede er under inddrivelse.

Det foreslås for det femte at ophæve en særlig ordning om eftergivelse af gæld for socialt udsatte, idet ordningen er særdeles kompliceret og er vanskelig at it-understøtte. Hertil kommer, at der allerede i dag i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige findes regler, der giver mulighed for eftergivelse af gæld, og som i vidt omfang vil kunne tilgodese de samme hensyn til de socialt udsatte grupper, som var baggrunden for den særlige ordning.

For det sjette foreslås det at fastsætte en regel om foreløbig forældelsesafbrydelse, når en fordring modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. Forslaget skal bl.a. ses på baggrund af de mangeårige udfordringer med it-systemet EFI/DMI, som har efterladt en stor mængde fordringer med tvivl om retskraften. Nogle af disse problemer kan tilskrives fejl i de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget fra fordringshaverne med henblik på at kunne fastlægge et korrekt forældelsestidspunktet for fordringer, der modtages til inddrivelse. Endvidere skal forslaget imødegå vanskeligheder med at kunne nå at afbryde forældelsen, når en fordring oversendes til inddrivelse tæt på forældelsesfristens udløb.

For at kunne etablere en effektiv inddrivelse med automatiseret forældelseskontrol, hvor det sikres, at underfordringer – renter og gebyrer – ikke løbende må afskrives, foreslås det for det syvende, at opkrævningsrenter fra skattekontoen og andre fordringshaversystemer, der tilsvarende anvender et saldoprincip, samt systemet KOBRA ved modtagelse til inddrivelse i forældelsesmæssig henseende skal betragtes som selvstændige hovedfordringer. Herved vil de pågældende renter m.v. ikke blive accessorisk forældede, når de er under inddrivelse. Tilsvarende hovedkravsvirkning foreslås for renter, der er oversendt til inddrivelse uden at være tilknyttet en hovedfordring. I forhold til opkrævningsgebyrer, der vedrører flere hovedfordringer, foreslås det, at de i relation til accessorisk forældelse alene skal anses for knyttet til den fordring, som fordringshaveren har oplyst. Herved behøver restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretage en selvstændig undersøgelse af, hvilke fordringer gebyrerne yderligere er knyttet til. Det foreslås endvidere, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning med opkrævningsrenter fra systemet KOBRA lægger det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik oplyst ved modtagelsen af disse renter, til grund i situationer, hvor modregningen foretages i skyldners udbetalingskrav, efter at dette er overdraget til en tredjemand. Endelig foreslås, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens beskrivelse af disse renter og gebyrer i afgørelser og meddelelser til skyldneren og andre.

For at undgå, at lønindeholdelse og modregning baseres på et forkert grundlag, foreslås det at basere inddrivelse på mere pålidelige oplysninger, så restanceinddrivelsesmyndig-

heden ikke skal bruge uforholdsmæssig megen tid og uforholdsmæssige ressourcer på at fremskaffe korrekte data. Da en fordring ikke kan overdrages til inddrivelse, før sidste rettidige betalingsdato er udløbet, foreslås det for det ottende, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om lønindeholdelse og modregning, under henvisning til at fordringen er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Den sidste rettidige betalingsdag vil derfor ikke skulle oplyses i afgørelsen.

For at undgå, at forkyndelser ved udlægsforretninger indeholder forkerte oplysninger, foreslås det for det niende, at forkyndelser i stedet for sidste rettidige betalingsdato i stedet skal indeholde oplysninger om, at fordringen er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For samtidig at muliggøre, at forkyndelser i højere grad kan genereres automatisk, og reducere behovet for individuelle tilpasninger foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden alene skal anvende oplysninger, som allerede indgår i stamdata, og som der kan fæstes lid til. Det drejer sig om oplysninger om fordringshaver, fordringstype og evt. fordringens periode eller stiftelsesdato. Det foreslås endvidere, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om disse oplysninger, herunder særlige regler om beskrivelse af renter og andre relaterede fordringer.

For at undgå ulovlig inddrivelse og tydeliggøre fordringshavernes ansvar for at levere korrekte data ved oversendelse af fordringer til inddrivelse foreslås det for det tiende, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller konkret mistanke om fejl i de data, som fordringshaver har oversendt sammen med den fordring, der er sendt til inddrivelse, kan suspendere inddrivelsen af grupper af fordringer, der kan være berørt af disse fejl, med henblik på at fordringshaver identificerer og tilbagekalder de fordringer, der er berørt af fejl. Samtidig foreslås det, at hvis fordringshaveren ikke identificerer og tilbagekalder de fordringer, der er berørt af fejl, inden for en rimelig frist, kan restanceinddrivelsesmyndigheden returnere de suspenderede fordringer til fordringshaver.

Endelig foreslås det for det ellefte at indføre en generel pligt til at oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om udenlandsk adresse ved fraflytning fra Danmark for personer, der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Forslaget vil kunne betyde en effektivisering af inddrivelse af gæld i udlandet, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden kan kontakte skyldnerne uden at bruge tid og ressourcer på at søge efter adressen og hurtigere kan sende evt. anmodninger om bistand til inddrivelse i andre lande. For at skyldnerne har incitament til både at oplyse om adressen ved fraflytning og løbende opdatere den, foreslås det at sanktionere pligten ved anvendelse af bødeforelæg.

2. Lovforslagets indhold

2.1. Foreløbig afbrydelse af forældelsen ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden

2.1.1. Gældende ret

Fordringer, som omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringshaveren eller den, der på dennes vegne forestår opkrævningen, kan dog på skyldners anmodning tillade en afdragsvis betaling eller bevilge henstand med betalingen, jf. 2. pkt.

Inden overdragelsen skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, medmindre det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En fordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis nødvendige oplysninger efter § 3 ikke er medsendt, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 2. pkt. Beløbsmæssige opjusteringer af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, sker ved overdragelsen af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, og en opskrivningsfordring anses ligeledes for modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. stk. 1, 3. pkt., medmindre den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. § 7, stk. 1, 4. pkt. En opskrivningsfordring anses ifølge 5. pkt. ligeledes for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, hvis opskrivningen skyldes, at fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, har annulleret en nedskrivning, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I perioden med systemmæssig paralleldrift – det gamle EFI/DMI-system og det nye inddrivelsessystem – fra den 1. april 2017 gælder ifølge bekendtgørelsens § 47 a nogle særlige regler for EFI/DMI om bl.a. modtagelsestidspunktet.

En fordring kan på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ tilbagesendes i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens og størrelse afklaret inden rimelig tid.

Fordringshaveren kan selv tilbagekalde fordringen i medfør af § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ifølge bestemmelsen skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 8.

Ved såkaldt ligningsmæssig henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 i forbindelse med en klage over opgørelsen af et skattekrav tilbagekaldes skattekravet også fra inddrivelse.

Efter § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis tilbagekalde en fordring, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Fordringer forældes efter forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1. Af forældelsesloven § 28 fremgår, at når der i anden lov er fastsat særlige forældelsesfrister eller andre særlige bestemmelser om forældelse, finder forældelsesloven anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af den anden lov eller af forholdets særlige beskaffenhed. Ordet »lov« omfatter også forældelsesbestemmelser i f.eks. EU-forordninger, jf. side 506 i den af Justitsministeriets Forældelsesudvalg afgivne betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, hvor det om udfyldningsreglen i forældelseslovens § 28 anføres, at der er en formodning for, at de specielle forældelsesregler i anden lovgivning suppleres af forældelseslovens regler.

Forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. § 2, stk. 1. Er der indrømmet skyldneren løbedage eller i øvrigt en frist, inden for hvilken betaling anses for rettidig, regnes forældelsesfristen først fra betalingsfristens udløb, jf. § 2, stk. 2. Forældelsesfristen er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. § 3, stk. 1. En sådan bestemmelse er f.eks. forældelseslovens § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år, når 1) der er udstedt gældsbeholdning for fordringen, 2) fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse. Ifølge § 5, stk. 2, forældes en fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog efter § 3.

For fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018,

jf. § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen blev indsat i loven ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, der hviler på lovforslag nr. L 18, Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, om udskydelse af forældelse som følge af utilstrækkelig funktionalitet i Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI). På side 7 anføres i de specielle bemærkninger til § 1, at det tidligste begyndelsestidspunkt for forældelsen ikke mistes, selv om fordringen efterfølgende tilbageføres til fordringshaver som følge af dennes tilbagekaldelse med henblik på modregning, jf. § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller fordi fordringshaver ikke inden rimelig tid får afklaret en indsigelse fra skyldner om fordringens eksistens eller størrelse, hvorfor restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesender fordringen, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

Forældelse indebærer, at fordringshaver mister retten til at kræve opfyldelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 1.

Forældelsesloven indeholder i kapitel 5 og 6 regler om henholdsvis afbrydelse og foreløbig afbrydelse af forældelsen.

Forældelsen afbrydes, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse, jf. forældelseslovens § 15, eller når fordringshaveren foretager retsligt skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, voldgiftskendelse eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, og forfølger disse skridt inden for rimelig tid, jf. § 16, stk. 1.

Forældelse kan ifølge § 17, stk. 1, også afbrydes af fordringshaver ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i bl.a. et konkursbo eller til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller i forbindelse med indledning af gældsanerings-sag.

Desuden afbrydes forældelsen ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid, jf. § 18, stk. 1. Foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse, jf. stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ifølge stk. 3 tilsvarende anvendelse ved 1) indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest, 2) fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu og 3) indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbage-tagelse af en løsørestand, der er solgt med ejendomsforbehold. Forældelsen afbrydes også ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v. eller modregning, jf. stk. 4.

Afbrydelsen indebærer, at der løber en ny forældelsesfrist fra de tidspunkter, der fastsættes i forældelseslovens § 19.

Sker afbrydelsen ved skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for erkendelsen, jf. § 19, stk. 2. Sker afbrydelsen ved foretagelse af retsligt skridt som nævnt i § 16, regnes den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. § 19,

stk. 3. Er fordringen anerkendt i et konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. § 19, stk. 4.

Er afbrydelse sket ved pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning, jf. § 18, stk. 2, regnes den nye forældelsesfrist fra udlægsforretningens afslutning, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes, jf. § 19, stk. 6, 3. pkt.

Forældelseslovens § 20 om foreløbig afbrydelse bestemmer i stk. 1, at hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har foretaget et retsligt skridt som nævnt i § 16, men dette ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er afsluttet. Har fordringshaveren ikke fået sådan meddelelse inden rimelig tid, regnes fristen fra det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab til forholdet eller burde have søgt oplysning herom. Fordringshaveren kan ifølge § 20, stk. 2, ikke påberåbe sig stk. 1, hvis det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse, fordringshaveren hæver sagen, selv om en realitetsafgørelse kunne være opnået, eller det beror på fordringshaverens valg ved indleveringen af et betalingspåkrav til fogedretten, at en realitetsafgørelse ikke træffes. I § 20, stk. 3, bestemmes, at stk. 1 og 2 gælder tilsvarende, hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har indgivet konkursbegæring, uden at konkursdekret er afsagt, har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, uden at rekonstruktionsbehandling er indledt, eller har iværksat forfølgning som nævnt i § 18, uden at fogedforretning eller auktion er afholdt. Er fordringen inden forældelsesfristens udløb, jf. herved § 17, stk. 3, anmeldt i et konkurs- eller dødsbo, men bliver den ikke anerkendt, forældes fordringen mod skyldneren personligt eller dennes arvinger tidligst 1 år efter meddelelsen af afgørelsen om fordringens afvisning eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, efter boets slutning. Tilsvarende gælder, når en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i forbindelse med indledning af gældssanerings-sag, anmeldt i forbindelse med indkaldelse som nævnt i § 17, stk. 1, nr. 5, eller anmeldt til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling.

Er der inden forældelsesfristens udløb af eller mod fordringshaveren anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen, indtræder forældelse tidligst 1 år efter sagens endelige afgørelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1. Er en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb indbragt for en administrativ myndighed, indtræder forældelse tid-

ligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, jf. stk. 2, 1. pkt. Dette gælder, uanset om fordringen gøres gældende af den, der har indbragt sagen, eller af den anden part, herunder det offentlige, jf. 2. pkt. Hvis der træffes en bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, vil forældelsen derimod være endeligt afbrudt efter forældelsesloven § 16, stk. 1. Indbringes sagen inden for den i loven fastsatte frist eller i øvrigt inden for rimelig tid for en højere administrativ myndighed eller for Folketingets Ombudsmand, regnes fristen på 1 år fra meddelelsen om denne myndigheds afgørelse, henholdsvis Ombudsmandens udtalelse, jf. 3. pkt. Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende, jf. stk. 3. Er der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler herom eller med hjemmel i parternes forudgående aftale fremsat begæring om afholdelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag vedrørende forhold af betydning for fordringens eksistens eller størrelse, eller har parterne inden forældelsesfristens udløb indgået aftale herom, indtræder forældelse tidligst 1 år efter skønsforretningens afslutning, jf. stk. 4. Endelig bestemmes i stk. 5, at hvis der inden forældelsesfristens udløb er indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.

Hvor en egentlig afbrydelse af forældelsen medfører, at der løber en helt ny forældelsesfrist fra det tidspunkt, der er fastsat i forældelsesloven § 19, er den foreløbige afbrydelse af forældelsen karakteriseret ved, at hvis en »foreløbig foranstaltning« iværksættes inden forældelsesfristens udløb, indrømmes en vis kortere frist efter foranstaltningens ophør (en tillægsfrist), således at egentlig afbrydelse kan ske inden for tillægsfristen, jf. side 335 i den af Justitsministeriets Forældelsesudvalg afgivne betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen.

Til frister medregnes den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes. I mangel af tilsvarende dag udløber fristen den sidste dag i måneden, jf. forældelseslovens § 27, stk. 1. Udløber forældelsesfristen i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller 31. december, udstrækkes fristen til førstkommende hverdag, jf. § 27, stk. 2. Reglen begrundes med, at hvis fristen udløber på en dag, hvor retten ikke kan modtage stævninger med henblik på afbrydelse af forældelsen, jf. § 16, skal fordringshaver ikke tvinges til at indlevere stævningen den seneste forudgående hverdag.

I solidariske skyldforhold kan en fordring forældes i forhold til én skyldner, selv om den i forhold til en medskyldner ikke er forældet, jf. forudsætningsvist forældelseslovens § 12, stk. 2, om en tillægsfrist på 1 år for en regresberettiget skyldner til at gøre et regreskrav gældende mod en medskyldner.

For bøder er der fastsat særlige regler om forældelsesfristen og afbrydelse af forældelse i straffelovens § 97 a, stk. 1-3.

Det fremgår af § 97 a, stk. 1, at hvis der ikke forinden er foretaget udlæg, bortfalder bøde efter 1) 5 år, når bøden ikke overstiger 10.000 kr., og 2) 10 år, når bøden overstiger 10.000 kr. Forældelsesfri-sterne regnes fra det tidspunkt, da afgørelsen kunne fuldbyrdes, jf. stk. 3.

Det fremgår desuden af § 97 a, stk. 2, at forvandlingsstraf for bøde bortfalder efter 3 år, medmindre dens fuldbyrdelse er påbegyndt forinden. For bøde på over 10.000 kr. er fristen dog 5 år.

2.1.2. Lovforslaget

Tvivl om rigtigheden af data for fordringer modtaget til inddrivelse er en af årsagerne til, at inddrivelsen i EFI/DMI's driftsperiode fra idriftsættelsen den 1. september 2013 til suspenderingen af systemunderstøttelsen den 7. september 2015 i mange tilfælde har været ulovlig. Ved lov nr. 258 af 10. april 2018 blev der indført regler om restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af opgaven med genoptagelse af sager om inddrivelse og om ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft.

For den fremtidige systemunderstøttelse af inddrivelsen er det vigtigt, at restanceinddrivelsesmyndigheden har pålidelige data, og det gælder i særdeleshed de data, der har betydning for forældelsen, dvs. navnlig oplysning om sidste rettidige betalingsdag, jf. forældelseslovens § 2, stk. 2, eller starttidspunktet for en ny forældelsesfrist efter afbrydelse, jf. § 19. Fordringshaverne har ikke altid over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyst den korrekte startdato for forældelsesfristen. Det foreslås derfor, at der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den foreslåede regel er modelleret efter forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse, således at overdragelse af en fordring til restanceinddrivelsesmyndigheden skal være at sammenligne med en »foreløbig foranstaltning«.

Ved modtagelsen af en retskraftig fordring hos restanceinddrivelsesmyndigheden indrømmes der en tillægsfrist, der regnes fra modtagelsen. Egentlig afbrydelse af forældelsen eller inddrivelse kan således finde sted inden for tillægsfristen. Til forskel fra forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse af forældelse foreslås tillægsfristen at være 3 år og ikke 1 år.

I hovedparten af tilfældene vil fordringen kun blive overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden én gang, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden foretager forældelsesafbrydende skridt eller inddriver fordringen. I disse tilfælde skal modtagelsen af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden sammenlignes med afslutningen på en »foreløbig foranstaltning« efter forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse af forældelsen, hvorefter der løber en tillægsfrist fra afslutningstidspunktet.

I andre tilfælde vil fordringen efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden af forskellige årsager blive tilbagesendt til fordringshaveren eller den, der på dennes

vegne opkræver fordringen. Tilbagesendelsen kan skyldes, at fordringen er tilbagekaldt af fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, eller er blevet tilbagesendt på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ, jf. afsnit 2.1.1. Hvis fordringen tilbagesendes, forsætter den 3-årige tillægsfrist – regnet fra fordringens første modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden – med at løbe.

Disse tilfælde kan ikke umiddelbart sammenlignes med de tilfælde, hvor forældelsen afbrydes foreløbigt efter forældelseslovens regler, fordi den »foreløbige foranstaltning« vanskeligt kan siges at være afsluttet, når fordringen tilbagesendes. Reglen har til formål at sikre, at forældelse ikke indtræder, straks fordringen tilbagesendes til fordringshaver, og sikre, at forældelsen ikke afbrydes på ubestemt tid fra modtagelsestidspunktet.

For at have en fast tidsramme for, hvornår forældelse senest vil indtræde, foreslås det, at en fornyet overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, efter at den er blevet tilbagesendt, jf. ovenfor, ikke skal medføre en ny tillægsfrist. En fordring kan tidligst overdrages til inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager til inddrivelse, er forældelsesfristen, der løber fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaver kunne kræve fordringen opfyldt, eller fra udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1 og 2, således begyndt at løbe. For fordringer med en forældelsesfrist på 3 år vil den foreslåede regel derfor indebære, at forældelse indtræder 3 år fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden første gang modtager fordringen til inddrivelse, medmindre forældelsen inden da afbrydes, eller fordringen inden da er inddrevet. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor for disse fordringer – som udgør langt hovedparten af de fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal inddrive – kende den præcise forældelsesdato og derfor kunne indrette sig på, hvornår forældelsen skal afbrydes. For fordringer med en forældelsesfrist på 10 år, f.eks. Udbetaling Danmarks krav på forskudsvis udlagt børnebidrag, jf. § 18, stk. 1, 2. pkt., i lov om børnetilskud og forskudsvis udbetaling af børnebidrag, eller fordringer med et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom, efter forældelseslovens § 5, vil restanceinddrivelsesmyndigheden med den foreslåede regel derimod ikke kende den præcise forældelsesdato, men vil ved tvivl herom kunne søge dette afklaret med fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver forestår opkrævningen. Desuden vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne tilrettelægge arbejdet med forældelsesafbrydelser ud fra en formodningsregel om, at forældelse indtræder 3 år fra modtagelsen, således at forældelsen forinden skal afbrydes.

Hensynet til skyldner tilsiger, at skyldner ved, hvornår forældelsesfristen senest vil udløbe. Skyldner skal af fordringshaver skriftligt underrettes om fordringens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre en sådan underretning indebærer, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. ovenfor om

§ 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner vil derfor som altovervejende hovedregel blive underrettet om den forestående overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Selv om skyldner ikke kender det eksakte tidspunkt for fordringens forældelse, kan skyldner dog indrette sig på, at tillægsfristen på 3 år vil løbe fra den dag, hvor fordringen første gang blev modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dette stemmer overens med de almindelige hensyn bag forældelseslovens regler. For fordringer, der er underlagt den almindelige 3-årige forældelsesfrist i forældelsesloven § 3, stk. 1, kan skyldneren indrette sig på, at fordringen i alle tilfælde forældes 3 år efter den første modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

En fordring kan på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ tilbagesendes i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., der er beskrevet ovenfor i afsnit 2.1.1. En tilbagesendelse vil også kunne skyldes de foreslåede regler i § 2, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, om suspension af inddrivelsen ved restanceinddrivelsesmyndighedens mistanke om datafejl, der er beskrevet nedenfor i afsnit 2.8.

Fordringen kan tilbagekaldes i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, hvor fordringen tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Hvis fordringer, der i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller den foreslåede bestemmelse i samme lovs § 2, stk. 5, 3. pkt., på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ er tilbagesendt til fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, vil den foreslåede regel om foreløbig afbrydelse indebære, at den 3-årige tillægsfrist, der begyndte at løbe, da fordringen første gang blev modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fortsætter med at løbe, således at der ikke ved den fornyede modtagelse indrømmes en ny tillægsfrist.

Tilsvarende vil gælde, hvor fordringen er tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om henholdsvis indgåelse af en afdragsordning med skyldner eller modregning under opkrævningen af fordringen eller i medfør af den foreslåede regel i samme lovs § 2, stk. 5, 2. pkt., om tilbagekaldelse af fordringer, der af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, er identificeret som værende ramt af datafejl. Hvis sådanne tilbagekaldte fordringer atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil den fornyede modtagelse af fordringen til inddrivelse ikke indebære, at der løber en ny 3-årig tillægsfrist.

På den måde sikres det, at der er en fast tidsramme for, hvornår forældelse vil indtræde, og skyldneren gives en vis klarhed omkring, hvornår det sker. Tilmed sikres det, at reglerne ikke kan omgås med henblik på at udsætte forældelsestidspunktet.

Hvor fordringen tilbageføres, fordi fordringshaveren ved en fejl har overdraget fordringen til restanceinndrivelsesmyndigheden, vil den foreløbige afbrydelse af forældelsen ikke indtræde, fordi overdragelsen – og dermed fordringens modtagelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden – da annulleres med tilbagevirkende kraft.

Den foreløbige afbrydelse af forældelsen vil heller ikke indtræde, hvis fordringen er overdraget til restanceinndrivelsesmyndigheden uden nødvendige oplysninger efter § 3 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelsens § 4, stk. 2, 1. pkt., hvorefter fordringen i så fald afvises fra registrering i restanceinndrivelsesmyndighedens modtagelsessystem. Efter 2. pkt. om høring af fordringshaver i sådanne tilfælde anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet.

Opskrivningsfordringer omfattes også af den foreslåede bestemmelse, hvilket betyder, at den fordring, der opskrives, og opskrivningsfordringen hver især omfattes af den foreslåede regel.

Det samme er for solidariske skyldforhold tilfældet med en skyldner (B), hvor fordringen i forhold til en solidarisk hæftende medskyldner (A) tidligere er overdraget til restanceinndrivelsesmyndigheden og ved modtagelsen fik forældelsesfristen foreløbigt afbrudt i forhold til A. Hvis fordringshaveren i forhold til B senere overdrager fordringen til restanceinndrivelsesmyndigheden, dvs. anmoder restanceinndrivelsesmyndigheden om tillige at rette inddrivelsen mod B, vil der i relation til den forældelse, der gælder i forhold til B, ligeledes indtræde foreløbig afbrydelse, således at forældelse af fordringen i forhold til B tidligst indtræder, når der er gået 3 år fra den dag, hvor fordringen i forhold til B må anses at være modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Forslaget omfatter også bøder, hvilket dog kun vil have praktisk betydning, hvis der på det tidspunkt, hvor fordringen overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden, er mindre end 3 år tilbage af den 5-årige eller 10-årige forældelsesfrist for bøden.

Forslaget omfatter ikke forvandlingsstraf for bøde. Forvandlingsstraf for bøde bortfalder således som angivet i straffelovens § 97 a, stk. 2, uafhængig af om og i givet fald hvornår fordringen overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden.

I § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, tidligst regnes fra den 20. november 2018. Reglen indebærer, at disse fordringer, hvis de har en forældelsesfrist på 3 år, hvilket kendetegner størstedelen af fordringerne, forældes ved udløbet af mandag den 22. november 2021, jf. forældelseslovens § 27, stk. 2, idet retterne ikke kan modtage stævninger lørdag 20. november 2021, der er 3-årsdagen fra tirsdag den 20. november 2018. Mandag den

22. november 2021 er den sidste dag, hvor der kan foretages forældelsesafbrydende skridt, og fordringerne er således forældet tirsdag den 23. november 2021. Forældelsens indtræden forudsætter, at fristen ikke forinden afbrydes. Den foreslåede regel om foreløbig afbrydelse vil derfor først få selvstændig betydning for fordringer, der modtages hos restanceinndrivelsesmyndigheden senere end torsdag den 22. november 2018, idet forældelsen af en fordring, der modtages den 22. november 2018, som følge af § 18 a tidligst kan forældes den 23. november 2021, der også vil være forældelsesdagen efter den foreslåede regel.

Det foreslås, at den foreløbige afbrydelse ikke skal omfatte fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse. Dermed vil der ikke kunne opstå en konflikt med divergerende EU-regler om forældelsen. Udenlandske skatter og afgifter m.v., der i medfør af Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger modtages hos restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på bistand til inddrivelse, vil også kunne være omfattet af den foreslåede regel om foreløbig afbrydelse. Efter direktivets artikel 19, stk. 1, afgøres spørgsmål om forældelse udelukkende ud fra de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat. Forældelseslovgivningen i den bistandssøgende EU-medlemsstat er således afgørende for forældelsesfristens længde. I artikel 19, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som medfører suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat, har samme virkning i den bistandssøgende medlemsstat, hvis der er hjemmel for den tilsvarende virkning i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgende medlemsstat. Hvis den bistandssøgende EU-medlemsstats forældelseslovgivning indeholder regler om afbrydelse, vil restanceinndrivelsesmyndigheden således kunne afbryde forældelsen af det udenlandske skatte- eller afgiftskrav i overensstemmelse med forældelseslovens regler om afbrydelse, f.eks. gennem en erkendelse (forældelseslovens § 15) eller udlægsforretning (forældelseslovens § 18, stk. 2).

2.2. Restanceinndrivelsesmyndighedens håndtering af accessorisk forældelse m.v.

2.2.1. Gældende ret

For renter og gebyrer, der omfattes af forældelsesloven, gælder lovens 3-årige forældelsesfrist, selv om den fordring, de vedrører, har en 10-årig forældelsesfrist som følge af et særligt retsgrundlag, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år, når der for fordringen er udstedt et gældsbevis, når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse. Den 3-årige forældelsesfrist for sådanne renter og gebyrer fremgår af § 5, stk. 2, og omhandler senere forfaldne renter

og gebyrer. For renter og gebyrer omfattet af det særlige retsgrundlag, f.eks. en dom, gælder således den 10-årige forældelsesfrist.

Ud over denne selvstændige forældelse omfattes renter og gebyrer dog også af en såkaldt accessorisk forældelse. Ved forældelse af en hovedfordring bortfalder således også krav på rente og lignende ydelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2. Denne bestemmelse om accessorisk forældelse af renter og lignende ydelser – navnlig gebyrer – lovfæster den før forældelseslovens ikrafttrædelse den 1. januar 2008 antagne retstilstand. Accessorisk forældelse kan bl.a. begrundes med, at formålet bag forældelsesreglerne tilsiger, at der ikke længere skal foretages en vurdering af fordringens eksistens og størrelse, når fordringen er forældet. En stillingtagen til berettigelsen af f.eks. et rentekrav vil netop kræve en stillingtagen til hovedfordringens eksistens og størrelse, da renten påløb.

Ved afklaringen af, om et krav på rente eller gebyr er retskraftigt, er det således ikke tilstrækkeligt at se på, om rentens eller gebyrets selvstændige forældelsesfrist er udløbet. Det skal også afklares, om hovedfordringen er retskraftig. Er hovedfordringen ikke længere retskraftig, er renten og gebyret også forældet (accessorisk), selv om rentens eller gebyrets selvstændige forældelsesfrist endnu ikke er udløbet.

Vedrører et gebyr, f.eks. et rykkergebyr, flere fordringer, vil gebyret først blive ramt af accessorisk forældelse, den dag den sidste af disse fordringer forældes. Det skyldes, at gebyret i samme grad vedrører denne fordring som de andre allerede forældede fordringer.

2.2.1.1. SKATs opkrævning af personskatter

KOBRA-systemet anvendes til SKATs opkrævning af fysiske personers skyldige skatter, herunder restskat og B-skat.

Opkrævningen af restskat reguleres af kildeskattelovens § 61. Er udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 19.600 kr. (2017-niveau) med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2, som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år, jf. § 61, stk. 3, 1. pkt. Et eventuelt resterende beløb efter § 61, stk. 3, med tillæg efter stk. 2 forfalder ifølge § 61, stk. 4, 1. pkt., til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. 2. pkt.

Er et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, ikke betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfalds-

dagen at regne, jf. kildeskattelovens § 63, 1. pkt. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. 2. pkt., som beskrevet ovenfor.

Ifølge kildeskattelovens § 63 opkræves renter af for sent betalt personskat således på årsopgørelsen for det år, hvor renterne er påløbet, dvs. i året efter det indkomstår, der gav anledning til, at restskatten opstod, og sammen med den beregnede restskat for dette indkomstår. Dvs. at opkrævningen af rente efter kildeskattelovens § 63 af for sent betalte personskatter fra ét indkomstår i henhold til lovgivningen opkræves med restskat for et senere indkomstår.

For restskat eller yderligere restskat, der skyldes en ændret årsopgørelse, gælder kildeskattelovens § 61, stk. 3-6, tilsvarende for betaling af beløbet, jf. lovens § 62 A, stk. 1, 1. pkt. Restskat eller yderligere restskat efter 1. pkt. med tillæg efter § 61, stk. 2, forrentes ifølge § 62 A, stk. 1, 3. pkt., med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen.

En rate efter kildeskattelovens § 61 vil således kunne være sammensat af både selve restskatten for det pågældende indkomstår, renter efter § 62 A, hvis årsopgørelsen er udskrevet sent, samt renter efter kildeskattelovens § 63 af ikke betalte personskatter fra tidligere år, som er påløbet i det indkomstår, som restskatten vedrører.

Lovgivningen vedrørende afregning af personskatter er dermed tilrettelagt på en sådan måde, at der ikke er en sammenhæng mellem renterne og den hovedstol, som renterne er beregnet af. Afregningsmetoden er valgt, fordi den giver en nem afregning med færrest mulige opkrævninger til skatteyderne.

Hvis eksempelvis årsopgørelsen for indkomståret 2017, som dannes i marts 2018, udskrives inden den 1. august 2018 og resulterer i en restskat, der overstiger indregningsgrænsen på 19.600 kr. (2017-niveau), opkræves restskatten i 3 rater i 2018 til betaling i august, september og oktober med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned.

Hvis raterne ikke betales til tiden, vil der i 2018 påløbe renter for hver af raterne af restskatten for 2017. Disse renter opkræves via årsopgørelsen for 2018, hvilket indebærer opkrævning i 2019. På årsopgørelsen vedrørende indkomståret 2018 vil der derfor indgå renter af de for sent betalte rater af restskatten fra indkomståret 2017.

Er der flere indkomstår med restskat, der opkræves via raterbetalt betalinger, kan samme rate derfor indeholde rentebeløb fra flere indkomstår.

Hvis skatteyderen undlader at betale raterne, vil de efter sædvanlig rykkerprocedure blive oversendt til inddrivelse. SKATs system KOBRA vil i den forbindelse opdele raten i henholdsvis restskat og rente. Systemet er i den sammenhæng opsat således, at den enkelte rente relateres til den restskat eller B-skat, som renten er opkrævet på rate med. Det er ikke i systemet KOBRA registreret, om renten er beregnet efter kildeskattelovens §§ 62 A eller 63.

2.2.1.2. Skattekontoen

SKATs opkrævning af A-skat, moms, told m.v. hos virksomheder m.v. foregår via skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5. Det samme gælder SKATs udbetaling af f.eks. negativ moms. I § 16 bestemmes således, at ind- og udbetalinger af de i bestemmelsen nævnte tilsvarende, bl.a. skatter og afgifter efter lovens § 1, stk. 1 og 2, fra og til virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel. Efter § 16 a, stk. 1, modregnes ind- og udbetalinger af skatter og afgifter m.v. omfattet af § 16 automatisk efter et saldoprincip, og meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen.

Overstiger den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder SKAT, jf. § 16 a, stk. 2, 1. pkt. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos SKAT, jf. 2. pkt.

Det er i opkrævningslovens § 16 a, stk. 3-7, reguleret, hvornår ind- og udbetalinger på skattekontoen registreres og påvirker saldoen.

Hvor virksomheders indbetaling helt eller delvist anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav først, jf. § 16 a, stk. 8, der således har fraveget det øremærkningsprincip, der antages at gælde i formueretten.

Dette kommer tilsvarende til udtryk i opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, hvorefter beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2 om frivillig indbetaling af acontoskat efter selskabsskattelovens § 29 B, stk. 6, eller pensionsafkastbeskatningsloven.

Efter opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, 1. pkt., forrentes en debetsaldo med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten beregnes dagligt og tilskrives månedligt, jf. 2. pkt. Der beregnes således renters rente på skattekontoen, og renten vil være beregnet af den til enhver tid værende debetsaldo og ikke af de enkelte krav på kontoen. Toldskyld forrentes ifølge § 16 c, stk. 2, dog med renten fastsat i EU-toldkodeksens artikel 114, jf. opkrævningslovens § 16 c, stk. 2.

Det betyder, at SKATs opmærksomhed i opkrævningsmæssig sammenhæng alene retter sig mod den til enhver tid værende saldo og ikke mod den eller de enkelte krav, som denne saldo er sammensat af.

Dette betyder også, at en opkrævning vil rette sig mod den til enhver tid værende saldo, og at beregningen af morarenter vil rette sig mod debetsaldoen og ikke mod det enkelte krav/den enkelte restance.

Overstiger en debetsaldo for en virksomhed 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og SKAT udsender et rykkerbrev herom til virksomheden, jf. § 16 c, stk. 4, 1. pkt., idet der dog ikke udsendes et rykkerbrev ved en debetsaldo på

5.000 kr. eller derunder, jf. 2. pkt. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr., jf. 3. pkt. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse, jf. 4. pkt. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen, jf. 5. pkt. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev, jf. 6. pkt. Gebyret efter § 6 udgør 65 kr.

2.2.2. Lovforslaget

Det i lovgivningen forudsatte om opkrævningsmetoden for personskatter efter kildeskatteloven (KOBRA) og skatter og afgifter efter opkrævningsloven (skattekontoen) skaber hos restanceinddrivelsesmyndigheden problemer i forhold til overholdelsen af forældelseslovens § 23, stk. 2, om accessorisk forældelse for renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, samt andre fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen har hjemmel til at anvende et saldoprincip.

Der er i EFI/DMI i dag registreret ca. 1,26 mio. rentefordringer efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 fra systemet KOBRA. Disse fordringer har en udestående saldo på ca. 2,2 mia. kr. Alene i 2017 blev der oversendt ca. 196.000 fordringer af denne type med en oprindelig hovedstol på ca. 284 mio. kr.

Tilsvarende er der i EFI/DMI registreret ca. 1,75 mio. rentefordringer fra skattekontoen med en udestående saldo på ca. 2,2 mia. kr. I 2017 blev der oversendt ca. 843.000 rentefordringer med en oprindelig hovedstol på ca. 463 mio. kr.

Med henblik på at løse de problemer, som restanceinddrivelsesmyndigheden har i forhold til overholdelsen af forældelseslovens § 23, stk. 2, om accessorisk forældelse af renter og gebyrer, hvor det som følge af den i lovgivningen fastsatte opkrævningsmetode ikke er muligt at identificere den eller de hovedfordringer, hvoraf renten er beregnet, samt renter og gebyrer, der modtages til inddrivelse uden nogen oplyst relation til deres hovedfordring(er), foreslås, at der med § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav, efter at de af restanceinddrivelsesmyndigheden er modtaget til inddrivelse.

Der er tale om, at disse renter og gebyrer i juridisk henseende skal behandles som selvstændige krav i relation til spørgsmål om forældelse. Hovedkravsvirkningen vil derimod ikke have nogen betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renter og gebyrer systemmæssigt overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det er med den foreslåede bestemmelse forudsat, at sådanne fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip,

har det fornødne hjemmelsgrundlag til i opkrævningen at anvende dette princip.

Hovedkravsvirkningen i relation til forældelse foreslås i § 3 B, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige også at skulle gælde renter og gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden modtages til inddrivelse, uden at hovedkravet samtidig overdrages til inddrivelse, eller uden at det oplyses, at hovedkravet allerede er under inddrivelse.

Det er et krav, at renterne og gebyrerne er retskraftige ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renterne og gebyrerne må således ikke allerede være forældede (accessorisk) ved modtagelsen.

Den foreslåede hovedkravsvirkning for renter og gebyrer i relation til forældelse omfatter ikke renter og gebyrer, som restanceinddrivelsesmyndigheden selv skaber som led i inddrivelsen, dvs. inddrivelsesrenter og -gebyrer efter henholdsvis §§ 5 og 6 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem kan alene relatere et opkrævningsgebyr til et enkelt hovedkrav, selv om opkrævningsgebyret relaterer sig til flere hovedkrav.

Andre gebyrer end de i 1. og 2. pkt. nævnte, der af restanceinddrivelsesmyndigheden modtages til inddrivelse, foreslås med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, derfor alene at skulle anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, jf. den foreslåede bestemmelse i 3. pkt.

Selv om gebyret også vedrører en fordring, som gebyret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem ikke er oplyst at være knyttet til, og som endnu ikke er forældet, da den hovedfordring, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, forældes, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor kunne afskrive gebyret som accessorisk forældet efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

En fordringshaver vil ved overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden af et opkrævningsgebyr, der vedrører flere hovedkrav, som følge af at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem alene kan knytte opkrævningsgebyret til et enkelt hovedkrav, derfor kunne have en interesse i ved indberetningen til inddrivelsessystemet at oplyse det hovedkrav, der forældes senest, fordi forældelsen af andre hovedkrav, som opkrævningsgebyret også vedrører, da reducerer risikoen for, at restanceinddrivelsesmyndigheden må afskrive opkrævningsgebyret som følge af accessorisk forældelse.

Det foreslås med § 3 B, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren gives en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der reguleres af stk. 1. Bemyndigelsen vil f.eks. kunne udnyttes til at fastsætte nærmere regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved henvendelser til fordringshaveren kan beskrive opkrævningsrenterne og -gebyrerne ud fra de hovedkravsrelationer, som er oplyst af fordringshaver i forbindelse med overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden. I takt

med at fordringshaverne godkendes til og kobles på det nye inddrivelsessystem, opnås en større viden om de særlige forhold, der kendetegner fordringshaverne og deres opkrævningssystemer, og bemyndigelsen skal desuden kunne anvendes til at fastlægge regler, som måtte vise sig at være nødvendige til at gennemføre bestemmelsen i stk. 1.

2.3. Dækningsrækkefølgen for renter uden relation til den hovedfordring, hvoraf renten er beregnet

2.3.1 Gældende ret

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsætter i § 4 dækningsrækkefølgen for krav, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet bøder og underholdsbidrag dækkes før andre fordringer, jf. § 4, stk. 1.

Kan der ikke ske dækning af alle fordringer inden for samme dækningskategori – bøder, underholdsbidrag og andre fordringer – dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet den først modtagne fordring dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt.

For renter gælder med hensyn til dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, at renter dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen omfatter både opkrævnings- og inddrivelsesrenter. Den indbyrdes dækningsrækkefølge for opkrævnings- og inddrivelsesrenter er reguleret i § 4, stk. 3 og 4, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017.

Gebyrer omfattes ikke af § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Gebyrer omfattes derimod af § 4, stk. 1, nr. 3, om »andre fordringer«, der dækkes, efter at der først er sket dækning af eventuelle bøder og dernæst af eventuelle krav på underholdsbidrag.

2.3.1.1. SKATs opkrævning af personskatter

KOBRA-systemet anvendes til SKATs opkrævning af fysiske personers skyldige skatter, herunder restskat og B-skat.

Opkrævningen af restskat reguleres af kildeskattelovens § 61. Er udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 19.600 kr. (2017-niveau) med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2, som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år, jf. § 61, stk. 3, 1. pkt. Et eventuelt resterende beløb efter § 61, stk. 3, med tillæg efter stk. 2 forfalder ifølge § 61, stk. 4, 1. pkt., til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. 2. pkt.

Er et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, ikke betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne, jf. kildeskattelovens § 63, 1. pkt. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. 2. pkt., som beskrevet ovenfor.

Ifølge kildeskattelovens § 63 opkræves renter af for sent betalt personskat således på årsopgørelsen for det år, hvor renterne er påløbet, dvs. i året efter det indkomstår, der gav anledning til, at restskatten opstod, og sammen med den beregnede restskat for dette indkomstår. Dvs. at opkrævningen af rente efter kildeskattelovens § 63 af for sent betalte personskatter fra ét indkomstår i henhold til lovgivningen opkræves med restskat for et senere indkomstår.

For restskat eller yderligere restskat, der skyldes en ændret årsopgørelse, gælder kildeskattelovens § 61, stk. 3-6, tilsvarende for betaling af beløbet, jf. lovens § 62 A, stk. 1, 1. pkt. Restskat eller yderligere restskat efter 1. pkt. med tillæg efter § 61, stk. 2, forrentes ifølge § 62 A, stk. 1, 3. pkt., med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen.

En rate efter kildeskattelovens § 61 vil således kunne være sammensat af både selve restskatten for det pågældende indkomstår, renter efter § 62 A, hvis årsopgørelsen er udskrevet sent, samt renter efter kildeskattelovens § 63 af ikke betalte personskatter fra tidligere år, som er påløbet i det indkomstår, som restskatten vedrører.

Lovgivningen vedrørende afregning af personskatter er dermed tilrettelagt på en sådan måde, at der ikke er en sammenhæng mellem renterne og den hovedstol, som renterne er beregnet af. Afregningsmetoden er valgt, fordi den giver en nem afregning med færrest mulige opkrævninger til skatteyderne.

Hvis eksempelvis årsopgørelsen for indkomståret 2017, som dannes i marts 2018, udskrives inden den 1. august 2018 og resulterer i en restskat, der overstiger indregningsgrænsen på 19.600 kr. (2017-niveau), opkræves restskatten i 3 rater i 2018 til betaling i august, september og oktober med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned.

Hvis raterne ikke betales til tiden, vil der i 2018 påløbe renter for hver af raterne af restskatten for 2017. Disse renter opkræves via årsopgørelsen for 2018, hvilket indebærer opkrævning i 2019. På årsopgørelsen vedrørende indkomståret 2018 vil der derfor indgå renter af de for sent betalte rater af restskatten fra indkomståret 2017.

Er der flere indkomstår med restskat, der opkræves via raterne, kan samme rate derfor indeholde rentebeløb fra flere indkomstår, ligesom én rate kan indeholde både renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63.

Hvis skatteyderen undlader at betale raterne, vil de efter sædvanlig rykkerprocedure blive oversendt til inddrivelse.

SKATs system KOBRA vil i den forbindelse opdele raten i henholdsvis restskat og rente. Systemet er i den sammenhæng opsat således, at den enkelte rente relateres til den restskat eller B-skat, som renten er opkrævet på rate med. Det er ikke i systemet KOBRA registreret, om renten er beregnet efter kildeskattelovens §§ 62 A eller 63.

2.3.1.2. Skattekontoen

SKATs opkrævning af A-skat, moms, told m.v. hos virksomheder m.v. foregår via skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5. Det samme gælder SKATs udbetaling af f.eks. negativ moms. I § 16 bestemmes således, at ind- og udbetalinger af de i bestemmelsen nævnte tilsvarende, bl.a. skatter og afgifter efter lovens § 1, stk. 1 og 2, fra og til virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel. Efter § 16 a, stk. 1, modregnes ind- og udbetalinger af skatter og afgifter m.v. omfattet af § 16 automatisk efter et saldoprincip, og meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen.

Overstiger den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder SKAT, jf. § 16 a, stk. 2, 1. pkt. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos SKAT, jf. 2. pkt.

Det er i opkrævningslovens § 16 a, stk. 3-7, reguleret, hvornår ind- og udbetalinger på skattekontoen registreres og påvirker saldoen.

Hvor virksomheders indbetaling helt eller delvis anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav først, jf. § 16 a, stk. 8, der således har fraveget det øremærkningsprincip, der antages at gælde i formueretten.

Dette kommer tilsvarende til udtryk i opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, hvorefter beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2 om frivillig indbetaling af acontoskat efter selskabsskattelovens § 29 B, stk. 6, eller pensionsafkastbeskatningsloven.

Efter opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, 1. pkt., forrentes en debetsaldo med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten beregnes dagligt og tilskrives månedligt, jf. 2. pkt. Der beregnes således renters rente på skattekontoen, og renten vil være beregnet af den til enhver tid værende debetsaldo og ikke af de enkelte krav på kontoen. Toldskyld forrentes dog med renten fastsat i EU-toldkodeksens artikel 114, jf. opkrævningslovens § 16 c, stk. 2.

Det betyder, at SKATs opmærksomhed i opkrævningsmæssig sammenhæng alene retter sig mod den til enhver tid værende saldo og ikke mod den eller de enkelte krav, som denne saldo er sammensat af.

Dette betyder også, at en opkrævning vil rette sig mod den til enhver tid værende saldo, og at beregningen af morarenter vil rette sig mod debetsaldoen og ikke mod det enkelte krav/den enkelte restance.

Overstiger en debetsaldo for en virksomhed 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og SKAT udsender et rykkerbrev herom til virksomheden, jf. § 16 c, stk. 4, 1. pkt., idet der dog ikke udsendes et rykkerbrev ved en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder, jf. 2. pkt. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr., jf. 3. pkt. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse, jf. 4. pkt. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen, jf. 5. pkt. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev, jf. 6. pkt.

2.3.2. Lovforslaget

Det i lovgivningen forudsatte om opkrævningsmetoden for personskatter efter kildeskatteloven og skatter og afgifter efter opkrævningsloven (skattekontoen) skaber hos restanceinddrivelsesmyndigheden problemer i forhold til dækningsrækkefølgen i § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter af krav, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, samt andre fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen har hjemmel til at anvende et saldoprincip.

Der er i EFI/DMI i dag registreret ca. 1,26 mio. rentefordringer efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 fra systemet KOBRA. Disse fordringer har en udestående saldo på ca. 2,2 mia. kr. Alene i 2017 blev der oversendt ca. 196.000 fordringer af denne type med en oprindelig hovedstol på ca. 284 mio. kr.

Tilsvarende er der i EFI/DMI registreret ca. 1,75 mio. rentefordringer fra skattekontoen med en udestående saldo på ca. 2,2 mia. kr. I 2017 blev der oversendt ca. 843.000 rentefordringer med en oprindelig hovedstol på ca. 463 mio. kr.

Med henblik på at løse de problemer, som restanceinddrivelsesmyndigheden har i forhold til at foretage en korrekt dækning efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige for renter, hvor det som følge af den i lovgivningen fastsatte opkrævningsmetode ikke er muligt at identificere den eller de hovedfordringer, hvoraf renten er beregnet, samt renter, der modtages til inddrivelse uden nogen oplyst relation til deres hovedfordring(er), forslås det, at der i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes nye bestemmelser, hvorefter det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af opkrævningsrenten fik oplyst, lægges til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt. om FIFO-princippet, hvorefter den først modtagne fordring dækkes først, hvis der inden for samme dækningskategori – bøder, underholdsbidrag og andre fordringer, jf. stk. 1 – ikke er dækning til alle fordringer.

For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af opkrævningsrenten fik oplyst, til grund ved placering af renten i dækningsrækkefølgen. For renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, der oversendes fra SKATs system KOBRA, og som med hjemmel i kildeskatteloven opkræves på rater med restskat, vil den oplyste relation mellem renten og den restskat, som renten er opkrævet på rate med, dermed lægges til grund af restanceinddrivelsesmyndigheden. Herved videreføres den måde, hvorpå renten under opkrævning er behandlet og over for skyldner beskrevet, også i inddrivelsessystemet. Med den foreslåede bestemmelse bevares relationen mellem den restskat og rente, der over for skyldner er opkrævet på én rate, således også hos restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset at renten også kan være beregnet af andre personskattekrav.

Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, placeres renten i dækningsrækkefølgen på baggrund af oplysning om, hvornår renten er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der er tale om, at disse renter i juridisk henseende skal behandles som selvstændige krav i relation til spørgsmål om placering i dækningsrækkefølgen, når kravet er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hovedkravsvirkningen har derimod ingen betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renterne systemmæssigt overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

2.4. Præcisering af bortfaldsregler

2.4.1. Gældende ret

Den tidligere bistandslov indeholdt ved sin ikrafttræden den 1. april 1976 i § 27, stk. 3, en såkaldt bortfaldsregel, hvorefter kommunale tilbagebetalingskrav efter loven bortfaldt, når der var gået 3 år efter ophøret af den hjælp, som tilbagebetalingskravet vedrørte, uden at der havde været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet. I lovforslaget til bistandsloven – lovforslag nr. L 41, Folketingstidende 1973-74, 2. samling, tillæg A, spalte 691 – anføres i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 27, at de særlige regler i § 69 i forsorgsloven – som bistandsloven afløste – om eftergivelse af tilbagebetalingskrav og bidragsrestancer ikke er medtaget i lovforslaget, idet det i stedet findes mere hensigtsmæssigt at foreskrive, at tilbagebetalingskrav bortfalder, hvis der er gået 3 år, uden at der har været økonomiske muligheder for at gennemføre det. Fristen blev senere sat op til 5 år.

Bortfaldsreglen blev i 1998 videreført i § 95 i lov om aktiv socialpolitik og § 165 i lov om social service.

Senere er der kommet yderligere bortfaldsregler, således at syv love i dag indeholder bortfaldsregler:

- § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik
- § 19, stk. 4, i lov om kontantydelse
- § 70 f, stk. 11, 5. pkt., i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats
- § 19, stk. 3, i lov om en midlertidig jobpræmie til langtidslidende m.v.

- § 93, stk. 2, i dagtilbudsloven
- § 165, stk. 2, i lov om social service
- § 9, 3. pkt., i repatrieringsloven

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., ved bekendtgørelse nr. 330 af 27. marts 2017 om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om social service og ved bekendtgørelse nr. 978 af 11. august 2017 om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter dagtilbudslovens § 93, stk. 3. § 10 i førstnævnte bekendtgørelse og § 9 i de to sidstnævnte bekendtgørelser bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i de tre bekendtgørelser følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden, jf. § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 i de tre bekendtgørelser følger, at afdragsordningen stilles i bero, hvis der er fastsat en afdragsordning efter § 5 eller § 6, stk. 2, og skyldneren senere kommer i en situation som nævnt i § 6, stk. 1, dvs. mister betalingsevnen. Hvis der i 3 eller 5 år – afhængig af fristen i den konkrete bortfaldsregel – efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingsevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

2.4.2. Lovforslaget

Repatrieringslovens § 9, 3. pkt., henviser alene til, at § 95 i lov om aktiv socialpolitik – dvs. også bortfaldsreglen i stk. 2 – finder tilsvarende anvendelse. De seks øvrige bortfaldsregler indeholder alle en over samme læst skåret ordlyd, hvorefter tilbagebetalingskravet bortfalder, hvis der i 3 eller 5 år ikke har været økonomisk mulighed for at gøre kravet gældende. Ordlyden siger dog ikke udtrykkeligt, at alene forældelsesloven skal finde anvendelse, hvis tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Da det imidlertid må lægges til grund, at alene forældelsesloven skal regulere forældelsen, hvis disse tilbagebetalingskrav på grund af skyldners misligholdelse af den afdragsordning, hvormed tilbagebetalingskravet opkræves af fordringshaver, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, jf. ovenfor i afsnit 2.4.1, foreslås det, at dette præciseres gennem ændringer i de seks bortfaldsregler.

Det foreslås således, at det af bortfaldsreglerne udtrykkeligt skal fremgå, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder i stedet forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalings-

kravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, finder bortfaldsreglen på ny anvendelse. Det betyder, at hvis der er forløbet 3 eller 5 år – afhængig af fristen i den konkrete bortfaldsregel – efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Den foreslåede regel er udtryk for dels en lovfæstelse af gældende ret, jf. ovenfor i afsnit 2.4.1, dels en inkorporering af nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre regler, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldet til betaling, jf. bl.a. § 10, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og de 5-årige bortfaldsfrister i § 165, stk. 2, i lov om social service og dagtilbudslovens § 93, stk. 2, er derfor ikke sådanne forældelsesfrister, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt. Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelse vil således tidligst indtræde 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede regel i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse, eller fordringen er opfyldt.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

2.5. Ændringer i reglerne om restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelser om modregning og lønindeholdelse

2.5.1. Gældende ret

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholdskrav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om kravene til en begrundelses indhold kan det generelt anføres, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgerne, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

I øvrigt må udstrækningen af myndighedernes begrundelsespligt i henhold til forvaltningsloven som udgangspunkt afgøres konkret i den enkelte sag.

Lønindeholdelse er et tvangsinddrivelsesmiddel, som under visse betingelser kan iværksættes af restanceinddrivelsesmyndigheden over for skyldnere med gæld under inddrivelse. Lønindeholdelse sker, ved at restanceinddrivelsesmyndigheden indeholder en vis procentdel af skyldners A-indkomst til betaling af skyldners gæld under inddrivelse.

Den tidsmæssige betingelse for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om lønindeholdelse, er opfyldt, hvis en skyldner ikke inden det tidspunkt, hvor udlæg kan begæres, har betalt den gæld, der påhviler den pågældende, jf. § 10, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Udlæg kan tidligst begæres dagen efter sidste rettidige betalingsdag, jf. retsplejelovens § 486.

Indeholdelse kan ske i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst, og der kan indeholdes, hvad der er nødvendigt til betaling af gælden med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger.

Fordringer, som er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan med tillæg af renter, gebyrer og andre

omkostninger inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af lovens bilag 1.

Indeholdelse kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst, og indeholdelsesprocenten meddeles til SKAT og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, jf. § 10, stk. 3, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. § 10, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og ifølge § 10, stk. 3, 7. pkt., kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100 ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten.

Indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomstens størrelse, jf. § 10, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Når restanceinndrivelsesmyndigheden skriftligt varsler skyldneren om, at lønindeholdelse agtes iværksat, stilles samtidig et budgetskema til rådighed for skyldneren med oplysning om, at skyldneren kan udfylde og indsende skemaet, og at oplysningerne vil indgå i vurderingen af, om lønindeholdelse kan gennemføres og med hvilken indeholdelsesprocent, jf. § 13, stk. 4, 5. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Skyldneren skal have en frist på mindst 14 dage til indsendelse af budgetskemaet, jf. 6. pkt. Hvis skyldneren indsender budgetskemaet, vurderer restanceinndrivelsesmyndigheden ifølge § 13, stk. 7, om der, hvis lønindeholdelsen iværksættes, overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Vurderingen sker efter reglerne i bekendtgørelsens kapitel 7. Viser vurderingen, at der ikke er betalingsevne, kan der bevilges henstand.

Skatteministeren kan efter § 10, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser, hvilket er udmøntet i bekendtgørelsens § 17, der bl.a. omfatter integrationsydelse og kontanthjælp.

Efter lovens § 10 a kan der ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikalselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

I bekendtgørelsens § 14 har skatteministeren udstedt regler for den nævnte særskilte lønindeholdelse. Der kan ske særskilt lønindeholdelse i alle A-indkomsttyper. Der kan så-

ledes iværksættes særskilt lønindeholdelse med indtil 400 kr. pr. måned over for de skyldnere, der har en indkomst, der normalt er undtaget fra lønindeholdelse, f.eks. kontanthjælp, visse uddannelsesydelser m.v.

Det er ikke en forudsætning ved særskilt lønindeholdelse, at der foretages en betalingsevnevurdering.

Restanceinndrivelsesmyndighedens kontrol af, om den tidsmæssige betingelse for lønindeholdelse er opfyldt, dvs. om der kan foretages udlæg og dermed også kan træffes afgørelse om lønindeholdelse, sker ud fra fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag. Såfremt restanceinndrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at registreringen af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende, vil restanceinndrivelsesmyndigheden i visse tilfælde have pligt til – som følge af officialmaksimen – at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

En fordring overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden efter lovens § 2, stk. 3, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betaling. Ved overdragelse af en fordring skal fordringshaveren efter § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige give alle oplysninger, som efter restanceinndrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Ved lov nr. 404 af 8. maj 2006 blev reglerne om lønindeholdelse ændret, således at lønindeholdelse sker samtidig med indeholdelse af A-skat. Det elektroniske skattekort giver mulighed for, at lønindeholdelse kan ske gennem A-skattetrækket, således at virksomhederne alene skal indeholde og afregne et samlet beløb. Det fremgår herefter ikke af skattekortet, hvilken del der er A-skat, og hvilken del der er lønindeholdelse. Et pålæg om lønindeholdelse er således ikke rettet til den enkelte arbejdsgiver, men til alle, som udbetaler A-indkomst. I og med at lønindeholdelse sker ved skattetrækket, er lønindeholdelsesprocenten indregnet i trækprocenten på det skattekort, som en eventuel anden eller ny arbejdsgiver modtager eller rekvirerer. Der er dermed ikke behov for at pålægge den tidligere arbejdsgiver at give underretning om ophøret af et ansættelsesforhold. Lønindeholdelse gennem A-skattetrækket indebærer tillige, at reglerne for A-skat om indeholdelse, indbetaling af de indeholdte beløb, renter ved manglende indbetaling m.v. også kan anvendes på lønindeholdte beløb, jf. § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 fik bestemmelsen i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende udformning. Samtidig blev udgangspunktet ændret, således at fordringer omfattet af loven med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der samtidig blev nyaffattet. For civile retlige fordringstyper blev udgangspunktet, at

der ikke skal kunne foretages lønindeholdelse, men der er gjort enkelte undtagelser hertil.

Derved blev der opnået en forenkling af regelgrundlaget for, hvilke fordringer der kan inddrives ved lønindeholdelse, idet alle fordringer omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, medmindre der for fordringstypen er gjort en undtagelse i bilag 1.

Et andet inddrivelseskridt er modregning, hvorved restanceinddrivelsesmyndigheden indfried fordringer med udbetalinger fra det offentlige. Det kan f.eks. være en skyldner, der skal have udbetalt overskydende skat. Frem for at udbetale den overskydende skat benyttes beløbet helt eller delvist til at dække skyldners gæld (en eller flere fordringer) til det offentlige.

Modregning fra restanceinddrivelsesmyndighedens side sker i udgangspunktet uden aftale med skyldner, og der er dermed tale om tvungen modregning.

Efter de almindelige obligationsretlige regler forudsætter tvungen ikke-konneks modregning, at fordringerne er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og at den fordring, der modregnes med, er retskraftig. Desuden er det en betingelse, at den person eller myndighed, der ønsker at modregne (modregneren), sender en modregningserklæring, der kommer frem til den person, der modregnes over for (hovedmanden, dvs. modfordringens skyldner). Det er som udgangspunkt ikke et krav, at modfordringen er åbenbar eller uomtvistet, før modregning kan ske. Der kan dog stilles krav om, at der en vis klarhed omkring fordringens eksistens, jf. Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 668.

Kravet om, at fordringerne skal være udjævnelige, indebærer, at fordringerne efter deres art skal kunne udligne hinanden. Dette krav vil som udgangspunkt være opfyldt, hvis der er tale om pengekrav. Fordringerne behøver ikke være lige store.

Modregning kan være begrænset eller helt udelukket på grund af hovedfordringens beskaffenhed. Det drejer sig f.eks. om såkaldte beskyttede fordringer, der skal anvendes til dækning af nødvendige leveomkostninger.

At fordringerne skal være afviklingsmodne, indebærer, at modfordringens forfaldstidspunkt skal være indtrådt, og hovedfordringens frigørelsestidspunkt skal være indtrådt. Har fordringshaver indrømmet skyldner løbedage, vil modregning ikke kunne ske til det oprindelige forfaldstidspunkt, men tidligst på sidste løbedag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Ved frigørelsestid forstås, at skyldner skal være berettiget til at frigøre sig for sin forpligtelse ved betaling til fordringshaver.

At fordringerne skal være gensidige, indebærer, at hovedfordring og modfordring er mellem de samme parter. Der skal således mellem de involverede parter i modregningen foreligge gensidighed, således at hver part er henholdsvis debitor for den ene fordring og kreditor for den anden fordring.

Der er i §§ 7-9 og § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat særlige regler om dækningsrækkefølgen ved modregning og om restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at modregne. Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev det gennem en nyaffattelse af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige præciseret, at alle fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan modregnes i udbetalinger fra staten.

At modfordringen skal være retskraftig, betyder, at hovedmanden (skyldneren) skal være retligt forpligtet til at opfylde fordringen. Det indebærer, at modfordringen skal være retskraftig på modregningstidspunktet, dvs. på det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til hovedmanden.

Ved tvungen modregning indtræder virkningen af modregning som udgangspunkt ved fremkomsten af modregningserklæringen, idet modregningserklæringen indeholder et påbud, som har virkning ved fremkomsten.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i to former for modregning, nemlig modregning under inddrivelse og modregning under opkrævning.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at foretage modregning under inddrivelse, dvs. modregning, hvor modfordringen er oversendt til inddrivelse efter § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, kontrollerer restanceinddrivelsesmyndigheden bl.a., om en given fordring er afviklingsmoden. Dette sker ved at undersøge, om sidste rettidige betalingsdag (som registreret af fordringshaver) er passeret. Som nævnt ovenfor skal fordringshaver ved overdragelse af en fordring efter § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingsdag, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Sidste rettidige betalingsdag fremgår tillige af den begrundelse for iværksættelse af modregning, som sendes til skyldner. Der udsendes sammen med afgørelsen en oversigt over de fordringer, som indgår i modregningsafgørelsen, og for hver fordring er angivet sidste rettidige betalingsdag.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende i det konkrete tilfælde, har restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialmaksimen pligt til at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Når der er tale om modregning under opkrævning, er fordringen ikke overdraget til inddrivelse efter § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men er fortsat under opkrævning hos fordringshaver, og restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor ikke overtaget kreditorbeføjel-

serne. Det er således fordringshaver, der træffer afgørelse om modregning, og ikke restanceinddrivelsesmyndigheden. Imidlertid bidrager restanceinddrivelsesmyndigheden med systemunderstøttelse til fordringshavere, når fordringshaver har registreret en fordring til modregning.

Selve modregningen sker som nævnt ved hjælp af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system og foretages ikke nødvendigvis i tidsmæssig sammenhæng med registreringen til modregning. Der kan altså gå tid mellem registreringen til modregning og selve modregningen. Som følge heraf kan det ske, at udligningen foretages, før fordringshaver får besked om effektivering. Restanceinddrivelsesmyndigheden sikrer før modregningen, at betalingsfristen (med tillæg af eventuelle lovbestemte løbedage) er indtrådt. Dette sker ved at undersøge, om sidste rettidige betalingsdag (som registreret af fordringshaver) er passeret.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at registreringen af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende, vil restanceinddrivelsesmyndigheden i visse tilfælde have pligt til – som følge af officialmaksimen – at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Restanceinddrivelsesmyndigheden sender en erklæring til skyldner om modregning. Af erklæringen fremgår det, at skyldner vil modtage en afgørelse med klagevejledning direkte fra fordringshaver.

I praksis kan en fordringshaver registrere en fordring til modregning, selv om betalingsfristen endnu ikke er indtrådt. Selve modregningen kan dog ikke foretages, førend betalingsfristen er indtrådt, jf. kravet om afviklingsmodenhed.

Hvis skyldneren overdrager en udbetalingsfordring (hovedfordringen), inden modregningserklæringen er kommet frem, er betingelsen om gensidighed som udgangspunkt ikke opfyldt. § 28 i lov om gældsbreve regulerer, hvornår modregneren – her restanceinddrivelsesmyndigheden – alligevel kan foretage modregning. Ifølge § 28 kan der ske modregning med en fordring på overdrageren, hvis modregneren har erhvervet fordringen, inden modregneren fik kendskab eller formodning om, at hovedfordringen var blevet overdraget. Var modfordringen uforfalden på tidspunktet for overdragelsen, kan den dog kun bruges til modregning, hvis den forfaldt senest samtidig med hovedfordringen.

En rente antages at være stiftet samtidig med den fordring, den beregnes af, dvs. hovedkravet, selv om renten først tilskrives senere.

2.5.2. Lovforslaget

Skatteministeriet har i samarbejde med bl.a. Kammeradvokaten afdækket problemer med de data, som fordringshavere skal angive ved oversendelse af en fordring til inddrivelse. Inddrivelsen baseres på disse data. En del data er behæftet med fejl, og nogle fordringshavere kan have svært ved at berigtige og fejlrette data. Baggrunden herfor er bl.a., at de gældende regler er komplicerede og giver anledning til fortolkningstvív. Herudover har nogle fordringshaveres it-systemer vanskeligt ved at levere korrekte data.

Det har i praksis vist sig, at der ofte er tvív om, hvad fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag er udtryk for. Det er blevet afdækket, at de forskellige fordringshavere i nogle tilfælde har forskellig praksis for registreringen heraf. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedage eller efter drøftelse med skyldner om hensland.

Regelgrundlaget, som de enkelte fordringshavere administrerer efter, er tillige forskelligt, hvilket bidrager til yderligere forskellighed i anvendelsen af begrebet sidste rettidige betalingsdag. Nogle fordringshavere administrerer et retsgrundlag, der indeholder en specifik angivelse af, hvad den sidste rettidige betalingsdag for det pågældende krav er, mens andre fordringshavere administrerer et retsgrundlag, der ikke indeholder en sådan regulering.

Da restanceinddrivelsesmyndigheden modtager data fra ca. 800 forskellige fordringshavere og hvert år modtager mellem 5 og 8 mio. fordringer til inddrivelse, er det vigtigt at undgå tidskrævende og omkostningstunge høringer af fordringshavere med henblik på at få korrekte data. De mange forskellige retsgrundlag og den store forskel i, hvor mange fordringer de enkelte fordringshavere har, bevirker, at det kan være meget vanskeligt og tidskrævende at opnå en fælles, fast og til enhver tid fulgt praksis. Nogle fordringshavere sender kun nogle få fordringer til inddrivelse om året, mens andre fordringshavere sender et meget stort antal fordringer til inddrivelse hvert år. Det er samtidig vanskeligt – som følge af de meget forskellige retsgrundlag – klart at tilkendegive ud fra en generel vejledning, hvilken dato der bør registreres.

De fejlbehæftede data medfører, at når restanceinddrivelsesmyndigheden kontrollerer, om sidste rettidige betalingsdag er indtrådt, sker det på basis af data, der kan være upålidelige og derfor indebærer en risiko for en forkert kontrol og forkerte oplysninger i begrundelserne.

Det foreslås derfor at ændre § 9 a og § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige således, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er forpligtet til i begrundelserne for afgørelser om henholdsvis modregning og løninneholdelse at oplyse fordringens sidste rettidige betalingsdag, men at det er tilstrækkeligt at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Når en fordring efter gældende regler er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil betalingsfristen være overskredet, fordi en fordring først kan oversendes til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. lovens § 2, stk. 3, hvorfor skyldner f.eks. ikke vil få indeholdt beløb i sin løn på et tidligere tidspunkt end efter gældende regler. Samtidig foreslås i § 10, stk. 2, fastsat, at den tidsmæssige betingelse for at iværksætte løninneholdelse er, at fordringens betalingsfrist er overskredet.

Med forslaget vil risikoen for, at afgørelser og begrundelser fremadrettet påvirkes af fortolkningsforskelle m.v. hos fordringshavere, for så vidt angår registreringen af sidste

rettidige betalingsdag, blive minimeret. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedage eller efter drøftelse med skyldner om henstand.

I overensstemmelse hermed vil restanceinddrivelsesmyndighedens kontrol af, om betingelserne for lønindeholdelse er opfyldt, og om en fordring er afviklingsmoden med henblik på modregning, fremadrettet ske på basis af modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Som nævnt vil sidste rettidige betalingsdag være overskredet, når en fordring er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, fordi en fordring først kan oversendes til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorfor skyldner ikke vil få modregnet beløb på et tidligere tidspunkt end efter gældende regler.

Fremadrettet vil restanceinddrivelsesmyndigheden således kunne begrunde modregningsafgørelser, for så vidt angår betingelsen om afviklingsmodenhed, og afgørelser om lønindeholdelse generelt ved at henvise til, at fordringen er under inddrivelse.

Det vil stadig være sådan, at der i afgørelsen om modregning eller lønindeholdelse skal være en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som den omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere fordringen og dermed vil kunne forholde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldner ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage.

Endvidere vil der som hidtil i relevant omfang blive redegjort for det relevante retsgrundlag m.v. i overensstemmelse med de gældende regler om begrundelse i forvaltningslovens §§ 22-24. Forslaget regulerer således alene begrundelsespligten i forhold den tidsmæssige betingelse for iværksættelse af modregning og lønindeholdelse. Denne regulering, der indebærer en justering og præcisering af begrundelsespligten i henhold til forvaltningsloven i forhold til de pågældende faktuelle oplysninger, vurderes at sikre, at der gives retvisende begrundelser, og at medføre administrative lettelser.

Oplysningen om sidste rettidige betalingsdag, der således vil udgå af begrundelsen for en afgørelse om lønindeholdelse eller modregning, er uvæsentlig i forhold til muligheden for at træffe en sådan afgørelse, fordi sidste rettidige betalingsdag skal være udløbet, før fordringen overhovedet kan komme under inddrivelse, jf. ovenfor om § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En skyldner vil i øvrigt ved henvendelse til fordringshaveren kunne få oplyst den sidste rettidige betalingsdag.

Lovforslaget omfatter ikke modregninger, der foretages af fordringshaver, mens fordringen er under opkrævning. Restanceinddrivelsesmyndigheden leverer alene systembistand til disse modregninger, jf. § 7, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter tidspunktet for fordringens registrering i restanceinddrivelsesmyndighedens

fordringsregister er afgørende for dækningsrækkefølgen, hvis der ikke er dækning til alle fordringer, der ønskes modregnet under opkrævningen. Fordringshaver træffer selve afgørelsen om modregning og indestår over for restanceinddrivelsesmyndigheden for, at fordringen kan anvendes til modregning, når den registreres i fordringsregisteret.

Som beskrevet i afsnit 2.2.1.1 og 2.2.2 opkræves renter efter kildeskattelovens § 63 af for sent betalt personskat på årsopgørelsen for det år, hvor renterne er påløbet, dvs. i året efter det indkomstår, der gav anledning til, at restskatten opstod, og sammen med den beregnede restskat for dette indkomstår. Opkrævningen af rente efter kildeskattelovens § 63 af for sent betalte personskatter fra ét indkomstår opkræves dermed i henhold til lovgivningen med restskat for et senere indkomstår.

Restskat eller yderligere restskat, der skyldes en ændret årsopgørelse, forrentes ifølge § 62 A, stk. 1, 3. pkt., med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen. Restskat og rente opgøres på skyldners årsopgørelse, og renten efter § 62 A opkræves med restskatten for det pågældende indkomstår.

Lovgivningen vedrørende afregning af personskatter er tilrettelagt på en sådan måde, at der ikke er en sammenhæng mellem renterne og den hovedstol, som renterne er beregnet af. Afregningsmetoden er valgt, fordi den giver en nem afregning med færrest mulige opkrævninger til skatteyderne.

Det i lovgivningen forudsatte om opkrævningsmetoden for personskatter efter kildeskatteloven skaber imidlertid hos restanceinddrivelsesmyndigheden udfordringer i forhold til at håndtere modregning, når restanceinddrivelsesmyndigheden kan konstatere, at der er registreret en transport i et udbetalingskrav. Det er ikke muligt på baggrund af oplysningerne om den skat, som renten er opkrævet med, at afgøre, hvilken hovedstol renten er beregnet af, og dermed afgøre, hvornår renten sammen med sin hovedfordring vil kunne bringes til modregning efter § 28 i lov om gældsbreve. Det er ikke i systemet KOBRA registreret, om renten er beregnet efter kildeskattelovens §§ 62 A eller 63. Renterne efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 overdrages således til inddrivelse med henvisning til den personskat, som renten er opkrævet på rate med, eller, såfremt en sådan personskat ikke findes i inddrivelsessystemet (f.eks. fordi skatten er betalt i opkrævningen), som en selvstændig fordring uden en relation til et hovedkrav. For de renter, der ikke i inddrivelsen er relateret til et hovedkrav, vil rentens data imidlertid afspejle det hovedkrav, som renten er opkrævet på rate med.

Med henblik på at løse de problemer, som restanceinddrivelsesmyndigheden har i forhold til at håndtere modregning efter § 28 i lov om gældsbreve for renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, hvor det som følge af den i lovgivningen fastsatte opkrævningsmetode ikke er muligt at identificere den eller de hovedfordringer, hvoraf renten er beregnet, foreslås det, at der i § 9 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt stk. 3, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden, når den kan konstatere, at skyldners ud-

betalingskrav mod staten er overdraget til tredjemand, ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger det hovedkrav, som restanceinndrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund.

Bestemmelsen vil også finde anvendelse, hvor der er foretaget udlæg i skyldners udbetalingskrav mod staten.

Er en oplysning om et hovedkrav ikke givet ved modtagelsen af en rente efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, vil rentens data i dag afspejle det hovedkrav, som renten er opkrævet på rate med. Renter, der overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden uden oplysning om et hovedkrav, vil dermed på baggrund af rentens data tilsvarende kunne bringes til modregning, når betingelserne for modregning efter § 28 i lov om gældsbreve ville være opfyldt for den skat, som renten er opkrævet på rate med.

Bestemmelsen har ingen betydning for restanceinndrivelsesmyndighedens og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renterne systemmæssigt overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden.

Det tidspunkt, hvor restanceinndrivelsesmyndigheden i det nye inddrivelsessystem foretager modregning, vurderes dermed for renter efter kildeskattelovens § 63 i nogle tilfælde at blive udskudt, idet renten i relation til § 28 i lov om gældsbreve vil blive modregnet sammen med den restskat, som renten er opkrævet på rate med, eller på det tidspunkt, da denne restskat kunne bringes til modregning. Da renten ikke er relateret til den personskat, som renten er beregnet af, men i stedet er relateret til en restskat for et senere indkomstår, kunne renten potentielt være modregnet tidligere, såfremt den faktiske relation var kendt. Dermed vurderes det, at en transporthaver i nogle tilfælde vil opnå bedre ret ved restanceinndrivelsesmyndighedens vurdering af betingelserne for modregning med renter efter kildeskattelovens § 63.

2.6. Restanceinndrivelsesmyndighedens beskrivelse af renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen m.fl., i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre

2.6.1. Gældende ret

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholds krav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Det følger bl.a. af principperne om god forvaltningsskik, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgerne, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinndrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

2.6.2. Lovforslaget

Som nævnt under afsnit 2.5.2 har Skatteministeriet i samarbejde med bl.a. Kammeradvokaten afdækket problemer med de data, som fordringshaverne skal angive ved oversendelse af en fordring til inddrivelse. Der er i den forbindelse også konstateret udfordringer med beskrivelse af fordringer på grundlag af fordringshavers oplysninger, herunder beskrivelse af renter, der modtages til inddrivelse uden oplysning om et hovedkrav. Idet restanceinndrivelsesmyndigheden modtager data fra ca. 800 forskellige fordringshavere og hvert år modtager mellem 5 og 8 mio. fordringer til inddrivelse, er det vigtigt at undgå tidskrævende og omkostnings-tunge høringer af fordringshaverne med henblik på at få korrekte data og fyldestgørende oplysninger om fordringen i øvrigt.

Usikkerhed om data og fordringshavers oplysninger medfører i flere tilfælde behov for en konkret stillingtagen til, om der skal tilføjes oplysninger til restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser og meddelelser, og disse skal i givet fald indhentes og tilføjes.

For at sikre en effektiv og hensigtsmæssig inddrivelse er det desuden vigtigt, at restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser og meddelelser i højere grad genereres automatisk, ligesom det er vigtigt at reducere behovet for individuelle tilpasninger af sådanne afgørelser og meddelelser i forhold til beskrivelsen af fordringerne. Det foreslås derfor, at der i § 3, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 3. pkt. med en bemyndigelse til skatteministeren, hvorefter denne kan fastsætte nærmere regler om restanceinndrivelsesmyndighedens beskrivelse af renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre.

Det forudsættes, at der findes en balance, hvorefter der er tilstrækkelige oplysninger, til at skyldner kan identificere renten eller gebyret, mens restanceinndrivelsesmyndigheden på samme tid kan basere sig på oplysninger, som allerede er modtaget fra fordringshaver, og som der kan fæstes lid til. De nærmere principper vil desuden blive udviklet, i takt med at fordringshavere i større omfang er godkendt til og koblet på det nye inddrivelsessystem, når der er mere viden om den specifikke anvendelse af fordringstyperne.

Skyldner vil have mulighed for ved henvendelse til restanceinndrivelsesmyndigheden at anmode om supplerende oplysninger om renten eller gebyret. Såfremt skyldner retter henvendelse til restanceinndrivelsesmyndigheden med anmodning om yderligere beskrivelse af renten eller gebyret,

kan restanceinndrivelsesmyndigheden indhente sådanne yderligere oplysninger om renten eller gebyret hos fordringshaveren og videreformidle disse til skyldner.

Det forudsættes, at restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser og meddelelser med de af skatteministeren fastsatte bestemmelser om beskrivelse af de nævnte renter og gebyrer fortsat vil gøre skyldner i stand til at identificere den enkelte rente eller det enkelte gebyr, som restanceinndrivelsesmyndigheden kommunikerer om.

2.7. Lempelse af krav til forkyndelser foretaget af restanceinndrivelsesmyndighedens pantefogeder

2.7.1. Gældende ret

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlægsforretninger, der gennemføres af restanceinndrivelsesmyndighedens pantefogeder, er omfattet af retsplejelovens kapitel 45-47 (§§ 478-526), medmindre andet er bestemt i loven.

Lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. gælder for inddrivelse af skatter, afgifter, bøder og andre ydelser, der opkræves eller inddrives af det offentlige, og som i lovgivningen er tillagt udpantningsret, jf. lovens § 1.

Af retsplejelovens § 478, stk. 2, fremgår det, at udlæg kan ske for krav, som i lovgivningen er tillagt udpantningsret. Der er hjemmel til udpantning i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger således af § 11, at fordringer, der er omfattet af loven, kan inddrives ved udpantning, medmindre andet følger af lovens bilag 1.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 1, underretter fogedretten så vidt muligt skyldneren om tid og sted for forretningen. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som foreneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forretningen, jf. § 494.

Det følger af § 493, stk. 2, at underretning kan undlades, hvis fogedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdelsen af forudgående sikkerhedsstillelse.

Hvis fuldbyrdelse forlanges på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretningen forkyndes for skyldneren, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i stk. 1 og 2, jf. retsplejelovens § 493, stk. 3.

Restanceinndrivelsesmyndigheden anvender som udgangspunkt tilsigelser efter retsplejeloven til brug for sine udlægsforretninger.

Efter retsplejelovens § 486, stk. 1, 2. pkt., kan forkyndelse af meddelelse efter § 493, stk. 3, tidligst ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag.

Forkyndelse kan alene undlades, hvis skyldner samtykker, eller det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. retsplejelovens § 486, stk. 2.

Ved lov nr. 258 af 26. maj 1976 blev der bl.a. gennemført en almindelig revision af retsplejelovens regler om udlæg. Af lovforslaget hertil, jf. lovforslag nr. L 18 af 9. oktober 1975, forslag til lov om ændring af retsplejeloven, udpantningsloven og lov om inddrivelse af underholdsbidrag (udlæg og udpantning m.v.), Folketingstidende 1975-76, tillæg A, fremgår det på spalte 232, at meddelelsen skal indeholde oplysning om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Kravene til forkyndelser af udlægsforretninger er ikke senere blevet ændret.

Lovforslaget er baseret på anbefalingerne i betænkning nr. 634/1971 om udlæg og udpantning afgivet af det af Justitsministeriet den 19. januar 1952 nedsatte udvalg.

På side 52 i betænkningen fremgår det, at for krav, som ikke omfattes af lov nr. 9 af 29. januar 1970 om fremgangsmåden ved udpantning for skatter og afgifter m.v., mener udvalget, at forkyndelse for skyldneren bør bevares. Kravene er ikke fastslået ved dom, og adgangen til udpantning er ej heller betinget af, at kravet er anerkendt af skyldneren. Kravene er langt mere forskelligartede end de af loven af 29. januar 1970 omfattede krav, og der er ikke i alle tilfælde ganske samme sikkerhed for kravets beståen og dets rigtige opgørelse. Udvalget anførte derfor, at det på lignende måde som med hensyn til stævninger i retssager må sikres, at der forinden tvangsfuldbyrdelsen er givet skyldneren underretning. Da udpantningskendelsen efter udkastet bortfalder, er det meddelelsen om udlægsforretningen, der skal forkyndes. Foruden oplysning om tid og sted for forretningen skal meddelelsen angive kravets grundlag – f.eks. en resolution fra overøvrigheden eller en lovbestemmelse, der hjemler kravet og udpantningsretten, og, hvis dette er fornødent til tilstrækkelig orientering for skyldneren, nærmere angivelse af, på hvilke kendsgerninger kravet støttes – samt endvidere kravets størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Der er intet i vejen for at forkynde selve udpantningsbegæringen, hvis denne indeholder de krævede oplysninger, men fogedretten kan også, hvis dette skønnes mere praktisk, udfylde en formular. Udvalget anbefalede videre, at forkyndelsen tidligst må ske dagen efter sidste rettidige betalingsdag, og at udpantningen først kan foretages, når der er gået 7 dage efter forkyndelsen, medmindre der gøres undtagelse.

Det fremgår af § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, jf. 2. pkt.

Af § 2, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår tillige, at fordringshaveren inden overdragelsen af fordringen til restanceinndrivelsesmyndigheden skal underrette skyldner skriftligt om overdragelsen.

Kravet om, at grundlaget for kravet skal beskrives, indebærer bl.a., at restanceinddrivelsesmyndigheden konkret skal tage stilling til for det første, om der er behov for at tilføje oplysninger. Og for det andet, hvis det viser sig, at der er et sådant behov, skal oplysningerne (som f.eks. kan være matrikelnummer, registreringsnummer eller navnet på et barn) indhentes og tilføjes – afhængig af hvad fordringen udspringer af.

Det følger af § 6, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at fogedretten træffer afgørelse om indsigelser mod udlæg, som fremsættes over for pantefogeder. Afgørelsen træffes efter reglerne i retsplejelovens §§ 499-503. Pantefogeder kan henskyde tvivls spørgsmål til fogedrettens afgørelse, selv om der ikke fremsættes indsigelser. Det følger af § 6, stk. 3, at indsigelser under forretningen kan fremsættes over for pantefogeden, som underretter fogedretten om indsigelserne. Efter forretningen kan indsigelser fremsættes over for fogedretten. Fristen for fremsættelse af indsigelser er 4 uger fra forretningens foretagelse. Fogedretten kan dog undtagelsesvist indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles.

Retsplejelovens § 501, stk. 1, fastslår, at hvis der over for fogedretten fremsættes indsigelser mod grundlaget for fuldbyrdelsen, og findes det efter den bevisførelse, der kan ske ved fogedretten, jf. stk. 2-4, betænkeligt at fremme forretningen, nægter fogedretten at efterkomme fordringshaverens anmodning. Efter stk. 4 kan fogedretten nægte en bevisførelse, som på grund af dens omfang eller beskaffenhed eller af andre særlige grunde bør ske under almindelig rettergang. Hvis fogedretten som følge af en indsigelse, der i medfør af § 6 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. er indbragt for fogedretten, har sådanne betænkeligheder, som efter stk. 1 ville kunne begrunde, at fogedretten ville afvise at foretage udlæg, vil fogedretten derfor kunne ophæve pantefogedens udlæg.

Efter retsplejelovens § 502, stk. 1, kan fogedretten udsætte forretningen, hvis den dom, som søges fuldbyrdet, er anket efter fuldbyrdelsesfristens udløb, eller hvis et retsforhold, hvis fastsættelse vil få indflydelse på forretningens udfald, er under behandling ved en ret eller en administrativ myndighed, eller hvis der foreligger andre særlige grunde. En indsigelse mod pantefogedens udlæg vil også efter denne bestemmelse kunne begrunde en ophævelse af udlægget, fordi ophævelsen er den nødvendige forudsætning for udsættelsen af forretningen.

Endelig indeholder retsplejelovens § 504 en adgang til genoptagelse af udlægsforretningen. Forretningen kan genoptages, når parterne er enige derom, eller når fogedretten finder det påkrævet, navnlig fordi 1) skyldneren eller tredjemand anmoder om, at et udlæg må blive ophævet med den begrundelse, at det strider mod tredjemands ret, 2) udlægshaveren anmoder om, at der må blive truffet ny bestemmelse om udlevering, opbevaring eller administration af det udlagte, jf. §§ 520, 523 og 525, 3) udlægshaveren kræver foretaget en udførlig registrering af de i § 518, stk. 2 og 3, nævnte aktiver eller en vurdering af det udlagte, 4) skyldneren ikke har været til stede under forretningen og han nu anmoder om

adgang til at benytte sine rettigheder efter §§ 509-516, eller 5) skyldneren ønsker fastslået, at et udlæg er bortfaldet som følge af omstændigheder, der er indtruffet efter udlæggets foretagelse, eller fordi grundlaget for tvangsfuldbyrdelsen ved dom er ophævet eller erklæret ugyldigt. Genoptagelse vil derfor kunne ske, f.eks. fordi en skyldner ønsker et udlæg ophævet, med henvisning til at en ændret skatteansættelse har ført til bortfald af det skattekrav, som pantefogeden har foretaget udlæg for.

2.7.2. Lovforslaget

Som nævnt under afsnit 2.5.2 har Skatteministeriet i samarbejde med bl.a. Kammeradvokaten afdækket problemer med de data, som fordringshaverne skal angive ved oversendelse af en fordring til inddrivelse. Som videre nævnt har det i praksis vist sig, at der ofte er tvivl om, hvad fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdato er udtryk for. Idet restanceinddrivelsesmyndigheden modtager data fra ca. 800 forskellige fordringshavere og hvert år modtager mellem 5 og 8 mio. fordringer til inddrivelse, er det vigtigt at undgå tidskrævende og omkostningstunge høringer af fordringshaverne med henblik på at få korrekte data.

De fejlbehæftede data medfører, at der potentielt anføres forkerte datoer i tilsigelser, der indeholder en forkyndelse, mens kravet om en beskrivelse af kravets grundlag medfører en konkret stillingtagen til, om der skal tilføjes oplysninger, og disse skal i givet fald indhentes og tilføjes.

Restanceinddrivelsesmyndigheden foretager ca. 30-35.000 udlægsforretninger årligt. Selv om den konkrete stillingtagen i hver enkelt tilsigelse ikke nødvendigvis tager lang tid, løber det samlede tidsforbrug hurtigt op henset til det årlige antal af udlægsforretninger og det faktum, at såfremt man kommer frem til, at der skal tilføjes oplysninger, skal disse indhentes hos fordringshaver og tilføjes tilsigelsen.

Tal fra SKAT viser, at der i årene 2013-2017 (til og med oktober måned) i mindre end 1 pct. af sagerne blev gjort indsigelse mod et givent udlæg. Der er dog en vis usikkerhed i forhold til tallene, bl.a. som følge af at der i forbindelse med konverteringen af krav fra de tidligere inddrivelses-systemer til EFI kan være et antal afsluttede eller slettede udlægsforretninger, der ikke er overført til EFI. Det faktiske antal udlægsforretninger for 2013 kan derfor have været større. Det er ikke muligt at udsøge disse afsluttede/slettede udlægsforretninger. Herudover er antallet af klager i årene 2013-2015 skønnet på baggrund af klagesagsbehandlernes vurdering, da der først blev etableret central registrering af klagerne fra 2016.

Det er vigtigt at undgå, at tilsigelser, der indeholder en forkyndelse, fremadrettet påvirkes af fortolkningsforskelle og fejl hos fordringshaverne, for så vidt angår registreringen af sidste rettidige betalingsdato. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedage eller efter drøftelse med skyldner om henstand. For at sikre en effektiv og hensigtsmæssig inddrivelse er det desuden vigtigt, at tilsigelser, der indeholder en forkyndelse, i højere grad genereres automatisk, lige-

som det er vigtigt at reducere behovet for individuelle tilpasninger af tilsigelser med en forkyndelse i forhold til beskrivelsen af kravets grundlag. Det foreslås derfor, at restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder fremadrettet alene skal anvende oplysninger, som allerede indgår i stamdata, og som man kan fæste lid til.

Det foreslås derfor, at § 5 i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. ændres således, at tilsigelser med en forkyndelse fremadrettet skal indeholde oplysninger om fordringshaver, fordringstype, fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden og de oplysninger, der i øvrigt er relevante for at beskrive fordringen (periode eller stiftelsesdato). Angivelse af kravets størrelse er ikke omfattet af forslaget og vil derfor også fremadrettet skulle indgå i en tilsigelse.

Det foreslås således, at kravet om angivelse af sidste rettidige betalingsdato erstattes af et krav om at angive fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Når en fordring er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil sidste rettidige betalingsdato være overskredet, såfremt fordringshaveren overholder reglen om, at fordringer først kan oversendes til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. I den forbindelse må særligt fremhæves, at fordringshaver har pligt til inden overdragelsen af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt at underrette skyldneren om overdragelsen, jf. § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvilket bør bidrage til, at skyldner kan identificere kravet.

Med forslaget vil risikoen for, at tilsigelser med en forkyndelse fremadrettet indeholder forkerte datoer for sidste rettidige betalingsdato, blive minimeret.

Forslaget indebærer tillige, at oplysningen om kravets grundlag erstattes af oplysninger om fordringshaver og fordringstype, således at disse fremadrettet skal oplyses i tilsigelser med en forkyndelse. Det forudsættes, at der fastsættes principper for afgrænsningen af en fordringstype, således at det bliver muligt at beskrive fordringer på et mere generelt niveau.

Det foreslås tillige, at skatteministeren gives en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal meddeles, jf. ovenfor.

Der skal findes en balance, hvorefter der er tilstrækkelige oplysninger, til at skyldner kan identificere fordringen, mens restanceinddrivelsesmyndigheden på samme tid kan basere sig på oplysninger, som allerede er modtaget fra fordringshaver, og som der kan fæstes lid til. Fordringstyper kan f.eks. være A-skat (med oplysning om periode) eller bøde (f.eks. trafikforseelse med oplysning om stiftelsesdato). Principperne vil blive udviklet, i takt med at fordringshaver i større omfang er godkendt til og koblet på det nye inddrivelsessystem, således at der er mere viden om den specifikke anvendelse af fordringstyperne. For nogle fordringstyper vil det som anført være nødvendigt tillige at oplyse periode

eller stiftelsesdato, f.eks. hvis fordringstypen er A-skat. Oplysningen har til formål at sikre, at skyldner kan identificere fordringen og ikke er i tvivl om, hvilken A-skat der er tale om.

Der kan derudover være behov for at fastsætte særlige regler om beskrivelse af renter og andre relaterede fordringer. Dette gælder f.eks. renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen har hjemmel til at anvende et saldoprincip.

Skyldner vil have mulighed for ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden at anmode om supplerende oplysninger om fordringen, såfremt dette er nødvendigt for at identificere fordringen. Denne mulighed vil også fremgå af forkyndelsen til skyldner. Såfremt de supplerende oplysninger ikke fremgår af de data, som fordringshaver har indberettet til restanceinddrivelsesmyndigheden ved oversendelsen af fordringen til inddrivelse, vil restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt indhente oplysningerne og videreformidle disse til skyldner.

Det vurderes, at tilsigelser, der indeholder en forkyndelse, med de nævnte ændringsforslag fortsat vil leve op til formålene med meddelelsen, nemlig at skyldner underrettes om og kan identificere kravet og på den baggrund får mulighed for at fremsætte sine eventuelle indsigelser.

Såfremt der fremkommer indsigelser mod udlæg, vil disse fortsat skulle afgøres af fogedretten og på samme grundlag som på nuværende tidspunkt. For at fogedretten kan afgøre indsigelser på samme grundlag som nu og på samme grundlag, som fogedretten også behandler andre indsigelser over udlæg, vil restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne tilfælde skulle tilvejebringe oplysninger om sidste rettidige betalingsdato og kravets grundlag.

Som følge af den lave andel af indsigelser over udlæg, vurderes det, at forslaget – på trods af at restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde af indsigelser vil skulle tilvejebringe oplysninger om sidste rettidige betalingsdato og kravets grundlag til fogedretten – vil medvirke til at undgå unødigt ressourcetunge processer og sikring af en effektiv og hensigtsmæssig inddrivelse.

2.8. Regulering af restanceinddrivelsesmyndighedens undersøgelsespligt

2.8.1. Gældende ret

Det fremgår af § 2, stk. 3 og 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Inden overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen. Underretning kan dog undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Herudover fremgår det af lovens § 2, stk. 7, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og i den forbindelse kan anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog § 2, stk. 8. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan i medfør af stk. 8 helt eller delvist tilbagekalde en fordring, der er overdraget til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Skatteministeren har bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de nævnte forhold, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand.

Når fordringer overdrages til inddrivelse, medsender fordringshaver relevante data om fordringen. Det fremgår således af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller dennes repræsentant benytte skyldners personnummer eller cvr-nummer som journalnummer. Oplysninger om personnummer eller cvr-nummer kan dog undlades, hvis fordringshaveren eller dennes repræsentant godtgør, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger. Fordringshaveren skal ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Af § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår det, at fordringer anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får

prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt. Det følger desuden af bekendtgørelsens § 4, stk. 2, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter § 3 er medsendt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet.

Det er fordringshavers ansvar, at data er korrekt registreret. Det fremgår således af § 5, stk. 3 og 4, i lov om behandling af personoplysninger, at oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles, og at behandling af oplysninger skal tilrettelægges således, at der foretages fornøden ajourføring af oplysningerne. Der skal endvidere foretages den fornødne kontrol for at sikre, at der ikke behandles urigtige eller vildledende oplysninger. Oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes eller berigtiges. På samme vis fremgår det af artikel 5, nr. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), at personoplysninger skal være korrekte og om nødvendigt ajourførte. Det anføres videre, at der skal tages ethvert rimeligt skridt for at sikre, at personoplysninger, der er urigtige i forhold til de formål, hvortil de behandles, straks slettes eller berigtiges. Forordningen får virkning fra den 25. maj 2018.

Hvis skyldner efter fordringens overdragelse fremkommer med indsigelser om fordringens eksistens eller størrelse, sender restanceinddrivelsesmyndigheden skyldnerens indsigelser til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til afgørelse af indsigelserne. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter skriftligt skyldneren om oversendelsen, jf. § 8 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår videre af § 2, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog lovens §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restan-

ceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren. Der er således efter bestemmelsen tale om tilbagesendelse af et konkret krav, hvorom skyldner har fremsat indsigelse.

Det bemærkes, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagesendelse af fordringer efter § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og ved tilbagekaldelse af fordringer, jf. § 2, stk. 7 og 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sender restanceinddrivelsesmyndigheden de renter, der er påløbet, mens fordringen har været under inddrivelse, og som er under inddrivelse, til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaver har tilbagekaldt eller fået tilbagesendt fordringerne, hvilket følger af § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Når krav er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder der en ved lov fastsat dækningsrækkefølge, jf. § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dækningsrækkefølgen indebærer, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvis dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1. Bøder.
2. Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
3. Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf. ovenfor, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Der er opsat en række såkaldte filtre i det nye it-system, som understøtter inddrivelse af gæld til det offentlige. Filtrene tjekker, om de fordringer og dertilhørende data, der sendes til inddrivelse, har logiske og tilsyneladende korrekte data. Filtrene anvendes både på fordringer, som sendes til inddrivelse fremadrettet, og fordringer, som allerede er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringernes data ikke er logiske og tilsyneladende korrekte, blokeres de i filteret. Det fremgår således af § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter bekendtgørelsens § 3 er medsendt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet.

Uanset disse filtre kan der være tilfælde, hvor fordringer med datafejl registreres i modtagelsessystemet, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden eller fordringshaver senere selv opdager, at der er en fejl i data.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er udtryk for en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, og dels at disse oplysninger er korrekte.

En sag skal undersøges, i netop det omfang som er nødvendigt for at træffe en forsvarlig og materielt rigtig afgørelse i den enkelte sag. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller får mistanke om, at en fordring er ramt af datafejl af en sådan karakter, at inddrivelse ikke lovligt vil kunne ske, vil datafejlen eller –fejlene skulle rettes, før inddrivelse kommer på tale. Situationen kan sammenlignes med, at en skyldner frembringer indsigelser, der skaber en begrundet formodning om, at fordringen ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. I sådanne tilfælde kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at suspendere inddrivelsen, jf. ovenfor. Allerede efter gældende uskreven ret vil restanceinddrivelsesmyndigheden være forpligtet til at suspendere inddrivelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til datafejl af en sådan karakter, at den eller disse fejl vil hindre en lovlig inddrivelse af den fordring, som denne eller disse fejl vedrører. En beslutning om en sådan suspension er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang. Hvis det på baggrund af allerede konstaterede datafejl må formodes, at alle fordringer af samme type og fra samme fordringshaver er ramt af samme datafejl, der kan tilskrives forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, må det tilsvarende antages, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil være forpligtet til at suspendere inddrivelsen for at undgå en formentlig ulovlig inddrivelse. Også sådanne beslutninger om suspension vurderes at være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed. Inden inddrivelse kommer på tale, må restanceinddrivelsesmyndigheden således som følge af officialmaksimen sikre sig, at alle relevante oplysninger, som datatvivlen angår, er blevet bekræftet eller korrigeret.

2.8.2. Lovforslaget

Som nævnt under afsnit 2.5.2 har Skatteministeriet i samarbejde med bl.a. Kammeradvokaten afdækket problemer med de data, som fordringshaverne skal angive ved overdragelse af en fordring til inddrivelse. Idet restanceinddrivelsesmyndigheden modtager data fra ca. 800 forskellige for-

dringshavere og hvert år modtager mellem 5 og 8 mio. fordringer til inddrivelse, er det vigtigt at undgå tidskrævende og omkostningstunge høringer af fordringshavere med henblik på at få korrekte data.

Restanceinddrivelsesmyndigheden bruger efter gældende regler uforholdsmæssigt megen tid på at foretage nærmere undersøgelser af fordringshavers data.

Det er fordringshavers ansvar, at data om fordringer er korrekte. Fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har pligt til at registrere korrekte data og har ligeledes pligt til at afgive korrekte oplysninger ved overdragelse af fordringer til inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden bør derfor som udgangspunkt kunne lægge data til grund. Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden imidlertid får kendskab til eller har konkret mistanke om, at der er fejl i data, eller hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i konkrete tilfælde er i tvivl om, hvad data reelt er udtryk for, kan restanceinddrivelsesmyndigheden ikke uden videre lægge data til grund. Hvis sådanne fejl i data kan påvirke lovligheden af inddrivelsen, har restanceinddrivelsesmyndigheden pligt til at foretage nærmere undersøgelser, jf. officialmaksimen.

Alle fordringshavere vejledes ved tilslutning til det nye it-system, der skal understøtte inddrivelsen, i korrekt registrering af stamdata for at forbedre it-understøttelsen af den fremtidige inddrivelse, effektivisere inddrivelsen og minimere restanceinddrivelsesmyndighedens tidsforbrug på nærmere undersøgelser af fordringer og de tilhørende data. I forlængelse heraf foreslås det, at de nærmere undersøgelser af datas rigtighed i højere grad foretages af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Det foreslås således, at der skabes hjemmel til, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvist kan suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Afhængig af hvilken fejl der er tale om, kan man tænke sig en situation, hvor et eller flere inddrivelsesskridt vil kunne iværksættes, mens andre – som følge af fejlen – ikke kan, hvorfor udtrykket »helt eller delvist« anvendes.

Suspension af inddrivelse betyder, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt inddriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet. Da det ikke er alle fejl i data, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse, foreslås det, at der alene indføres en mulighed for restanceinddrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt.

Det foreslås endvidere, at restanceinddrivelsesmyndigheden først ophæver suspensionen af inddrivelsen for de for-

dringer, som kan være berørt af fejlen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Ansvar for gennemførelsen af undersøgelsen påhviler fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan i fornødent omfang bistå ved denne undersøgelse. Når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som er berørt af datafejl, indgår de resterende fordringer herefter i den sædvanlige dækningsrækkefølge.

Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en frist fastsat af restanceinddrivelsesmyndigheden har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan tilbagesende samtlige de af suspensionen omfattede fordringer inklusive renter og eventuelle gebyrer. Bestemmelsen tager sigte på de tilfælde, hvor der er tale om kendskab til eller mistanke om alvorlige datafejl, som vurderes at indebære risiko for ulovlig inddrivelse. Fastsættelse og eventuel forlængelse af fristen skal give fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, rimelig mulighed for at kunne gennemføre undersøgelsen.

I forbindelse med tilbagesendelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden vurdere, om de fejl, som mistanken vedrører, har en sådan karakter, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter almindelige forvaltningsretlige principper ville have pligt til ex officio at genoptage afgørelser vedrørende eventuelle inddrivelseskridt eller vurdere, om tidligere dækninger på fordringerne skal ophæves. I givet fald kan restanceinddrivelsesmyndigheden i stedet som led i faktisk myndighedsudøvelse træffe beslutning om, at alle tidligere dækninger på de tilbagesendte fordringer ophæves. Samtidig kan restanceinddrivelsesmyndigheden beslutte, at beregnede eller tilskrevne inddrivelsesrenter på de fordringer, der tilbagesendes, ophæves. Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om ophævelse af tidligere dækninger, vil det betyde, at beløb, der allerede er blevet afregnet til fordringshaver vedrørende de tilbagesendte fordringer, skal anvendes til dækning af anden gæld, som skyldner har til det offentlige, eller eventuelt tilbagebetales til skyldner. Fordringshavers tilbagebetaling sker i givet fald via fordringshavers konto hos restanceinddrivelsesmyndigheden og kan gennemføres ved automatiseret tvungen modregning over for fordringshaver, dvs. at der modregnes efter et saldoprincip, jf. tilsvarende opkrævningslovens § 16 a. Restanceinddrivelsesmyndigheden skal ved tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vurdere, om skyldner bør underrettes herom, herunder om eventuel ophævelse af dækninger og ophævelse af inddrivelsesrenter.

Fordringer under inddrivelse forrentes efter reglerne i § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I forlængelse

heraf foreslås det, at fordringer, som er under inddrivelse, men omfattet af en suspension, også forrentes. Tilskrivning af inddrivelsesrenter sker således, uanset at fordringen er omfattet af en suspension, og renten tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 1, jf. dog stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Idet fordringer, der er omfattet af suspension, anses for at være under inddrivelse, er disse omfattet af samme forældelsesregler som andre fordringer.

Ifølge § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2018. I nærværende lovforslag foreslås, at der med § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelsen af fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden – og er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 1. juni 2018 eller senere, jf. den foreslåede bestemmelse i nærværende lovforslags § 11, stk. 3 – tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. afsnit 2.1. Den foreslåede bestemmelse om suspension af inddrivelse indebærer, at fordringerne fortsat vil være under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden – blot ikke aktiv inddrivelse. Hverken den gældende bestemmelse i § 18 a eller den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, forudsætter, at fordringen er omfattet af en inddrivelsesindsats. Afgørende er i stedet, at den er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

Hvis fordringer er blevet tilbagesendt af restanceinddrivelsesmyndigheden, som følge af at fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke har foretaget tilbagekaldelse og undersøgelse, og efter fejlrettelse senere på ny overdrages til inddrivelse, jf. § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men denne gang med korrekte data, må det ved en konkret vurdering afgøres, om fordringerne i forbindelse med den tidligere oversendelse har været omfattet af foreløbig forældelsesafbrydelse efter den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2. Ved denne vurdering må der blandt andet lægges vægt på, om fordringerne ved den tidligere oversendelse har været så mangelfuldt beskrevet, at fordringerne ikke kan anses for at have været modtaget til inddrivelse, idet ikke har været muligt at identificere, hvilken gæld der reelt var overdraget til inddrivelse.

Som nævnt ovenfor foreslås det, at når en suspension af fordringer under inddrivelse ophæves af restanceinddrivelsesmyndigheden, genindtræder fordringerne i dækningsrækkefølgen efter § 4. Det foreslås endvidere, at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen, fastholdes. Den foreslåede regel

vil sikre, at kompleksiteten i det nye it-system, der skal understøtte inddrivelsen, ikke øges.

Endelig foreslås det, at den eksisterende bemyndigelse i § 2, stk. 9, der bliver stk. 12, udvides, så de nye bestemmelser også omfattes, således at skatteministeren kan fastsætte regler herom, f.eks. for den nævnte procedure for tilbagesendelse af fordringer, der er berørt af datafejl.

2.9. Restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af skyldnerskifte

2.9.1. Gældende ret

Et skyldnerskifte, hvorved forstås, at skylden – dvs. hæftelsen for fordringen – overgår fra én person til en anden, antages ifølge de uskrevne formueretlige regler at kræve samtykke fra fordringshaver, fordi denne ikke skal påtvinges en anden skyldner end den, som fordringshaver selv valgte. I lovgivningen findes dog flere bestemmelser, hvorefter en fordringshaver uden samtykke må tale en ny skyldner, fordi den tidligere skyldner udtræder af sin hæftelse på grund af f.eks. dødsfald eller ophør ved fusion eller spaltning, hvor skyldner var et kapitalsselskab.

Hvis en skyldner er en fysisk person, der afgår ved døden, overtages hæftelsen af enten den længstlevende ægtefælle ved dennes hensiden i uskiftet bo, jf. arvelovens § 25, stk. 1, eller af arvingerne ved et skiftet bo, jf. § 27, stk. 1, i lov om skifte af dødsboer, hvorefter arvingerne, hvis disse helt eller delvist har delt boets aktiver, bortset fra deling af sædvanligt indbo og personlige effekter, eller anvendt samtlige boets midler til dækning af gæld uden at opfylde eller sikre opfyldelsen af forpligtelser, der kan kræves dækket i boet, hæfter personligt og solidarisk for gælden.

Efter forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4, afbrydes forældelsen ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dets udstedelse af proklama. Efter § 81, stk. 2, i lov om skifte af dødsboer skal proklama udstedes, når et bo skiftes eller udleveres efter §§ 22 eller 24 om henholdsvis udlæg til en længstlevende ægtefælle og dennes hensiden i uskiftet bo, mens proklama kan anvendes i andre tilfælde, jf. § 81, stk. 1.

Hvis skyldner er en juridisk person, kan et skyldnerskifte forekomme ved f.eks. fusion, spaltning eller omdannelse af kapitalsselskaber.

Efter selskabslovens § 236 kan et kapitalsselskab efter bestemmelserne i selskabslovens kapitel 15 opløses uden likvidation ved overdragelse af kapitalsselskabets aktiver og forpligtelser som helhed til et andet kapitalsselskab mod vederlag til de ophørende kapitalsselskabers kapitalejere, dvs. egentlig fusion, og det samme gælder, når to eller flere kapitalsselskaber sammensmeltes til et nyt kapitalsselskab, dvs. egentlig fusion. Overdragelserne kan gennemføres uden kreditorernes samtykke. I § 250, stk. 1, bestemmes, at fusionen anses for gennemført, og et ophørende kapitalsselskab anses for opløst, og dets rettigheder og forpligtelser anses for overgået som helhed til det fortsættende kapitalsselskab, jf. dog stk. 2, når bl.a. krav, som fordringshaverne har anmeldt efter § 243, er afgjort. Efter § 243, stk. 1, kan fordringshave-

re, hvis fordringer er stiftet forud for Erhvervsstyrelsens offentliggørelse i medfør af § 244 af bl.a. en eventuel fusionsplan, senest 4 uger efter offentliggørelsen anmelde deres fordringer til selskabet, hvis vurderingsmændene i deres erklæring om fordringshavernes stilling, jf. § 242, finder, at fordringshaverne i det enkelte kapitalsselskab ikke er tilstrækkeligt sikrede efter fusionen, eller hvis der ikke er udarbejdet en erklæring fra en vurderingsmand om fordringshavernes stilling. Fordringer, for hvilke der er stillet betryggende sikkerhed, kan dog ikke anmeldes.

En manglende anmeldelse efter selskabslovens § 243, stk. 1, har ikke præklusiv karakter, og fordringshaverne mister derfor ikke deres krav, hvis de ikke inden for den fastsatte frist foretager en anmeldelse.

Om spaltning bestemmes i selskabslovens § 254, stk. 1, at generalforsamlingen i et kapitalsselskab kan træffe beslutning om spaltning af kapitalsselskabet, hvorefter aktiver og forpligtelser som helhed overdrages til flere bestående eller nye aktie- eller anpartsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse, mod vederlag til det indskydende kapitalsselskabs kapitalejere. Generalforsamlingen kan med samme flertal træffe beslutning om en spaltning, hvorved kapitalsselskabet overdrager en del af sine aktiver og forpligtelser til et eller flere bestående eller nye kapitalsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse. Overdragelserne kan gennemføres uden fordringshavernes samtykke. I § 268, stk. 1, bestemmes, at spaltningen anses for gennemført, og det indskydende kapitalsselskabs rettigheder og forpligtelser anses for overgået til de modtagende kapitalsselskaber, jf. dog stk. 2, når bl.a. fordringshavernes krav anmeldt efter § 261 er afgjort. Efter § 261, stk. 1, kan fordringshavere, hvis fordringer er stiftet forud for Erhvervsstyrelsens offentliggørelse i medfør af § 262 af en eventuel spaltningssplan, senest 4 uger efter offentliggørelsen anmelde deres fordringer til selskabet, hvis vurderingsmændene i deres erklæring om fordringshavernes stilling, jf. § 260, finder, at fordringshaverne i det enkelte kapitalsselskab ikke er tilstrækkeligt sikrede efter spaltningen, eller hvis der ikke er udarbejdet en erklæring fra en vurderingsmand om fordringshavernes stilling. Fordringer, for hvilke der er stillet betryggende sikkerhed, kan dog ikke anmeldes.

Omdannelse kan ske i flere tilfælde. Efter selskabslovens § 319, stk. 1, 1. pkt., kan eksempelvis et anpartsselskab omdannes til et aktieselskab. Det kræver, at anpartshaverne med det flertal, der kræves til vedtægtsændring, vedtager en sådan omdannelse, der kan ske uden fordringshavernes samtykke, jf. 3. pkt. Tilsvarende kan et aktieselskab omdannes til et anpartsselskab. Det kræver ifølge § 321, stk. 1, at generalforsamlingen med det flertal, der kræves til ændring af et selskabs vedtægter, vedtager en sådan omdannelse, der kan gennemføres uden fordringshavernes samtykke. En omdannelse indebærer, at rettigheder og pligter, der knyttede sig til selskabet inden omdannelsen, efter omdannelsen vil knytte sig til det omdannede selskab.

Et skyldnerskifte vil i ovennævnte tilfælde omfatte al gæld, der påhvilede den tidligere skyldner. Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder

inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. nedenfor, omfattes derfor også af skyldnerskiftet.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer i § 2, stk. 2, 1. pkt., at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelser af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, mens det i stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fra den 1. i måneden efter tidspunktet for fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tilskrives fordringen – dog ikke bøder – renter efter § 5, stk. 1, 2. pkt., og restanceinddrivelsesmyndigheden vil eksempelvis kunne udsende rykkerskrivelser, der udløser et gebyr på 140 kr., jf. § 33 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der vil også kunne kræves et gebyr på 300 kr. ved iværksættelse af lønindeholdelse, hvor en sådan er mulig, og et gebyr på 450 kr. ved tilsigelse til en udlægsforretning. En udlægsforretning vil desuden udløse krav på retsafgift, jf. § 16, stk. 1, i lov om retsafgifter, hvorefter der ved udlæg svares en grundafgift på 300 kr. med tillæg af ½ pct. af det beløb, hvormed den eller de fordringer, som udlægsforretningen vedrører, overstiger 3.000 kr.

Der er ikke i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller andre love taget stilling til, om restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne skyldnerskiftesituationer skal tilbagegive fordringen til fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkrævede fordringen, med henblik på at denne gennemfører en opkrævning hos den nye skyldner, eller om fordringen kan forblive under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der er i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige heller ikke taget stilling til, hvorledes et skyldnerskifte – hvis den fordring, som skyldnerskiftet vedrører, kan forblive under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden – påvirker dækningsrækkefølgen. Den nye skyldner kan således selv have gæld under inddrivelse, og beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til først at dække bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer inden for samme kategori, anvendes FIFO-princippet, således at de først modtagne fordringer dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Renter dækkes desuden før deres hovedkrav, jf. 2. pkt.

2.9.2. Lovforslaget

Når en fordring er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil det indebære en uønsket komplikation for restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af et konstateret skyldnerskifte skal sende fordringen til fordringshaver eller den, der på dennes vegne forestod opkrævningen, med henblik på at denne foretager en opkrævning hos den ny skyldner.

Det foreslås derfor, at der med § 3 C i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, der fastslår, at hvis der for en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder et skyldnerskifte som følge af dødsfald, fusion, spaltning m.v., forbliver fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og renter tilskrives fortsat i medfør af § 5, stk. 1, men restanceinddrivelsesmyndigheden giver efter at have fået kendskab til skyldnerskiftet den eller de nye skyldnere en betalingsfrist på 14 dage, inden for hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage modregning, mens anden form for inddrivelse af fordringen alene kan foretages, hvis inddrivelsen er nødvendig for at afbryde forældelsen.

Der er med henvisningen til dødsfald, fusion og spaltning alene tale om en eksemplificerende opremsning af situationer, hvor et skyldnerskifte vil indtræde, og den foreslåede bestemmelse vil således også skulle anvendes, hvor skyldnerskiftet har andre årsager.

Modregning forudsætter bl.a., at modkravet er forfaldent til betaling. Når skyldneren indrømmes en betalingsfrist, er modkravet ikke forfaldent til betaling, og der kan som udgangspunkt ikke ske modregning. Ved det offentlige henstand, der bevirker, at forfaldstidspunktet udskydes til henstandens udløb, tillades alligevel modregning, jf. § 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås derfor tilsvarende, at der skal kunne foretages modregning over for en ny skyldner, selv om betalingsfristen – svarende til en henstands udløb – ikke er indtrådt.

Hvis fordringen af restanceinddrivelsesmyndigheden er anmeldt i et dødsbo, for hvilket der er udstedt proklama, jf. om restanceinddrivelsesmyndighedens anmeldelsespligt § 1, stk. 2, 6. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil forældelsen være afbrudt, jf. forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4, men i andre tilfælde, f.eks. ved fusion af kapital selskaber, vil forældelse kunne indtræde i løbet af den foreslåede 14-dages betalingsfrist.

Der vil derfor kunne forekomme tilfælde, hvor forældelse vil indtræde i løbet af den foreslåede betalingsfrist for den ny skyldner. Udlægsforretning og lønindeholdelse kræver, at betalingsfristen er overskredet, og disse inddrivelseskridt foreslås derfor at kunne foretages inden for betalingsfristen, hvis det er nødvendigt at afbryde forældelsen. Skyldners erkendelse af fordringen afbryder dens forældelse, jf. forældelseslovens § 15. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor kunne opfordre den ny skyldner til at erkende fordringen og på den måde undgå en inddrivelse gennem udlægsforretning eller lønindeholdelse. Erkender skyldner fordringen, forsvinder også behovet for en inddrivelse inden for betalingsfristen.

Lønindeholdelse vil på grund af varslet på 14 dage, jf. § 13, stk. 4, 6. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, alene kunne anvendes, hvis skyldneren i forvejen har en restance under inddrivelse ved lønindeholdelse, da restanceinddrivelsesmyndigheden i et sådant tilfælde for en restance, der modtages

til inddrivelse, kan iværksætte lønindeholdelse uden forudgående varsel, jf. § 13, stk. 8, 1. pkt. I relation til denne mulighed anses den fordring, som skyldneren er indtrådt i hæftelsen af, at være modtaget ved skyldnerskiftet.

I relation til dækningsrækkefølgen for gæld, som den ny skyldner selv har under inddrivelse, og den gæld, som skyldneren ved skyldnerskiftet indtræder i hæftelsen for, skal der foretages en sammenfletning, så dækningsrækkefølgen anvendes på det opdaterede gælds billede. I forhold til § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om anvendelsen af FIFO-princippet, hvis der inden for samme dækningskategori i § 4, stk. 1, ikke er dækning til samtlige fordringer, indebærer den omstændighed, at fordringen ifølge forslaget fortsat anses at være under inddrivelse, at modtagelsestidspunktet fra fordringens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden i forhold til den nu tidligere skyldner skal lægges til grund.

2.10. Klarere regler for betalingsevnevurdering, hvori der indgår pensionsindbetalinger

2.10.1. Gældende ret

Når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om lønindeholdelse eller fastsætter en afdragsordning, sker det som udgangspunkt på grundlag af en skematisk beregning af skyldnerens betalingsevne, dvs. en beregning af, hvad skyldner med rimelighed kan afdrage på sin gæld, når skyldneren af sin bruttoindkomst har betalt skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag og pensionsindbetalinger, når de foretages af arbejdsgiveren som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Der kan også fastsættes afdragsordninger eller lønindeholdelser på baggrund af en individuel betalingsevnevurdering, hvor der tages højde for skyldnerens faktiske udgifter, jf. nedenfor.

Ved overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden overtager restanceinddrivelsesmyndigheden kreditorbeføjelserne, jf. § 3, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår endvidere af § 3, stk. 3, at restanceinddrivelsesmyndigheden som led i inddrivelsen kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, medmindre andet følger af bilag 1. I medfør af § 3, stk. 8, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7, dvs. også om afdragsordninger. Denne bemyndigelse er udmøntet i kapitel 4 om afdragsordninger i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017.

Afdragsordninger fastsættes i udgangspunktet efter en skematisk betalingsevneberegning. Af § 10, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, fremgår det, at en afdragsordning fastsættes som en procentdel (afdragsprocent) af skyldnerens årlige indkomst opgjort som den årlige indkomst inklusive indtægter efter § 17 (f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse og uddannelseshjælp), fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, ATP-bidrag og skat. Det beløb, som skal afdrages årligt,

fastsættes med udgangspunkt i en tabel (tabeltrækmetoden), hvor afdragsprocenten fastsættes på baggrund af skyldners nettoindkomst opgjort efter ovenstående regler og ud fra, om skyldner har forsørgerpligt over for børn.

Ved fastsættelse af afdragsprocenten efter tabeltrækmetoden er det alene pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, der kan fratrækkes skyldners bruttoindkomst. Det er således kun pensionsindbetalinger, som foretages af arbejdsgiveren, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, der kan fradrages ved betalingsevneberegningen. Det har dog i praksis ikke været muligt at overholde dette krav, fordi der for restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er adgang til oplysninger om, hvorvidt en pensionsindbetaling er obligatorisk eller ej.

Hvis skyldners betalingsevne i stedet beregnes ud fra årsopgørelsen (årsopgørelsesmetoden), fordi der ikke er aktuelle oplysninger om skyldners indkomst i eIndkomst jf. § 10, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, fastsættes nettoindkomsten efter § 10, stk. 1, som den i årsopgørelsen opgjorte personlige indkomst med tillæg af positiv kapitalindkomst og med fradrag af summen af den i årsopgørelsen beregnede bundskat, topskat, kommuneskat og kirkeskat. Ved årsopgørelsesmetoden er pensionsindbetalinger i medfør af personskattelovens § 3, stk. 2, nr. 3, fradraget nettoindkomsten, uanset om pensionsindbetalingerne er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet eller er aftalt med arbejdsgiveren. Hvis der ikke foreligger oplysninger om skyldners indkomst i de seneste to indkomstår, kan afdragsordningen i stedet fastsættes med udgangspunkt i gældens størrelse.

Har skyldneren indsendt et budgetschema, kan restanceinddrivelsesmyndigheden efter en konkret vurdering beslutte, at betalingsevnevurderingen efter det fremsendte budgetschema skal træde i stedet for den fastsatte afdragsordning, jf. § 10, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. at der i stedet anvendes en individuel betalingsevnevurdering. I dette tilfælde kan der ved fastsættelse af nettoindkomsten fradrages pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, og når der efter ansættelsesforholdets karakter, herunder ansættelsessted, branche m.v., er tale om sædvanlige indbetalinger, jf. § 19, stk. 4, nr. 2, litra a og b.

Reglerne om lønindeholdelse fremgår af § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan således træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i en skatteydere beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af gælden med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, jf. § 10, stk. 2.

Ved afgørelse om lønindeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. § 10, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skatteministeren er i medfør af § 10, stk. 3, 5. pkt., bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder om rådighedsbeløb, til fast-

sættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes.

Bemyndigelsen er udmøntet i kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, hvor de nærmere regler om betalingsevnevurdering fremgår. Reglerne om betalingsevnevurdering anvendes både i forhold til afdragsordninger, jf. ovenfor, og i forhold til iværksættelse af lønindeholdelse.

Lønindeholdelser fastsættes ligesom afdragsordninger ud fra en skematisk eller individuel betalingsevnevurdering. Ved den skematiske betalingsevnevurdering omregnes det månedlige afdrag beregnet ved tabeltrækmetoden til brug for afdragsordninger jf. § 10, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, til en lønindeholdelsesprocent, jf. § 13, stk. 3, 2. pkt., i bekendtgørelsen. Skyldners nettoindkomst beregnes på samme måde som ved fastsættelse af afdragsordninger, dvs. at skyldners nettoindkomst beregnes som skyldnerens årlige indkomst opgjort som den årlige indkomst inklusive indtægter efter § 17 (f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse og uddannelseshjælp), fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, ATP-bidrag og skat. Ved betalingsevneberegning efter tabeltrækmetoden er det alene – ligesom ved afdragsordninger – pensionsindbetalinger, der er et obligatorisk led i skyldnerens ansættelsesforhold, der kan fradrages.

Hvis skyldneren i forbindelse med varslet om lønindeholdelse indsender et budget, foretager restanceinddrivelsesmyndigheden – ligesom ved afdragsordninger – efter reglerne i kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, en konkret betalingsevnevurdering, hvor der tages højde for skyldnerens faktiske udgifter til f.eks. bolig og til hjemmeboende mindreårige børn. Om pensionsindbetalinger fremgår det af § 19, stk. 4, nr. 2, litra a og b, at pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren, kan fradrages, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, og der efter ansættelsesforholdets karakter, herunder ansættelsessted, branche m.v., er tale om sædvanlige indbetalinger.

Skyldnere har mulighed for at ansøge om at få hel eller delvis eftergivelse af deres gæld til det offentlige. Den eller de fordringer, der eftergives, bortfalder. Reglerne om eftergivelse findes i §§ 13-15 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det er en betingelse for eftergivelse, at skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og at det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold, jf. § 13, stk. 1, 2. pkt. Herudover er der i § 13, stk. 2, beskrevet en række forhold, som i almindelighed udelukker, at eftergivelse kan finde sted, f.eks. hvis skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, eller at skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender.

En afgørelse om eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld, og i forbindelse med nedsættelse af gælden kan der træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden, jf. § 14, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I henstands- og afdragsperioden sker der ingen forrentning af gælden, jf. 2. pkt. Dette svarer desuden til, hvad der gælder i gældssaneringsager, hvor krav på renter bortfalder for tiden efter indledning af en gældssaneringsag, jf. konkurslovens § 200, stk. 1, nr. 2.

Efter § 14, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan skatteministeren fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af afdragene og om afdragsperiodens længde. Bemyndigelsen er udmøntet i kapitel 8 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det følger nærmere af bekendtgørelsens § 30, stk. 1, at afdragsperioden er 5 år, hvilket svarer til afdragsperioden i en kendelse om gældssanering.

I medfør af § 31 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsættes de månedlige afdrag på baggrund af reglerne i kapitel 7, jf. nærmere ovenfor om individuel betalingsevnevurdering, bortset fra at § 19, stk. 3, ikke finder anvendelse. Da § 19, bortset fra stk. 3, fortsat finder anvendelse for eftergivelsesager, kan pensionsindbetalinger, der er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, og som er sædvanlige efter ansættelsesforholdets karakter, herunder ansættelsessted, branche m.v., fradrages.

De gældende regler om fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevneberegning kan føres tilbage til Konkursrådets betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, hvor betalingsevne er afgørende, i forhold til hvor meget en skyldner kan betale i løbet af en femårig periode. Den gæld, der ligger ud over det beløb, der kan betales i løbet af denne periode, vil herefter kunne blive eftergivet ved gældssanering, hvis betingelserne for en gældssanering i øvrigt er opfyldt.

I betænkningen findes på side 533 ff. til bestemmelserne om fradrag for pensionsindbetalinger et udkast, der indholdsmæssigt er identiske med de regler, der blev indsat i 2005 i forbindelse med udstedelsen af både bekendtgørelse nr. 894 af 22. september 2005 om gældssanering og bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse regler har stadig samme indhold.

Bekendtgørelsen fra 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige henviser som hjemmelsgrundlag bl.a. til lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Af lovforslag nr. L 112, forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4629, at udgangspunktet for forenklinger af betalingssevnevurderingen er Konkursrådets anbefalinger vedrørende forenkling af betalingsevnevurdering i relation til gældssanering i førnævnte betænkning.

Tilsvarende fremgår det ifølge bemærkningerne til lovforslag nr. L 149, forslag til lov om ændring af forskellige love

(Forenkling, harmonisering og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. samt mulighed for anvendelse af digitale lønsedler), jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler om betalingsevnevurdering, og at reglerne vil tage udgangspunkt i de regler, der følger af forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteoven (Revision af reglerne om gældssanering), jf. lovforslag nr. L 10, der blev fremsat den 23. februar 2005, i relation til gældssaneringsager, således at der sikres overensstemmelse imellem principperne for betalingsevnevurderinger, herunder rådighedsbeløb, på inddrivelsesområdet og generel insolvensret. Revisionen af gældssaneringsreglerne betød, at frem for at retningslinjerne for budgetvurderingen blev udviklet i retspraksis, skulle justitsministeren fremover fastsætte nærmere regler for, hvilke indtægts- og udgiftsposter der kan medtages i skyldnerens budget m.v. Det fremgår endvidere, at det forventes, at skatteministeren udsteder tilsvarende regler herom.

I lovforslag nr. L 20, forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 262, gengives reglerne om eIndkomst i afsnit 3.4.2, og her fremgår det, at den årlige nettoindkomst opgøres som den årlige bruttoindkomst inklusive positiv kapitalindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetaling, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, SP-bidrag, ATP-bidrag og skat. Dette fremgår ligeledes af de specielle bemærkninger til § 10.

Sammenfattende er det således lagt til grund, at der ved den skematiske betalingsevneberegning alene kan ske fradrag for pensionsindbetalinger, som er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, mens de ved en konkret betalingsevnevurdering tillige skal være sædvanlige.

2.10.2. Lovforslaget

Kravet om, at pensionsordningen skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, er ikke egnet til en systemmæssig understøttelse af en skematisk betalingsevneberegning ved fastsættelse af afdragsordninger og ved afgørelser om lønindeholdelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender oplysningerne i eIndkomst om pensionsindbetalinger fra arbejdsgivere, men det fremgår ikke heraf, hvorvidt pensionsindbetalingerne er sket som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. En stillingtagen hertil forudsætter i princippet, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hver konkret sag kontakter skyldneren og får oplysninger om, hvorvidt pensionsindbetalingen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Når det nye it-system for inddrivelse af gæld til det offentlige skal foretage automatiseret betalingsevneberegning for alle skyldnere på månedlig basis, er det derfor vigtigt, at reglerne er tilpasset en automatiseret proces, der ikke forudsætter manuel sagsbehandling.

Sker betalingsevneberegningen ud fra skyldners indsendte budgetskema, vil det på tilsvarende vis indebære yderligere administration og besvær for både restanceinddrivelsesmyndigheden og skyldneren, hvis der er krav om, at det skal dokumenteres – og efterfølgende kontrolleres – at pensionsind-

betalingerne sker som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet og er sædvanlige efter ansættelsesforholdets karakter.

Det foreslås derfor, at den gældende bemyndigelse i § 3, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7, dvs. også om afdragsordninger efter stk. 3, udvides til også at omfatte regler om fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevnebetragtning.

Herudover foreslås en tilsvarende ændring i den gældende bemyndigelse til skatteministeren i § 10, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til at fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Det foreslås således, at bemyndigelsen udvides til også at omfatte fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevnebetragtning.

De foreslåede udvidelser af bemyndigelsesbestemmelserne sker med henblik på i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige at fastsætte objektive regler, hvorefter arbejdsgiveradministrerede pensionsindbetalinger – uanset at der er tale om obligatoriske pensionsindbetalinger eller aftalte pensionsindbetalinger – kan fragå i skyldnerens bruttoindkomst ved beregningen af betalingsevnevurderingen ved afgørelser om lønindeholdelse og afdragsordninger efter tabeltrækmetoden eller budgetmetoden, ligesom det vil være uden betydning, om der er tale om sædvanlige pensionsindbetalinger.

I forhold til eftergivelsessager foreslås det at opretholde de gældende regler om, at pensionsindbetalinger skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet og være sædvanlige i forhold til ansættelsesforhold og branche m.v., for at sikre parallelitet mellem på den ene side eftergivelsesreglerne i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige og på den anden side bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering, som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1265 af 22. november 2017, der hører til Justitsministeriets område.

2.11. Klarere regler for håndtering af negative korrektioner ved lønindeholdelse

2.11.1. Gældende ret

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige træffe afgørelse om henholdsvis almindelig og særskilt lønindeholdelse. Almindelig lønindeholdelse kan som udgangspunkt benyttes til inddrivelse af alle fordringstyper, medmindre der i lovens bilag 1 er gjort en undtagelse for fordringstypen. Særskilt lønindeholdelse kan ske for et beløb på op til 400 kr. månedligt og kan alene benyttes for de fordringstyper, som er oplyst i § 10 a, stk. 1.

Når der gennemføres lønindeholdelse over for en skyldner, forhøjes trækprocenten på skyldnerens skattekort, jf. kildeskattelovens § 48, stk. 4, 5. pkt. De nærmere regler om fastsættelsen af lønindeholdelsesprocenten for lønindeholdelse fremgår af §§ 13, 14 og 18 i bekendtgørelse nr. 300 af

29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. For en skyldner under lønindeholdelse udgøres trækprocenten på skattekortet således af indeholdelsesprocenten til brug for A-skattedelen og lønindeholdelsesprocenten, som udgøres af summen af en særskilt lønindeholdelsesprocent og/eller en almindelig lønindeholdelsesprocent. Den almindelige lønindeholdelsesprocent beregnes ud fra det beløb, med hvilket skyldneren efter en beregnet betalingsevne skal afdrage på sin gæld omfattet af lønindeholdelsen. Derved indeholder skyldnerens arbejdsgiver i skyldnerens løn ét samlet beløb, som dækker både den foreløbige skat, der benævnes A-skat, jf. kildeskattelovens § 41, stk. 2, 1. pkt., og afdraget på skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen. Det beløb, som arbejdsgiveren indeholder i skyldnerens løn, indberettes i medfør af § 3 i lov om et indkomstregister til SKAT, som fordeler beløbet til dækning af A-skat og lønindeholdelsesbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløbet fra lønindeholdelsen til at dække skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens A-skattedelen af det indeholdte beløb godskrives skyldneren som forskudsvist betalt skat hos SKAT, jf. kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a.

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 blev der med § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført en hjemmel til særskilt lønindeholdelse for kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 blev § 4 a udvidet med en adgang til særskilt lønindeholdelse for biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger.

Ved § 1, nr. 7 og 16, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 4 a ophævet og i stedet i ændret form indsat som § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Nærmere regler om særskilt lønindeholdelse er indsat i § 14 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Det fremgår af § 14, stk. 2, at der ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod, hvilket normalt vil være tilfældet, hvis lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt. Af § 14, stk. 13, fremgår, at reglerne i § 10, § 11, stk. 1, § 13, § 17 og kapitel 7 ikke finder anvendelse ved særskilt lønindeholdelse. Dette indebærer bl.a., at særskilt lønindeholdelse kan ske, selv om der ifølge den såkaldte tabeltrækmetode efter § 10 ikke vil kunne ske inddrivelse ved afdragsordning eller almindelig lønindeholdelse, fordi skyldners årlige nettoindkomst ligger under tabellens bundgrænse, ligesom kapitel 7 om individuel betalingsevnevurdering ikke finder anvendelse.

Hvis der i forbindelse med særskilt lønindeholdelse indeholdes et større beløb end nødvendigt for at dække skyldnerens tilbageværende fordringer, som inddrives ved særskilt lønindeholdelse, anvendes beløbet til dækning af eventuelle andre fordringer, som er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse, jf. § 4, stk. 3, 2. pkt. Er der herefter et overskydende beløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden udbetale dette til skyldneren. Viser en senere nedsættelse af et lønindeholdt beløb, at udbetalingen er sket med urette, skal skyldneren tilbagebetale beløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis skyldneren ikke rettidigt betaler det skyldige beløb, kan gælden overgå til inddrivelse, hvorefter der i medfør af § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige beregnes renter fra den 1. i måneden efter modtagelsen af gælden til inddrivelse, og gælden kan danne grundlag for modregning, hvis en modregningsmulighed opstår. Dog kan beløbet ikke inddrives ved særskilt lønindeholdelse, da gældstypen ikke er positivt nævnt i lovens § 10 a, stk. 1.

Som følge af at særskilt lønindeholdelse maksimalt kan foretages med 400 kr. månedligt, jf. § 14, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal det beløb, som månedligt inddrives ved særskilt lønindeholdelse og overstiger 400 kr., udbetales til skyldneren. Situationen kan forekomme, da særskilt lønindeholdelse gennemføres ved at hæve trækprocenten på skyldnerens skattekort. Hvis skyldnerens indkomst ændrer sig, eller 1 pct. af lønnen udgør mere end 400 kr., vil der i praksis ske det, at skyldneren vil få den del af beløbet, som overstiger 400 kr., tilbagebetalt.

Skyldneren anses for at have betalt det indeholdte beløb, når selve indeholdelsen, der skal ske i forbindelse med udbetalingen af A-indkomsten, jf. kildeskattelovens § 46, stk. 2, finder sted, dvs. når lønudbetalingen finder sted, og arbejdsgiveren indeholder det samlede beløb af A-skat og lønindeholdelse.

Når en lønindeholdelse fører til hel eller delvis dækning af en fordring, underretter restanceinddrivelsesmyndigheden fordringshaveren om, at den relevante fordring nedskrives med et beløb svarende til dækningen. Dette sker med virkning fra dispositionsdatoen for lønudbetalingen, da det er på denne dato, lønmodtageren har krav på udbetaling af lønnen. Skyldneren anses således for at være frigjort for betalingsforpligtelsen på dispositionsdatoen for lønudbetalingen. Tilsvarende underretter restanceinddrivelsesmyndigheden fordringshaveren om nedskrivningen af fordringen med virkning fra dispositionsdatoen. Skyldnerens gæld under inddrivelse bliver således nedskrevet med rentemæssig virkning fra dispositionsdatoen, dvs. det tidspunkt, hvor arbejdsgiveren indeholder det samlede beløb i forbindelse med lønudbetalingen.

Foretager den indeholdelsespligtige arbejdsgiver senere en nedsættelse af det indberettede beløb, fordeler SKAT nedsættelsesbeløbet på A-skatten og lønindeholdelsesdelen. Der kan være flere grunde til, at en positiv indberetning skal korrigeres negativt og dermed nedsættes. Det kan være nødvendigt at nedsætte en tidligere indberetning, hvis arbejdsgiver

ved f.eks. en tastefejl har indberettet et for højt beløb på skyldneren. Det kan tillige være nødvendigt, hvis arbejdsgiver ved en fejl har indberettet lønudbetaling vedrørende skyldneren i en måned, hvor skyldnerens ansættelsesforhold ikke bestod længere, hvorfor der slet ikke skulle være udbetalt løn. Disse situationer vil typisk tillige indebære, at arbejdsgiver har et tilbagebetalingskrav over for skyldneren.

Efter § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat skal nedsættelsesbeløbet fragå i den for måneden opgjorte A-skat forud for det lønindeholdte beløb. Det betyder, at nedsættelsen så vidt muligt skal rummes i den opgjorte A-skat, og først hvis nedsættelsen overstiger den opgjorte A-skat, skal beløbet fragå i det lønindeholdte beløb. Bestemmelsen er dog ikke blevet implementeret i SKATs it-system eIndkomst, idet nedsættelsesbeløbet i praksis i stedet fordeles efter en fordelingsnøgle, der svarer til forholdet mellem indeholdelsesprocenten til brug for A-skatten og lønindeholdelsesprocenten. Er indeholdelsesprocenten til A-skat 40 pct., mens lønindeholdelsesprocenten er 20 pct., udgør sidstnævnte således 1/3 af den samlede trækprocent, hvorfor SKAT fordeler 1/3 af korrektionsbeløbet på lønindeholdelsesdelen, selv om hele korrektionsbeløbet ifølge § 11, stk. 2, skal anvendes på A-skatten og herefter – ved behov for yderligere korrektion – på lønindeholdelsesdelen.

Som følge af den manglende implementering af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat i it-systemet eIndkomst og det faktum, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke i alle tilfælde har haft den nødvendige viden til at identificere den eller de konkrete fordringer, som grundet en nedsættelse har skullet korrigeres, er der hos restanceinddrivelsesmyndigheden opstået en mængde ubehandlede nedsættelser. Mængden af ubehandlede nedsættelser, som er modtaget i perioden august 2013 til november 2017, udgør et beløb på ca. 42,5 mio. kr. Beløbet stammer fra ca. 71.000 nedsættelser, som rettelig burde være fragået i skyldneres opgjorte A-skat, jf. § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat, eller som fordringer, der helt eller delvist er genopstået under inddrivelse. Fordringshaverne er således ikke blevet opkrævet de udbetalte beløb, og skyldnerne har tilsvarende ikke fået opskrevet deres gæld, som de rettelig burde, som følge af nedsættelserne. Herudover er skyldnerne blevet godskrevet et for stort beløb i A-skat, jf. kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a. Da en behandling af de ubehandlede nedsættelser vil kræve en omfattende manuel sagsbehandling og alene vil kunne føre til et begrænset potentielt inddrivelsesprovenu, der vurderes ikke at stå mål med de anvendte ressourcer, er det samlet set forventningen, at de ca. 42,5 mio. kr. vil skulle afskrives. En bemyndigelse hertil er indeholdt i § 18 h, stk. 10, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den nødvendige systemudvikling til brug for implementeringen af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat i systemet eIndkomst forventes at være gennemført senest den 20. september 2018. Fra og med den 20. september 2018 er det således forventningen, at nedsættelser til tidligere indberetninger af A-skattebeløb med løn-

indeholdelsesandel fordeles korrekt i henhold til § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat.

For at sikre, at inddrivelseskridtet lønindeholdelse kunne tages i brug i det nye inddrivelsessystem primo 2018, blev der ved finansloven for 2018 ved tekstanmærkning nr. 109 skabt hjemmel til at fravige § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat og endeligt afskrive de beløb, som indtil implementeringen af bestemmelsen i systemet eIndkomst og ikrafttrædelsen af de bestemmelser, som ved dette lovforslag foreslås om håndteringen af nedsættelser til lønindeholdte beløb, modtages af nedsættelser til A-skattebeløb og lønindeholdelsesbeløb. Hjemlen tilvejebragt ved tekstanmærkningen på finansloven omfatter tillige, at SKAT undlader at nedskrive den A-skat, som efter kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a, modregnes i skyldnerens slutskat. Betydningen af den manglende implementering af § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat er, at restanceinddrivelsesmyndigheden modtager en for stor volumen af nedsættelser i lønindeholdelsesbeløb, og at de berørte skyldnere tilsvarende godskrives for meget i A-skat efter kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a.

Når der sker en nedsættelse af et lønindeholdt beløb, vil de dækninger, som beløbet har ført til, skulle reguleres, så skyldner og fordringshaver stilles korrekt i henhold til det beløb, der reelt blev inddrevet ved lønindeholdelsen.

I forhold til fordringshaver vil der således skulle foretages en regulering af den fordring, der blev helt eller delvist dækket, og eventuelt allerede afregnede beløb vil skulle tilbageføres helt eller delvist fra fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat, hvorefter et beløb, der ved en negativ korrektion nedsættes vedrørende det beløb, der af den indeholdelsespligtige er indeholdt til dækning af A-skat og fordringer under lønindeholdelse, fragår i den opgjorte A-skat forud for det lønindeholdte beløb, er det således lagt til grund, at en fordringshaver må tilbageføre det med urette modtagne lønindeholdelsesbeløb.

Ikke-forskudsvist udlagte – dvs. private – underholdsbidrag har en privat person som fordringshaver. Er der for et privat underholdsbidrag sket udbetaling af et inddrevet beløb, og viser det sig senere, at beløbet reelt ikke er inddrevet, eksempelvis fordi en arbejdsgiver indberetter en nedsættelse til det tidligere indberettede A-skattebeløb, kan et krav om tilbagebetaling af det udbetalte beløb forekomme urimeligt for den bidragsberettigede, der typisk vil have indrettet sig på at kunne beholde beløbet.

Udbetalingen af underholdsbidrag formidles af Udbetaling Danmark. Dette gælder både de forskudsvist udlagte underholdsbidrag og de privatretlige underholdsbidrag. Efter praksis genopkræver Udbetaling Danmark ikke udbetalte underholdsbidrag i de situationer, hvor det viser sig, at en indberetning af en lønindeholdelse alligevel ikke førte til betaling, fordi indberetningen efterfølgende nedsættes af arbejdsgiveren.

En korrekt regulering som følge af nedsættelsen af et lønindeholdt beløb forudsætter viden om, hvilken konkret lønindeholdelse nedsættelsen vedrører. Ellers kan det ikke sikres, at det er den eller de korrekte fordringer, som helt eller delvist genopstår.

Arbejdsgivere kan registrere nedsættelser til tidligere indberetninger på to måder. Det er ikke et krav, at det ved nedsættelsen udpeges, hvilken specifik positiv indberetning der reguleres. Arbejdsgivere har således mulighed for at registrere nedsættelser og angive en måned, hvortil nedsættelsen henføres. Hvis der for skyldneren i den givne måned er flere positive indberetninger fra arbejdsgiveren, f.eks. fordi skyldneren er 14-dageslønnet, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne situationer ikke med sikkerhed sige, hvilken konkret positiv indberetning nedsættelsen vedrører, og dermed hvilken konkret fordring som med nedsættelsen helt eller delvist skal genopstå. Arbejdsgivere har tillige mulighed for at registrere en nedsættelse af en tidligere indberetning ved en tilbagetrækning af hele den tidligere indberetning. I denne situation kan det med sikkerhed siges, hvilke fordringer der berøres, idet det konkret udpeges, hvilken tidligere indberetning nedsættelsen vedrører. Restanceinddrivelsesmyndigheden har således i visse situationer ikke den nødvendige viden, som skal til for at regulere korrekt over for skyldner og fordringshaver, når der modtages nedsættelser til lønindeholdelser.

Hvis det lønindeholdte beløb fører til, at den sidste fordring, der er omfattet af lønindeholdelsen, bliver dækket, vil et eventuelt overskydende beløb som udgangspunkt blive anvendt til at dække anden gæld under inddrivelse, hvis denne gæld ville kunne inddrives gennem samme inddrivelseskridt, jf. § 4, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Et eventuelt overskydende beløb udbetales til skyldneren.

Hvis der er blevet udbetalt et overskydende beløb til skyldner, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden på dette tidspunkt var forpligtet til at udbetale det overskydende beløb, men arbejdsgiverens senere nedsættelse af indberetningen viser, at der alligevel ikke var et overskydende beløb til udbetaling, vil restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt kræve beløbet tilbagebetalt ud fra den betragtning, at betalingen skete i den vildfarelse, at lønindeholdelsen var opgjort korrekt.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil forestå opkrævningen af beløbet. Inddrivelse af fordringen kan imidlertid ikke ske, førend skyldneren har haft mulighed for inden for en given frist at betale det skyldige beløb. Hvis skyldneren ikke inden betalingsfristens udløb har betalt det skyldige beløb, og den sædvanlige rykkerprocedure herefter forgæves er gennemført, sendes fordringen til inddrivelse. Efter oversendelse af fordringen til inddrivelse forrentes fordringen med inddrivelsesrenten fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I praksis er det dog ikke sket i perioden fra 2013 og frem, da nedsættelser modtaget i denne periode ikke er blevet behandlet, jf. ovenstående.

de afsnit om mængden af ubehandlede nedsættelser for i alt ca. 42,5 mio. kr.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan alene modtage nedsættelser til tidligere indberettede indeholdte beløb, hvis arbejdsgivere tillades at korrigerer tidligere indberettede beløb i SKATs it-system eIndkomst. Nedsættelser af indberettede A-skattebeløb kan som udgangspunkt alene finde sted i en periode på ca. 3 år efter den positive angivelse, som ønskes korrigeret. Dette skyldes, at arbejdsgiverens krav på tilbagebetaling af det for meget indeholdte og afregnede lønbeløb som udgangspunkt i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, forældes efter 3 år. Forældelsesfristen regnes som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren – dvs. arbejdsgiveren – kunne kræve betaling, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1. Fristen regnes således fra tidspunktet for den afregning, der er sket som følge af den positive angivelse, der ønskes korrigeret. Hvis arbejdsgiveren er ukendt med fordringen, regnes forældelsesfristen først fra det tidspunkt, da fordringshaver fik eller burde have fået kendskab hertil, jf. forældelsesloven § 3, stk. 2. Uanset § 3, stk. 2, indtræder forældelsen dog senest 10 år efter starttidspunktet for forældelsesfristen efter forældelsesloven § 2, jf. samme lovs § 3, stk. 3. Det er således udgangspunktet, at en skyldner ikke vil opleve korrektioner af sit gældsbeløb hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når der er gået ca. 3 år fra arbejdsgiverens positive indberetning hos eIndkomst.

2.11.2. Lovforslaget

Det foreslås, at der med en ny bestemmelse, § 10 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fastsættes klare regler for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af nedsættelser til tidligere modtagne beløb i forbindelse med afgørelser om almindelig og særskilt lønindeholdelse.

En nedsættelse til en tidligere indberetning er udtryk for, at arbejdsgiveren oprindeligt indberettede et for højt beløb som værende lønindeholdt. Nedsættelsen ændrer således den positive angivelse, så de to angivelser samlet set giver det korrekte billede af, hvilket beløb der i den pågældende måned bl.a. er inddrevet ved lønindeholdelse hos skyldneren, og som dermed skal danne grundlag for nedskrivningen af skyldnerens gæld under inddrivelse. Forslaget har til formål at tilvejebringe sikkerhed om retstilstanden, så fordringshavers pligt til at tilbagebetale den dækning, som grundet en nedsættelse af det indeholdte A-skattebeløb for en skyldner under lønindeholdelse viser sig at være betalt med urette, fremgår af lovgivning. Forslaget har desuden til formål at tilvejebringe et sikkert hjemmelsgrundlag til at kunne opskrive skyldners fordringer under inddrivelse grundet modtagelsen af en nedsættelse. Endelig har forslaget til formål at sikre et sikkert hjemmelsgrundlag for, at skyldner skal tilbagebetale et overskydende beløb, som er udbetalt af restanceinddrivelsesmyndigheden i den tro, at samtlige af skyldnerens fordringer, som inddrives ved lønindeholdelsen, er fuldt indfriet.

Det foreslås, at det ved lov bestemmes, at den eller de konkrete fordringer, som på grund af en efterfølgende nedsættelse af en tidligere indberetning alligevel ikke blev dæk-

ket ved lønindeholdelsen, helt eller delvist genopstår, så skyldnerens gældsbeløb afspejler situationen, som den ville have været, hvis der havde været foretaget en korrekt indberetning af det lønindeholdte beløb i første omgang.

Arbejdsgivere kan indberette nedsættelser til tidligere indberetninger til indkomstregisteret på to måder. Den ene er ved at tilbagetrække hele den tidligere indberetning. Dermed annulleres den tidligere indberetning, og det er i disse situationer utvetydigt angivet, hvilken positiv indberetning arbejdsgiveren med nedsættelsen korrigerer. I disse situationer kan det således med sikkerhed siges, hvilke fordringer der på grund af nedsættelsen skal helt eller delvist genopstå under inddrivelse.

Arbejdsgivere kan ligeledes indberette en nedsættelse til en tidligere positiv indberetning ved at angive, at nedsættelsen vedrører en måned, hvori arbejdsgiveren har lavet en eller flere positive angivelser. Hvis der ved en nedsættelse alene gives information om, at den vedrører en måned, hvori arbejdsgiveren har indberettet flere positive beløb, har restanceinddrivelsesmyndigheden ikke de fornødne oplysninger til med sikkerhed at identificere, hvilke fordringer der på grund af nedsættelsen helt eller delvist skal genopstå under inddrivelse. Denne situation kan f.eks. opstå for skyldnere, som får udbetalt løn hver 14. dag. Det foreslås med den foreslåede regel i § 10 b, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der i disse situationer sker en korrektion af de fordringer, som i den konkrete måned ved henholdsvis almindelig eller særskilt lønindeholdelse har opnået dækning, og som befinder sig nederst i dækningsrækkefølgen efter lovens § 4, stk. 1 og 2. Dermed hæves dækningerne på de fordringer, som inden for inddrivelsesindsatsen ikke ville have fået dækning i den givne måned, hvis der for måneden oprindeligt var indberettet korrekt.

Hvor en arbejdsgiver relaterer en nedsættelse til en måned, hvori arbejdsgiveren har indberettet flere positive beløb, sker reguleringen på de i henhold til dækningsrækkefølgen senest dækkede fordringer inden for inddrivelsesindsatsen i den relevante måned. Hvis arbejdsgiveren efterfølgende indberetter endnu en nedsættelse og specifikt relaterer denne nedsættelse til den positive indberetning, hvor beløbet blev anvendt til at dække de nu regulerede fordringer, foreslås det, at den allerede gennemførte regulering fastholdes. Den senere nedsættelse fører herefter til regulering af de i måneden tilbageværende dækningsrækker, som inden for inddrivelsesindsatsen, i henhold til dækningsrækkefølgen, senest er foretaget.

For fordringshaverne vil den foreslåede regulering af nedsættelser til lønindeholdte beløb indebære, at de berørte fordringer helt eller delvist genopstår under inddrivelse, og fordringshaverne skal tilsvarende helt eller delvist tilbagebetale tidligere modtagne beløb. Kravet til fordringshaverne om at tilbagebetale allerede modtagne beløb modsvares af skyldners genopståede fordringer, og fordringshaverne vil derfor efter fornyet inddrivelse på ny kunne modtage betaling for fordringerne.

For skyldnerne betyder en nedsættelse af indberetningen, at den eller de fordringer, der blev dækket med det indberet-

tede lønindeholdelsesbeløb, helt eller delvist genopstår, så det samlede gældsbeløb fremstår, som det ville være, hvis den oprindelige indberetning havde været korrekt. Dette betyder, at fordringen bliver pålagt renter, som hvis fordringen ikke var blevet dækket med for højt et beløb ved lønindeholdelsen. Senere dækninger af skyldnerens fordringer under inddrivelse fastholdes.

Ved lønindeholdelse, hvor skyldnerens sidste fordring indfries, vil der som regel være lønindeholdt et større beløb end nødvendigt til dækning af skyldnerens gæld. Det overskydende beløb skal udbetales af restanceinddrivelsesmyndigheden. Når der efterfølgende sker en nedsættelse af det lønindeholdte beløb, fordi arbejdsgiveren nedsætter den tidligere indberetning, bortfalder forudsætningen for udbetalingen helt eller delvist. Hvis nedsættelsesbeløbet kan rummes i det overskydende beløb, som er udbetalt til skyldneren, vil restanceinddrivelsesmyndigheden rejse krav om tilbagebetaling af et beløb svarende til nedsættelsesbeløbet. Hvis nedsættelsesbeløbet er større end det udbetalte overskydende beløb, vil hele det udbetalte beløb blive krævet tilbagebetalt, og skyldnerens gæld under inddrivelse genopstår helt eller delvist for at rumme det resterende nedsættelsesbeløb. I nedsættelsessituationer skal udbetalte beløb således tilbagebetales til restanceinddrivelsesmyndigheden, forud for at skyldnerens gæld under inddrivelse helt eller delvist genopstår. Det foreslås at indføre en frist på 14 dage for skyldners tilbagebetaling af disse udbetalinger. Hvis skyldneren ikke inden fristens udløb betaler det skyldige beløb, anses det herefter – uanset beløbets størrelse – for at være modtaget til inddrivelse, hvorefter det kan indgå i indsatser og f.eks. indrives gennem lønindeholdelse eller modregning. Når beløbet anses for at være modtaget til inddrivelse, vil lovens øvrige bestemmelser finde anvendelse, f.eks. § 5, stk. 1, om forrentning. Forrentningen vil således blive påbegyndt den 1. i måneden efter betalingsfristens udløb. § 5, stk. 1, 3. pkt., om restanceinddrivelsesmyndighedens egne fordringer, der ifølge bestemmelsen forrentes med inddrivelsesrenten fra den 1. i måneden efter den måned, hvor fordringen er stiftet, omhandler inddrivelsesomkostninger og finder derfor ikke anvendelse på disse tilbagebetalingskrav. Såfremt beløbet skal inddrives ved lønindeholdelse, skal der træffes en ny afgørelse om lønindeholdelse eller en afgørelse om tilføjelse af beløbet til en igangværende lønindeholdelse. Ved iværksættelse af en ny lønindeholdelse vil skyldneren blive pålagt et nyt gebyr, jf. § 33, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved særskilt lønindeholdelse, hvor skyldnerens sidste fordring indfries, vil der som regel være lønindeholdt et større beløb end nødvendigt til dækning af skyldnerens fordringer, som inddrives ved særskilt lønindeholdelse. Derudover skal det inddrevne beløb, som månedligt overstiger 400 kr., udbetales til skyldneren, da der maksimalt må inddrives 400 kr. månedligt ved særskilt lønindeholdelse. Hvis et overskydende beløb er udbetalt til skyldneren, og en senere nedsættelse af det lønindeholdte beløb viser, at beløbet rettelig ikke burde være udbetalt, skal beløbet tilbagebetales til restanceinddrivelsesmyndigheden. Det foreslås også for dis-

se tilfælde at indføre en frist på 14 dage for skyldners tilbagebetaling af disse udbetalinger. Hvis skyldneren ikke inden fristens udløb betaler det skyldige beløb, anses det herefter – uanset beløbets størrelse – for at være modtaget til inddrivelse, hvorefter det kan indgå i inddrivelsesindsatser. Det foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden for disse beløb ved skyldners manglende betaling vil kunne træffe afgørelse om særskilt lønindeholdelse. Dermed vil beløbet kunne inddrives, selv om skyldnerens indkomstforhold ellers måtte gøre, at skyldnerens anses for at være uden betalingsevne, således at almindelig lønindeholdelse ikke vil kunne gennemføres.

2.12. Pligt for skyldnere med gæld under inddrivelse til at oplyse restanceinddrivelsesmyndigheden om ny adresse ved flytning til udlandet

2.12.1. Gældende ret

En skyldner med gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden har efter gældende regler ingen forpligtelse til ved fraflytning til udlandet at oplyse de danske myndigheder om sin udenlandske adresse.

Det følger af § 24, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister, at enhver, som fraflytter til udlandet, med visse undtagelser skal registreres i Det Centrale Personregister (CPR) som udrejst, men der er efter denne lov ingen pligt til at have en udenlandske adresse registreret i CPR. Fraflytning til udlandet skal efter § 24, stk. 1, anmeldes til bopælskommunen inden udrejsen. Det fremgår også, at ophold i udlandet af en varighed på over 6 måneder altid anmeldes som fraflytning til udlandet. Hvis opholdet i udlandet varer 6 måneder eller derunder, og den hidtidige bolig opretholdes til fuld rådighed, har vedkommende dog efter anmodning ret til at forblive registreret med bopæl dér. Opretholdes den hidtidige bolig ikke til fuld rådighed under et ophold i udlandet på 6 måneder eller derunder, skal kommunalbestyrelsen foretage en konkret vurdering af, om der er tale om en fraflytning til udlandet eller ej.

I § 26 i lov om Det Centrale Personregister er det fastlagt, hvilke oplysninger der skal gives i forbindelse med en anmeldelse af fraflytning til udlandet. Ifølge stk. 1 skal personnummer, det fulde navn eller adresseringsnavn, den hidtidige adresse og bopælskommune, flyttedato samt eventuel fremtidig adresse eller bopælsland oplyses.

Efter § 5, stk. 7, i lov om Det Centrale Personregister har enhver ret til ved henvendelse i sin bopælskommune at få registreret et adresseringsnavn på grundlag af det fulde navn, herunder at få ændret et adresseringsnavn. Adresseringsnavnet skal altid indeholde vedkommendes efternavn og mindst ét af vedkommendes fornavne skrevet fuldt ud.

Ifølge § 26, stk. 3, i lov om Det Centrale Personregister har vedkommende under udenlandsopholdet ret, men ikke pligt, til i CPR at få registreret den til enhver tid aktuelle udenlandsadresse samt en eventuel kontaktadresse her i landet, hvortil offentlige myndigheder og private kan sende vedkommendes post. Personer, som er tildelt et såkaldt administrativt personnummer efter lovens § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, eller § 3, stk. 8, jf. § 1, stk. 3 eller 4, i bekendtgørelse nr.

1034 af 4. september 2017 om folkeregistrering m.v., har endvidere ret, men ikke pligt, til at få registreret en eventuel kontaktadresse her i landet eller i udlandet, hvortil offentlige myndigheder og private kan sende vedkommendes post.

Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes efter § 57, stk. 1, nr. 1, i lov om Det Centrale Personregister med bøde bl.a. den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed ikke rettidigt anmelder en flytning til udlandet, jf. § 24, stk. 1, eller afgiver forkerte oplysninger om selve flytningen og de forhold, der skal registreres i forbindelse hermed, jf. § 26, stk. 1.

Efter § 58, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister kan kommunalbestyrelsen tilkendegive vedkommende, at en overtrædelse af de bestemmelser, der er nævnt i § 57, stk. 1, kan afgøres uden retlig forfølgelse, såfremt denne erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angiven frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde til kommunens kasse. I § 58, stk. 2, bestemmes, at bestemmelsen i retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, om indholdet af anklageskriftet finder tilsvarende anvendelse på en tilkendegivelse efter stk. 1.

Betales bøden for overtrædelsen af lov om Det Centrale Personregister i rette tid, eller bliver den efter vedtagelsen inddrevet eller afsonet, bortfalder videre forfølgning, jf. § 58, stk. 3, i lov om Det Centrale Personregister.

Efter § 3, stk. 1, i lov om Digital Post fra offentlige afsendere skal fysiske personer, der er 15 år eller derover, og som har bopæl eller fast ophold i Danmark, tilsluttes Digital Post, medmindre personen fritages for obligatorisk tilslutning. Efter § 3, stk. 4, 1. pkt., fortsætter en tilslutning for en fysisk person, der ikke længere har bopæl eller fast ophold i Danmark, uændret, medmindre den pågældende anmoder om fritagelse. I § 4, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at fysiske personer og juridiske enheder, der er fritaget for obligatorisk tilslutning til den digitale postløsning, jf. § 5, frivilligt kan tilslutte sig postløsningen med de retsvirkninger, der følger af § 10, hvis de er i besiddelse af en digital signatur, der giver adgang til postløsningen. Ifølge § 10 anses meddelelser, der sendes under anvendelse af Digital Post, for 1) at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen, og 2) at være afsendt af den angivne afsender. Offentlige afsendere kan ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., anvende Digital Post til kommunikation med fysiske personer og juridiske enheder, der er tilsluttet postløsningen efter §§ 3 eller 4, med de retsvirkninger, der følger af § 10, medmindre andet følger af § 9 og regler fastsat i medfør af § 11, stk. 1. Ved kommunikation forstås afsendelse af alle dokumenter og meddelelser m.v., herunder afgørelser, jf. § 7, stk. 1, 2. pkt. Den nævnte undtagelse i § 9 omhandler tilfælde, hvor det følger af anden lovgivning, at en meddelelse skal sendes i fysisk form eller digitalt på anden måde, mens § 11, stk. 1, giver finansministeren adgang til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af Digital Post, herunder om anvendelse af særlige formater og programmer samt om størrelsen og antallet af filer, der kan sendes pr. meddelelse til og fra en offentlig afsender.

Straffelovens kapitel 10 indeholder regler om straffens fastsættelse. Efter straffelovens § 80, stk. 1, skal der ved straffens fastsættelse under hensyntagen til ensartethed i retsanvendelsen lægges vægt på lovovertrædelsens grovhed og på oplysninger om gerningsmanden. Ifølge stk. 2 skal der ved vurderingen af lovovertrædelsens grovhed tages hensyn til den med lovovertrædelsen forbundne skade, fare og krænkelse samt til, hvad gerningsmanden indså eller burde have indset herom. Ved vurderingen af oplysninger om gerningsmanden skal der tages hensyn til dennes almindelige personlige og sociale forhold, dennes forhold før og efter gerningen samt dennes bevæggrunde til gerningen.

I § 81 er anført en række skærpene omstændigheder. Som skærpene omstændighed anses bl.a., at gerningsmanden tidligere er straffet af betydning for sagen (nr. 1), og at gerningen er særligt planlagt eller led i omfattende kriminalitet (nr. 3).

I § 82 er anført en række formildende omstændigheder. Som formildende omstændighed anses bl.a., at gerningsmanden ikke var fyldt 18 år, da gerningen blev udført (nr. 1), at gerningsmanden har høj alder, når anvendelse af den sædvanlige straf er unødvendig eller skadelig (nr. 2), at gerningen grænser til at være omfattet af en straffrihedsgrund (nr. 3), at gerningsmanden har handlet i undskyldelig uvidenhed om eller undskyldelig misforståelse af retsregler, der forbyder eller påbyder handlingens foretagelse (nr. 4), og at gerningsmanden frivilligt har angivet sig selv og aflagt fuldstændig tilståelse (nr. 9).

2.12.2. Lovforslaget

Hvis en skyldner med gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden flytter til udlandet, kan det være vanskeligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at inddrive gælden, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har kendskab til skyldners adresse i udlandet. Der eksisterer ikke i dag en pligt til at oplyse om adressen i udlandet, hvis en skyldner med gæld under inddrivelse fraflytter Danmark.

Hvis en skyldner har skatte- og afgiftsgæld under inddrivelse, har restanceinddrivelsesmyndigheden via et EU-direktiv, jf. Rådets Direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger, mulighed for at få hjælp fra andre medlemsstater til at få oplyst skyldners udenlandske adresse og om nødvendigt få bistand til at inddrive gælden i det pågældende land. Bestemmelser om gensidig bistand til inddrivelse af skatte- og afgiftsgæld findes også i en del af de dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Danmark har indgået med en række lande.

Anmodning om bistand bliver dog kompliceret, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke har kendskab til, hvilket land skyldneren har bosat sig i. Samtidig gælder EU-direktivet og dobbeltbeskatningsoverenskomsterne ikke i forhold til alle former for gæld til det offentlige under inddrivelse – f.eks. SU-gæld. Det betyder, at hvis en skyldner med SU-gæld under inddrivelse ikke selv har oplyst sin udenlandske adresse til de danske myndigheder, kan restanceinddrivelsesmyndigheden have vanskeligt ved at inddrive gæl-

den. Restanceinndrivelsesmyndigheden har dog mulighed for at søge efter skyldneres adresser i offentligt tilgængelige registre og via søgemaskiner.

Det foreslås at indføre en generel pligt til at oplyse udenlandsk adresse til restanceinndrivelsesmyndigheden ved fraflytning fra Danmark for personer, der har gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Det foreslås, at skyldnerne også skal opdatere oplysningerne ved efterfølgende flytninger i udlandet.

Det foreslås således i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige at regulere pligten til at oplyse om udlandsadresse for skyldnere, og det foreslås, at oplysningerne skal indgives til og registreres hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Der findes ikke grundlag for at foreslå fastsat en generel pligt til i CPR at registrere den til enhver tid værende aktuelle udlandsadresse for alle personer, som i CPR er registreret som udrejst. Baggrunden herfor er, at CPR har karakter af et nationalt grundregister, som indeholder grundlæggende oplysninger om bl.a. adresser på personer, som har bopæl her i landet, og der er for så vidt angår personer, der tager ophold i udlandet, i lov om Det Centrale Personregister alene krav om, at de pågældende i CPR registreres som udrejst.

Bopælsregistreringen i CPR varetages af kommunerne, som til brug for fastlæggelsen af en persons bopælsforhold kan indhente oplysninger fra vedkommende selv, andre myndigheder og visse private. Der er således i lov om Det Centrale Personregister givet kommunerne en række kontrolredskaber til at sikre, at de oplysninger, der registreres i CPR om bopælsforhold i Danmark, er retvisende. Det er ikke muligt at etablere samme effektive redskaber til brug for kontrol af udenlandske adresser, hvorfor det ikke findes hensigtsmæssigt at registrere oplysninger om udlandsadresser i CPR med henblik på løbende vedligeholdelse heraf.

Forslaget om at indføre en generel pligt til at oplyse udenlandsk adresse til restanceinndrivelsesmyndigheden ved fraflytning fra Danmark vil kunne betyde en effektivisering af inddrivelse af gæld i udlandet, fordi restanceinndrivelsesmyndigheden kan kontakte skyldnerne uden at bruge tid og ressourcer på at søge efter adressen og hurtigere kan sende evt. anmodninger om bistand til inddrivelse i andre lande.

Det foreslås således, at en skyldner, der har gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, og som fraflytter Danmark, har pligt til at anmelde flytningen til restanceinndrivelsesmyndigheden. Det er en forudsætning, at skyldnerens gæld under inddrivelse udgør minimum 100 kr. Beløbsgrænsen er fastsat ud fra beløbsgrænsen i § 1, stk. 2, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter en fordring under 100 kr. inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger ikke kan overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at en skyldner har pligt til at give restanceinndrivelsesmyndigheden oplysning om fraflytningen inden udrejsen. Det vil betyde, at skyldneren inden afrejsen skal anmelde fraflytningen til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på at sikre muligheden for fortsat inddri-

velse. Hvis anmeldelsen sker inden udrejsen, vil restanceinndrivelsesmyndigheden desuden have mulighed for eventuelt hurtigt at gennemføre en udlægsforretning med henblik på foretagelse af udlæg i løsøre m.v., som typisk medtages ved en fraflytning. Kravet om så vidt muligt at give underretning om tid og sted for udlægsforretningen, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, fraviges således efter stk. 2, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, og stk. 2 kan bl.a. anvendes i tilfælde, hvor skyldneren står i begreb med at forlade landet.

Det foreslås, at skyldnerens anmeldelse til restanceinndrivelsesmyndigheden om flytningen skal indeholde oplysning om vedkommendes personnummer, fulde navn eller adresseringsnavn, hidtidige adresse og bopælskommune, fremtidige adresse og bopælsland og flyttedato. Oplysningerne svarer i hovedsagen til de oplysninger, som en skyldner skal anmelde til CPR ved fraflytning fra Danmark, jf. § 26 i lov om Det Centrale Personregister, bortset fra at der med forslaget indføres en pligt til at oplyse om adressen i udlandet.

Hvis skyldner flytter bopæl i udlandet, er det med henblik på at kunne foretage inddrivelse fortsat vigtigt for restanceinndrivelsesmyndigheden at have oplysninger om den nye adresse i udlandet, så længe skyldneren har gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Det foreslås derfor, at skyldner har pligt til løbende at opdatere oplysningerne om personnummer, fulde navn eller adresseringsnavn, hidtidige adresse og bopælskommune, fremtidige adresse og bopælsland og flyttedato, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig.

Det foreslås, at oplysnings- og opdateringspligten ikke gælder, så længe en afdragsordning, som restanceinndrivelsesmyndigheden over for skyldner har truffet afgørelse om eller med skyldner har indgået aftale om vedrørende skyldners gæld under inddrivelse, overholdes.

I sådanne situationer, hvor skyldner afdrager sin gæld under inddrivelse, er der ikke det samme behov for oplysninger om adresse i udlandet m.v. Dette gælder dog ikke, hvis den nævnte inddrivelse ophører. Det foreslås derfor, at oplysningerne om personnummer, fulde navn eller adresseringsnavn, hidtidige adresse og bopælskommune, fremtidige adresse og bopælsland og flyttedato gives eller opdateres af skyldner senest 14 dage efter afdragets forfaldsdato, hvis skyldner efter sin fraflytning fra Danmark undlader at betale et afdrag.

I nogle tilfælde fraflytter skyldnere med gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden alene Danmark for en midlertidig periode. Der kan f.eks. være tale om studieophold, længere udlandsrejser eller et midlertidigt job i udlandet. Er fraflytningen til udlandet alene af midlertidig karakter, foreslås det, at pligten til at oplyse adresse i udlandet m.v. ikke gælder, hvis skyldner er tilsluttet Digital Post. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan således kontakte skyldner via Digital Post med henblik på f.eks. at give oplysninger om skyldners gæld, iværksætte afdragsordninger eller lignende. For at have en klar og enkel regel, som kan systemunderstøttes, foreslås det, at fraflytning til udlandet

anses for at være af midlertidig karakter, hvis opholdets varighed ikke overstiger en periode på 6 måneder. Dette stemmer overens med, at ophold i udlandet på over 6 måneder efter § 24, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister med visse undtagelser betragtes som en fraflytning til udlandet og dermed indebærer, at personen skal registreres i CPR som værende udrejst.

I tilfælde af, at skyldner ikke har en fast bopæl i udlandet, f.eks. fordi vedkommende er på en længere jordomrejse, har et job med stor rejseaktivitet og ingen fast bopæl eller lignende, kan det være umuligt for skyldneren at opfylde pligten til at oplyse sin bopæl i udlandet. Det foreslås på baggrund heraf, at har en skyldner med gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden ikke en fast bopæl i udlandet, skal skyldner i stedet oplyse en kontaktadresse, medmindre skyldner er tilsluttet Digital Post. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan også i denne situation kontakte skyldner via den oplyste kontaktadresse eller Digital Post med henblik på f.eks. at give oplysninger om skyldners gæld, iværksætte afdragsordninger eller lignende.

Hvis en skyldner ikke er i stand til at anmelde sin fraflytning til udlandet til restanceinddrivelsesmyndigheden, f.eks. fordi vedkommende er fysisk eller psykisk syg, under værgemål eller lignende, foreslås det, at flytningen anmeldes af den, der er ansvarlig for den pågældende. Det kan f.eks. være en værge.

Da der kan være behov for at fastsætte nærmere regler for pligten til at oplyse udenlandsk adresse ved fraflytning til udlandet, foreslås det, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om oplysningspligten.

For at sikre, at en skyldner har incitament til både at oplyse om sin adresse i udlandet ved fraflytning og løbende opdatere oplysninger eller være tilsluttet Digital Post ved midlertidige ophold i udlandet eller ved manglende bopæl i udlandet, foreslås det, at manglende overholdelse af oplysningspligten skal kunne sanktioneres med bødestraf.

Det foreslås således, at medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, kan en skyldner, der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden og fraflytter Danmark, straffes med bøde, hvis vedkommende forsætligt eller ved grov uagtsomhed undlader at opfylde pligten til inden udrejsen at anmelde flytningen til restanceinddrivelsesmyndigheden, afgiver urigtige eller vildledende oplysninger om sit personnummer, sit fulde navn eller adresseringsnavn, sin hidtidige adresse og bopælskommune, sin fremtidige adresse og bopælsland og flyttedatoen eller undlader løbende at opdatere disse oplysninger, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig.

Bødeniveauet for overtrædelse af sådanne ordensforskrifter på skatteområdet ligger typisk i størrelsesordenen 800-2.000 kr. Bødeniveauet for ordensbøder fastsættes ved prøvesager ved domstolene og vil, når der foreligger domspraksis for overtrædelse af de pågældende bestemmelser, indgå i det såkaldte ordensbødekatolog på Skatteministeriets område.

Det er med lovforslaget forudsat, at der ved fastsættelsen af bødens størrelse inden for det angivne interval ud over de almindelige regler i straffelovens kapitel 10 tages hensyn til størrelsen på skyldners gæld under inddrivelse. Det er således forudsat, at der skal være en vis proportionalitet mellem gældsstørrelsen og bødestørrelsen.

Hvis skyldneren har anmeldt sin fraflytning til udlandet til kommunalbestyrelsen og er blevet registreret som udrejst i CPR, vil restanceinddrivelsesmyndigheden via CPR kunne konstatere, at skyldneren har overtrådt en strafbelagt regel ved ikke rettidigt at anmelde sin flytning til restanceinddrivelsesmyndigheden. I tilfælde, hvor skyldneren ikke har anmeldt fraflytningen til udlandet til kommunalbestyrelsen med henblik på registrering i CPR, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derimod være afhængig af andre oplysninger for at kunne konstatere strafansvaret, men det er ikke tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal påtage sig efterforskningslignende opgaver med henblik på at kunne strafforfølge skyldneren. Restanceinddrivelsesmyndighedens hovedopgave er at forestå inddrivelsen af gæld til det offentlige.

Det foreslås endvidere, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan anvende et bødeforelæg ved manglende overholdelse af oplysningspligten. Det foreslås således, at hvis en overtrædelse ikke vil medføre højere straf end bøde, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget.

Det foreslås, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på disse bødeforelæg.

Bødeforelæg forudsætter i praksis, at skyldner efterfølgende har opfyldt sin oplysningspligt, at restanceinddrivelsesmyndigheden af egen drift har fundet frem til skyldners adresse i udlandet, eller at restanceinddrivelsesmyndigheden har fået hjælp fra det land, hvor en skyldner har sin bopæl, til at få oplyst skyldners adresse, jf. ovenfor om bistandsdirektivet ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger og tilsvarende bestemmelser om gensidig bistand til inddrivelse af skatte- og afgiftsgæld i dobbeltbeskatningsoverenskomster, som Danmark har indgået med en række lande.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ikke af egen drift, ved hjælp fra skyldners bopælsland eller på anden måde kan finde en skyldners adresse i udlandet, kan bødeforelæg ikke anvendes. Det betyder i praksis, at en bøde for manglende opfyldelse af oplysningspligten ikke bliver aktuel, før restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til skyldners adresse.

Vedtagelse af en bøde indebærer, at overtrædelsen afgøres uden retssag, dvs. at skyldneren undgår en straffesag, som af anklagemyndigheden indbringes for domstolene, hvorefter

bøden bliver idømt af retten, hvis retten finder, at skyldneren er skyldig i overtrædelsen.

Bøder, som vedtages efter bødeforelæg, skal betales til restanceinddrivelsesmyndigheden, mens bøder, der idømmes i en straffesag, skal betales til politiet, jf. § 90, stk. 1, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Det foreslås endvidere, at bøder i sager, der afgøres administrativt – dvs. vedtages af skyldneren – anses for modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis skyldneren ikke inden en nærmere angivet frist betaler det skyldige beløb.

2.13. Ophævelse af forsøgsordning med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper

2.13.1. Gældende ret

På finansloven for 2005 blev der afsat 25 mio. kr. årligt i fire år (2005-2008) til et forsøg med gældseftergivelse for socialt svage grupper, jf. finansloven for 2005, § 15.75.28.50.

Forsøgsordningen kom i forlængelse af, at en spørgeske-maundersøgelse foretaget af Socialforskningsinstituttet (SFI) havde vist, at gæld til det offentlige for de svageste kontanthjælpsmodtagere kunne være en barriere for at komme i beskæftigelse. Dette skyldtes ifølge SFI for det første, at en eventuel økonomisk fremgang – som følge af beskæftigelse – ville blive mødt med krav om afdrag på gælden til det offentlige. Og for det andet, at kontanthjælpsmodtagere normalt ikke vil kunne opnå gældssanering efter de almindelige regler i konkursloven, da det er en forudsætning, at skyldners økonomiske forhold er afklarede. Og da kontanthjælp er en midlertidig ydelse, kan de økonomiske forhold netop ikke anses for afklarede.

De nærmere regler om forsøgsordningen med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper blev fastsat ved lov nr. 510 af 7. juni 2006 og fremgår af kapitel 3 a i lovbekendtgørelse nr. 1063 af 25. oktober 2006 om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld samt om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper. Reglerne trådte efter notifikation i EU i kraft den 1. februar 2007, jf. bekendtgørelse nr. 34 af 9. januar 2007 om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov om ændring af lov om eftergivelse af gæld for socialt udsatte grupper. Midlerne på finansloven blev overført til de følgende finansår (2007-2010).

Forsøgsordningen gik fra starten ud på, at skyldnere, som i en uafbrudt periode på 4 år eller mere havde modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik (kontanthjælp, starthjælp eller tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats) eller introduktionsydelse efter kapitel 5 i integrationsloven, gradvist kunne få eftergivet deres gæld til det offentlige, forudsat at skyldnerne overgik til beskæftigelse, fleksjob, uddannelse eller revalidering og fastholdt dette i en samlet periode på 5 år.

Det blev i lovforslaget om forsøgsordningens indførelse (lovforslag nr. L 174, Folketingstidende 2005-2006, tillæg A, side 5898), antaget, at i alt ca. 20.000 personer ville op-

fylde varighedskriteriet om uafbrudt offentlig forsørgelse i 4 år og derfor potentielt kunne blive omfattet af ordningen, såfremt de i stedet kunne komme i beskæftigelse m.v.

Det var en betingelse for gældseftergivelsen, at skyldneren havde fået tilsagn om ordinær, ustøttet beskæftigelse, om optagelse på en ordinær uddannelse, eller at skyldneren var visiteret til revalidering, herunder forrevalidering efter kapitel 6 i lov om aktiv socialpolitik, eller havde fået tilbudt fleksjob.

Når ansøgeren opfyldte betingelserne for eftergivelse af gæld til det offentlige, blev gælden således gradvist nedskrevet over 5 år med 1/60 af den eftergivne gæld om måneden. Nedskrivningen var gældende for såvel skyldneren som den offentlige fordringshaver.

Gældseftergivelsen skulle stilles i bero i op til 1 år, hvis skyldneren igen kom tilbage på offentlig forsørgelse. Herefter ville eftergivelsen helt bortfalde for den resterende del af gælden. Og i tilfælde af misligholdelse, altså at skyldneren fik nye krav sendt til inddrivelse fra en offentlig fordringshaver, ville eftergivelsen af gælden også bortfalde, for så vidt angår den resterende del af den gæld, der var omfattet af eftergivelsen.

Forsøgsordningen indeholdt endvidere en kompensation til de berørte offentlige fordringshavere. Hertil anvendtes de på finansloven afsatte midler efter fradrag for udgifter til ordningens administration. Afregning af kompensation til fordringshaverne skulle ske en gang om året og opgøres ved årets udgang. Kompensationsbeløbet skulle fordeles forholdsmæssigt mellem de berørte offentlige kreditorer.

Da afgørelse om gældseftergivelse skulle træffes på baggrund af objektive kriterier, ville kompensationsprocenten være variabel fra år til år inden for et loft på op til 10 pct. af gælden, afhængig af hvor megen gæld der var blevet eftergivet i et kalenderår, idet der maksimalt var 25 mio. kr. til rådighed til kompensation og administration pr. år. Netop på grund af de objektive kriterier var der i princippet ikke nogen overgrænse for, hvor høj den samlede gældseftergivelse til den enkelte skyldner i et givent år kunne blive.

Da forsøgsordningen trådte i kraft den 1. februar 2007, var det som et 4-årigt forsøg. Forsøgsordningens regler indeholdt derfor også en revisionsbestemmelse, jf. § 16 j, stk. 3, hvoraf det fremgik, at Skatteministeriet i samarbejde med Socialministeriet et år efter ordningens ikrafttræden skulle foretage en vurdering af de i ordningen fastsatte afgrænsninger. Loven indeholdt desuden en evalueringsbestemmelse, jf. § 16 j, stk. 4, hvorefter Skatteministeriet i samarbejde med Socialministeriet skulle evaluere forsøgsordningen tre år efter ordningens ikrafttræden, med henblik på at vurdere om ordningen efter udløbet af den 4-årige forsøgsperiode skulle forlænges, gøres permanent, eller om den eventuelt skulle ophæves.

Efter den lovbestemte vurdering af forsøgsordningens afgrænsninger i 2008 blev ordningen i første omgang lempet. Baggrunden var, at ordningen kun var blevet anvendt i meget begrænset omfang. Ved en lovændring gennemført ved § 120 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev ordningen så-

ledes lempet på tre punkter. For det første, ved at eftergivelsesperioden blev nedsat fra 5 til 4 år. Beløbet, som skulle eftergives pr. måned, udgjorde derfor nu 1/48 af skyldners samlede gæld til det offentlige omfattet af eftergivelsen mod tidligere 1/60. For det andet blev de tidsmæssige betingelser for eftergivelse lempet, så skyldneren nu kun skulle have modtaget de nævnte forsørgelsesydelse i samlet 3 år ud af en 4-årig periode, hvor kravet tidligere havde været en uafbrudt periode på mindst 4 år. Som det tredje blev målgruppen af skyldnere udvidet til også at omfatte dagpengemodtagere. Dermed blev gruppen af potentielle ansøgere til forsøgsordningen udvidet til i alt ca. 31.000 personer. Ændringerne trådte i kraft den 1. januar 2009.

I 2010 blev den lovbestemte evaluering efter 3 år foretaget af Skatteministeriet og Socialministeriet. I den forbindelse blev det konstateret, jf. SAU 2010-2011, alm. del, Bilag 143, at forsøgsordningen – selv efter lempelserne fra 2008 – fortsat blev anvendt i meget begrænset omfang. Således blev der for årene 2007-2009 samlet set kun udbetalt lidt under 2 mio. kr. i kompensation til de fordringshavere, hvis tilgodehavender var berørt af eftergivelse efter forsøgsordningen. Der var på finansloven afsat 25 mio. kr. i hvert af de tre år. Der blev i hele den nævnte periode i alt indgivet 461 ansøgninger om gældseftergivelse, hvoraf 169 ansøgninger blev godkendt. På baggrund af denne meget begrænsede anvendelse af forsøgsordningen blev det i forbindelse med den gennemførte evaluering besluttet ikke at forlænge ordningen. Da der var overførselsadgang på kontoen i finansloven, kunne ordningen dog fortsat bruges, indtil den blev nedlagt ved lov. Ordningen har således været gældende også efter 2010 og gælder fortsat, men har ligesom tidligere kun været anvendt i meget begrænset omfang.

Til den skattepligtige indkomst medregnes ikke eftergivet gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper efter kapital 3 a i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. ligningslovens § 7, nr. 23.

2.13.2. Lovforslaget

Fra 2007 og indtil nu har der således eksisteret en ordning med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, som i praksis kun er blevet anvendt i meget begrænset omfang i forhold til forventningerne ved forsøgsordningens indførelse i 2006 og ved de senere gennemførte lempelser i 2008. I alt har kun i alt ca. 450 personer over hele perioden fået gældseftergivelse efter ordningen, selv om den potentielle målgruppe i forarbejderne ved lovens indførelse i 2006 blev skønnet til i alt ca. 20.000 personer og senere ved den efterfølgende lovændring i form af lempelserne, der blev indført i 2008, blev skønnet til i alt ca. 31.000 personer.

Af den oprindelige bevilling på finansloven på i alt 100 mio. kr. (25 mio. kr. hvert år fra 2005-2008) er der i perioden 2007-2017 samlet set anvendt i alt ca. 4,6 mio. kr. til kompensation til fordringshavere og administration af forsøgsordningen. Det skal i den forbindelse bemærkes, at der p.t. ikke er udbetalt kompensation for eftergivelsesbeløb

vedrørende 2014-2017, idet beregningerne heraf fortsat pågår.

Forsøgsordningens betingelser har i praksis vist sig at være administrativt komplicerede, særligt i forhold til at få indhentet den nødvendige dokumentation for opfyldelse af krav til forsørgelsesydelse og disses udbetalingsperioder. Dette har gjort det vanskeligt at afgøre, hvorvidt en skyldner kan få eftergivelse. Det har også vist sig, at det er vanskeligt løbende at kontrollere, om skyldner i den efterfølgende 4-årige eftergivelsesperiode fortsat opfylder betingelserne for eftergivelse. Det gælder ikke mindst i de tilfælde, hvor skyldner flytter til udlandet. Herudover kompliceres forsøgsordningen også af den særlige kompensationsregel i forhold til fordringshavere, hvor kompensationsprocenten skal fastsættes på ny hvert eneste år på baggrund af antal og størrelse af det pågældende års eftergivelsesbeløb. Ordningen bliver p.t. administreret manuelt, idet der ikke har været it-understøttelse tilknyttet siden idriftsættelsen af it-systemet EFI i 2013. I forbindelse med udviklingen af det nye it-system til understøttelse af inddrivelse af gæld til det offentlige (PSRM) er det vurderet, at en it-understøttelse af forsøgsordningen i det nye inddrivelsessystem må anses for at være særdeles systemkomplicerende, og at dette ikke står mål med den i perioden 2007-2017 meget begrænsede brug af ordningen.

Hertil kommer, at der allerede i dag med § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige findes en regel, der giver mulighed for eftergivelse af gæld til det offentlige, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler for eftergivelse. Denne regel vil kunne tilgodese de samme hensyn til de socialt udsatte grupper, som det var tiltænkt med den eksisterende forsøgsordning. Eksempelvis nævnes det i forarbejderne til § 13, stk. 6, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 267, blandt andet, at eftergivelse efter bestemmelsen vil kunne ske, hvis det vurderes, at gælden til det offentlige er en varig barriere for, at skyldner kan opnå varig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Som følge heraf foreslås det at ophæve forsøgsordningen med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte med virkning fra og med den 1. juni 2018, så der fra lovens ikrafttræden ikke længere kan ansøges om eftergivelse efter ordningen. Ansøgninger om eftergivelse, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden den 1. juni 2018 eller senere, vil derfor ikke blive behandlet. De eftergivelsessager, hvor ansøgningen er modtaget inden den 1. juni 2018, og som resulterer i en afgørelse om eftergivelse, vil kunne fortsætte, indtil de gradvist udløber.

Da lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper efter lovændringen i 2008 alene indeholder de ovenfor nævnte regler vedrørende denne forsøgsordning, foreslås det, at loven ophæves i sin helhed.

Det foreslås samtidig – som konsekvens af ophævelsen af forsøgsordningen – ligeledes at ophæve bestemmelsen i ligningslovens § 7, nr. 23, der gør eftergivelsesbeløb efter forsøgsordningen skattefrie for skyldneren. Eftergivelsesbeløb hidrørende fra sager, hvor der er ansøgt om eftergivelse in-

den den 1. juni 2018, vil fortsat være skattefrie for skyldneren, i takt med at disse beløb gradvist eftergives.

Ultimo 2018 iværksætter Udviklings- og Forenklingsstyrelsen en analyse og fastlæggelse af en fremtidig strategi for afskrivning og eftergivelse af gæld til det offentlige. Der vil i den forbindelse også blive set på, om de gældende regler for eftergivelse af gæld til det offentlige bedre kan målrettes de socialt udsatte grupper ud fra relevante objektive kriterier, og herunder hvordan nye regler herom vil kunne systemunderstøttes. Et eventuelt lovforslag herom vil kunne indgå i den næste lovforenklingsspakke, der forventes fremsat i 2019.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget er med til at sikre digitaliser- og administrerbare regler for den fremtidige inddrivelse. Dermed er lovforslaget med til at forhøje inddrivelseseffektiviteten og inddrivelsesprovenuet i fremtiden, hvilket dog ikke kan kvantificeres nærmere.

Med lovforslaget foreslås det at indføre en række regler, der vurderes at medføre et reduceret ressourcetræk for restanceinddrivelsesmyndigheden. Det gælder de foreslåede regler om foreløbig afbrydelse af forældelsen af fordringer, der modtages til inddrivelse, og om restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af accessorisk forældelse, for så vidt angår visse opkrævningsrenter og – gebyrer, reglerne med en præcisering af bortfaldsregler og om lempelse af kravene til forkyndelse foretaget af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder samt de klarere regler for betalingsevnevurdering, hvori der indgår pensionsindbetalinger, og reglerne om håndteringen af arbejdsgiveres negative korrektioner af beløb indeholdt ved lønindeholdelse. Navnlig forventes forslaget om at indføre regler om foreløbig afbrydelse af forældelsen at reducere ressourcetrækket betydeligt.

Derimod forventes lovforslagets regel om håndteringen af skyldnerskifte ved dødsfald, fusion, spaltning m.v. og især indførelsen af en ny pligt for restanceinddrivelsesmyndigheden til at påse og bødesanktionere manglende overholdelse af pligten til at oplyse udenlandsk adresse at medføre et øget ressourcetræk for restanceinddrivelsesmyndigheden. Samlet set vurderes lovforslaget dog at medføre et let reduceret ressourcetræk for restanceinddrivelsesmyndigheden, i takt med at den nye inddrivelsesløsning indføres.

Det vurderes umiddelbart, at forslaget vil indebære behov for systemtilretninger, der skønnes at medføre udgifter på ca. 1 mio. kr. (udgiftsbaseret)

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget er med til at sikre digitaliser- og administrerbare regler for den fremti-	Ingen.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) har modtaget lovforslaget i høring. TER vurderer samlet set, at lovforslaget vil medføre administrative konsekvenser for under 4 mio. kr., hvorfor disse ikke vil indgå i byrderegnskabet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Miljømæssige konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at have miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 9. februar 2018 til den 9. marts 2018 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3 F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i SKAT, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, Børsmæglerforeningen, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, Domstolsstyrelsen, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, Ejendomsforeningen Danmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, FDM, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen Danske Revisorer, FSR – danske revisorer, Foreningen af Danske Skatteankævn, Forsikring & Pension, Grundejernes Landsforening, HORESTA, Håndværksrådet, Investeringsfundsbranchen, ISOBRO, IT-branchen, Justitia, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, LO, Nationalbanken, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SRF Skattefaglig Forening, Udbetaling Danmark og Ældre Sagen.

	dige inddrivelse. Dermed er lovforslaget med til at forhøje inddrivelseseffektiviteten og inddrivelsesprovenuet i fremtiden, hvilket dog ikke kan kvantificeres nærmere.	
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget forventes samlet set at medføre et let reduceret ressourcestræk for restanceinddrivelsesmyndigheden, i takt med at den nye inddrivelsesløsning indføres.	Lovforslaget forventes umiddelbart at medføre merudgifter til systemtilrettningen svarende til ca. 1 mio. kr.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering (TER) har modtaget lovforslaget i høring. TER vurderer samlet set, at lovforslaget vil medføre administrative konsekvenser for under 4 mio. kr., hvorfor disse ikke vil indgå i byrderegnskab.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	JA	NEJ X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af § 2, stk. 3-4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Afgørelser om afdragsvis betaling eller henstand med betalingen kan ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Inden overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen. Underretning kan dog undlades, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet.

Herudover fremgår det af lovens § 2, stk. 7, at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræ-

ver fordringen, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, skal underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og i den forbindelse kan anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, med henblik på at fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog § 2, stk. 8, om tilbagekaldelse med henblik på modregning. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan således efter stk. 8 helt eller delvist tilbagekalde en fordring, der er overdraget til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Skatteministeren har bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de nævnte forhold, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af for-

dringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand.

Når fordringer overdrages til inddrivelse, medsender fordringshaver relevante data om fordringen. Det fremgår således af § 3, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringshaveren eller dennes repræsentant ved overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden skal benytte skyldners personnummer eller cvr-nummer som journalnummer. Oplysninger om personnummer eller cvr-nummer kan dog undlades, hvis fordringshaveren eller dennes repræsentant godtgør, at det ikke har været muligt at fremskaffe sådanne oplysninger. Fordringshaveren skal ved overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Af § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår det, at fordringer anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet og får prioritet i dækningsrækkefølgen fra dette tidspunkt. Uanset tidspunktet for registreringen i modtagelsessystemet kan fordringer først dækkes, når de er registreret i inddrivelsessystemet, jf. § 4, stk. 1, 2. pkt. Det følger desuden af bekendtgørelsens § 4, stk. 2, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter § 3 er medsendt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet.

Det er fordringshavers ansvar, at data er korrekt registreret. Det fremgår således af § 5, stk. 3 og 4, i lov om behandling af personoplysninger, at oplysninger, som behandles, skal være relevante og tilstrækkelige og ikke omfatte mere, end hvad der kræves til opfyldelse af de formål, hvortil oplysningerne indsamles, og de formål, hvortil oplysningerne senere behandles, og at behandling af oplysninger skal tilrettelægges således, at der foretages fornøden ajourføring af oplysningerne. Der skal endvidere foretages den fornødne kontrol for at sikre, at der ikke behandles urigtige eller vildledende oplysninger. Oplysninger, der viser sig urigtige eller vildledende, skal snarest muligt slettes eller berigtiges. På samme vis fremgår det af artikel 5, nr. 1, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), at personoplysninger skal være korrekte og om nødvendigt ajourførte.

Det anføres videre, at der skal tages ethvert rimeligt skridt for at sikre, at personoplysninger, der er urigtige i forhold til de formål, hvortil de behandles, straks slettes eller berigtiges. Forordningen får virkning fra den 25. maj 2018.

Hvis skyldner efter fordringens overdragelse fremkommer med indsigelser om fordringens eksistens eller størrelse, sender restanceinddrivelsesmyndigheden skyldnerens indsigelser til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, til afgørelse af indsigelserne. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter skriftligt skyldneren om oversendelsen, jf. § 8 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det fremgår videre af § 2, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelse af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen. Tilsvarende gælder behandlingen af indsigelser om fordringen, jf. dog lovens §§ 17 og 18. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan beslutte, at indsigelser om kravets eksistens og størrelse tillægges opsættende virkning, hvis der er en begrundet formodning om, at kravet ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. Hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende kravet til fordringshaveren. Der er således efter bestemmelsen tale om tilbagesendelse af et konkret krav, hvorom skyldner har fremsat indsigelse.

Det bemærkes, at ved restanceinddrivelsesmyndighedens tilbagesendelse af fordringer efter § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og ved tilbagekaldelse af fordringer, jf. § 2, stk. 7 og 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sender restanceinddrivelsesmyndigheden de renter, der er påløbet, mens fordringen har været under inddrivelse, og som er under inddrivelse, til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaver har tilbagekaldt eller fået tilbagesendt fordringerne, hvilket følger af § 8, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Når krav er overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, gælder der en ved lov fastsat dækningsrækkefølge, jf. § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Dækningsrækkefølgen indebærer, at hvis beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved en frivillig betaling, kun delvist dækker fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden vedrørende skyldneren, dækkes fordringerne i denne rækkefølge:

1. Bøder.
2. Underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav.
3. Andre fordringer.

Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvist fordringer inden for samme kategori, jf. ovenfor, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først mod-

tages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Der er opsat en række såkaldte filtre i det nye it-system, som understøtter inddrivelse af gæld til det offentlige. Filtrene tjekker, om de fordringer og dertilhørende data, der sendes til inddrivelse, har logiske og tilsyneladende korrekte data. Filtrene anvendes både på fordringer, som sendes til inddrivelse fremadrettet, og fordringer, som allerede er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis fordringernes data ikke er logiske og tilsyneladende korrekte, blokeres de i filteret. Det fremgår således af § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis ikke nødvendige oplysninger efter bekendtgørelsens § 3 er medsendt. Hvis de oversendte oplysninger giver restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet.

Uanset disse filtre kan der være tilfælde, hvor fordringer med datafejl registreres i modtagelsessystemet, og hvor restanceinddrivelsesmyndigheden eller fordringshaver senere selv opdager, at der er en fejl i data.

Det følger af officialmaksimen, at myndighederne har ansvaret for at oplyse en sag tilstrækkeligt, inden de træffer afgørelse. Det er ikke lovfæstet, men er udtryk for en almindelig retsgrundsætning. Formålet med officialmaksimen er at understøtte, at der træffes materielt lovlige og rigtige afgørelser. Officialmaksimen hører til de såkaldte garantiforskrifter, og hvis en sag er utilstrækkeligt oplyst, kan det betyde, at afgørelsen må tilsidesættes som ugyldig. Det kan også betyde, at sagen må genoptages, så de manglende undersøgelser kan blive foretaget. Officialmaksimen indebærer, at myndigheden har pligt til at sikre, dels at myndigheden er i besiddelse af de oplysninger, der er nødvendige for at træffe en afgørelse i den foreliggende sag, og dels at disse oplysninger er korrekte.

En sag skal undersøges, i netop det omfang som er nødvendigt for at træffe en forsvarlig og materielt rigtig afgørelse i den enkelte sag. En forvaltningsmyndighed kan ikke uden hjemmel i lovgivningen fravige de almindelige principper for sagsoplysning ved f.eks. alene at foretage en generaliseret eller forenklet sagsoplysning.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har kendskab til eller får mistanke om, at en fordring er ramt af datafejl af en sådan karakter, at inddrivelse ikke lovligt vil kunne ske, vil datafejlen eller -fejlene skulle rettes, før inddrivelse kommer på tale. Situationen kan sammenlignes med, at en skyldner frembringer indsigelser, der skaber en begrundet formodning om, at fordringen ikke er opgjort korrekt eller ikke eksisterer. I sådanne tilfælde kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge at suspendere inddrivelsen, jf. ovenfor. Allerede efter gældende uskreven ret vil restanceinddrivelsesmyndigheden være forpligtet til at suspendere inddrivelsen, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til data-

fejl af en sådan karakter, at den eller disse fejl vil hindre en lovlig inddrivelse af den fordring, som denne eller disse fejl vedrører. En beslutning om en sådan suspension er udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed og er ikke en afgørelse, hvorfor beslutningen ikke omfattes af forvaltningslovens regler om bl.a. partshøring, begrundelse og oplysning om en eventuel klageadgang. Hvis det på baggrund af allerede konstaterede datafejl må formodes, at alle fordringer af samme type og fra samme fordringshaver er ramt af samme datafejl, der kan tilskrives forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, må det tilsvarende antages, at restanceinddrivelsesmyndigheden vil være forpligtet til at suspendere inddrivelsen for at undgå en formentlig ulovlig inddrivelse. Også sådanne beslutninger om suspension vurderes at være udtryk for faktisk forvaltningsvirksomhed. Inden inddrivelse kommer på tale, må restanceinddrivelsesmyndigheden således som følge af officialmaksimen sikre sig, at alle relevante oplysninger, som datatvivlen angår, er blevet bekræftet eller korrigeret.

Med nr. 1 foreslås som nye bestemmelser § 2, stk. 5-7, indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I stk. 5, 1. pkt., foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden får hjemmel til ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist at kunne suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden op hæver ifølge 2. pkt. suspensionen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige de fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen, jf. 3. pkt.

Afhængig af hvilken datafejl der er tale om, kan man tænke sig en situation, hvor et eller flere inddrivelsesskridt vil kunne iværksættes, mens andre – som følge af fejlen – ikke kan, hvorfor udtrykket »helt eller delvist« anvendes.

Det foreslås således, at de nærmere undersøgelser af datas rigtighed i højere grad foretages af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen.

Suspension af inddrivelse betyder, at fordringen stadig anses for at være under inddrivelse, men at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke foretager dækning på eller aktivt indriver på fordringerne, i det omfang fejlen efter restanceinddrivelsesmyndigheden skøn kan medføre ulovlig inddrivelse. I det omfang de berørte fordringer allerede indgår i inddrivelsesskridt, kan suspensionen betyde, at fordringerne fjernes fra inddrivelsesskridtet. Da det ikke er alle fejl i data, der medfører risiko for fejl i inddrivelsen eller ulovlig inddrivelse, foreslås det, at der alene indføres en mulighed for

restanceinndrivelsesmyndigheden til at suspendere inddrivelsen i disse tilfælde, men ikke en pligt.

Det foreslås endvidere, at restanceinndrivelsesmyndigheden først ophæver suspensionen af inddrivelsen for de fordringer, som kan være berørt af fejlen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse foretaget af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Ansvar for gennemførelsen af undersøgelsen påhviler fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, men restanceinndrivelsesmyndigheden kan i fornødent omfang bistå ved denne undersøgelse. Når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som er berørt af datafejl, indgår de resterende fordringer herefter i den sædvanlige dækningsrækkefølge.

Hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en frist fastsat af restanceinndrivelsesmyndigheden har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, foreslås det, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan tilbagesende samtlige de af suspensionen omfattede fordringer inklusive renter og eventuelle gebyrer. Bestemmelsen tager sigte på de tilfælde, hvor der er tale om kendskab til eller mistanke om alvorlige datafejl, som vurderes at indebære risiko for ulovlig inddrivelse. Fastsættelse og eventuel forlængelse af fristen skal give fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, rimelig mulighed for at kunne gennemføre undersøgelsen.

I forbindelse med tilbagesendelse skal restanceinndrivelsesmyndigheden vurdere, om de fejl, som mistanken vedrører, har en sådan karakter, at restanceinndrivelsesmyndigheden efter almindelige forvaltningsretlige principper ville have pligt til ex officio at genoptage afgørelser vedrørende eventuelle inddrivelseskridt eller vurdere, om tidligere dækninger på fordringerne skal ophæves. I givet fald kan restanceinndrivelsesmyndigheden i stedet som led i faktisk myndighedsudøvelse træffe beslutning om, at alle tidligere dækninger på de tilbagesendte fordringer ophæves. Samtidig kan restanceinndrivelsesmyndigheden beslutte, at beregnede eller tilskrevne inddrivelsesrenter på de fordringer, der tilbagesendes, ophæves.

Såfremt restanceinndrivelsesmyndigheden træffer beslutning om ophævelse af tidligere dækninger vil det betyde, at beløb, der allerede er blevet afregnet til fordringshaver vedrørende de tilbagesendte fordringer, skal anvendes til dækning af anden gæld, som skyldner har til det offentlige, eller eventuelt tilbagebetales til skyldner. Fordringshavers tilbagebetaling sker i givet fald via fordringshavers konto hos restanceinndrivelsesmyndigheden og kan gennemføres ved automatiseret tvungen modregning over for fordringshaver, dvs. at der modregnes efter et saldoprincip, jf. tilsvarende opkrævningslovens § 16 a. Restanceinndrivelsesmyndigheden skal ved tilbagesendelse til fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, vurdere,

om skyldner bør underrettes herom, herunder om eventuel ophævelse af dækninger og ophævelse af inddrivelsesrenter.

Efter § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige forrentes fordringer under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, med undtagelse af bøder, med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v. Renten tilskrives ifølge § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

I stk. 6 foreslås det, at fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 5, fortsat forrentes efter § 5, idet fordringer, der er omfattet af suspension, fortsat anses for at være under inddrivelse.

Tilskrivning af inddrivelsesrenter sker således, uanset at fordringen er omfattet af en suspension, og renten tilskrives, som udgangspunktet er for øvrige fordringer, dvs. fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinndrivelsesmyndigheden, jf. § 9, stk. 1, jf. dog stk. 2 og 3, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Idet fordringer, der er omfattet af suspension, anses for at være under inddrivelse, er disse omfattet af samme forældelsesregler som andre fordringer.

Ifølge § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige regnes forældelsesfristen for fordringer, der den 19. november 2015 eller senere er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, tidligst fra den 20. november 2018. Med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, foreslås, at der med § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelsen af fordringer, der overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden – og er modtaget til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden den 1. juni 2018 eller senere, jf. den foreslåede bestemmelse i nærværende lovforslags § 11, stk. 3 – tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Den foreslåede bestemmelse om suspension af inddrivelse indebærer, at fordringerne fortsat vil være under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden – blot ikke aktiv inddrivelse. Hverken den gældende bestemmelse i § 18 a eller den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, forudsætter, at fordringen er omfattet af en inddrivelsesindsats. Afgørende er i stedet, at den er modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse.

I stk. 7 foreslås det, at når en suspension ophæves, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4.

Dækninger, som restanceinndrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 5, ophæves ikke.

Restanceinndrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 5, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer,

mens de var under inddrivelse, skal ophæves, samt om hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.

Som nævnt ovenfor foreslås det, at når en suspension af fordringer under inddrivelse ophæves af restanceinddrivelsesmyndigheden, genindtræder fordringerne i dækningsrækkefølgen efter § 4. Det foreslås endvidere, at dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen, fastholdes. Den foreslåede regel vil sikre, at kompleksiteten i det nye it-system, der skal understøtte inddrivelsen, ikke øges.

Alle fordringshavere vejledes ved tilslutning til det nye it-system, der skal understøtte inddrivelsen, i korrekt registrering af stamdata med henblik på at opnå en forbedring af it-understøttelsen af den fremtidige inddrivelse, effektivisering i inddrivelsen og minimering af restanceinddrivelsesmyndighedens tidsforbrug på nærmere undersøgelser af fordringer og de tilhørende data.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 2

Med bestemmelsen foreslås en nødvendig konsekvensændring i § 2, stk. 5, 3. pkt. – der bliver stk. 8, 3. pkt. – i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som følge af forslaget i nr. 1 om i lovens § 2 at indføre tre nye stykker – stk. 5-7. I stk. 5, 3. pkt., i den gældende bestemmelse henvises til stk. 6, der som følge af indsættelsen af de tre nye stykker skal ændres til stk. 9.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 3

Med bestemmelsen foreslås en nødvendig konsekvensændring i § 2, stk. 7, 2. pkt. – der bliver stk. 10, 2. pkt. – i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som følge af forslaget i nr. 1 om i lovens § 2 at indføre tre nye stykker – stk. 5-7. I stk. 7, 2. pkt., i den gældende bestemmelse henvises til stk. 8, der som følge af indsættelsen af de tre nye stykker skal ændres til stk. 11.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 4

Med bestemmelsen foreslås nødvendige konsekvensændringer gennemført i § 2, stk. 9, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – der bliver til stk. 12, 1. pkt. – idet henvisningen til stk. 1-8 ændres til stk. 1-11 som følge af de tre nye stykker, der foreslås indsat med bestemmelsen i nr. 1, jf. ovenfor.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.8.

Til nr. 5

Når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om lønindeholdelse eller fastsætter en afdragsordning, sker det som udgangspunkt på grundlag af en skematisk beregning af skyldnerens betalingsevne, dvs. en beregning af, hvad skyldner med rimelighed kan afdrage på sin gæld, når

skyldneren af sin bruttoindkomst har betalt skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag og pensionsindbetalinger, når de foretages af arbejdsgiveren som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Der kan også fastsættes afdragsordninger eller lønindeholdelser på baggrund af en individuel betalingssevnevurdering, hvor der tages højde for skyldnerens faktiske udgifter, jf. nedenfor.

Ved overdragelse af fordringer m.v. til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden overtager restanceinddrivelsesmyndigheden kreditorbeføjelserne, jf. § 3, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår endvidere af § 3, stk. 3, at restanceinddrivelsesmyndigheden som led i inddrivelsen kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen, medmindre andet følger af bilag 1. I medfør af § 3, stk. 8, kan skatteministeren fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7, dvs. også om afdragsordninger. Denne bemyndigelse er udmøntet i kapitel 4 om afdragsordninger i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017.

Afdragsordninger fastsættes i udgangspunktet efter en skematisk betalingsevneberegning. Af § 10, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, fremgår det, at en afdragsordning fastsættes som en procentdel (afdragsprocent) af skyldnerens årlige indkomst opgjort som den årlige indkomst inklusive indtægter efter § 17 (f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse og uddannelseshjælp), fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, ATP-bidrag og skat. Det beløb, som skal afdrages årligt, fastsættes med udgangspunkt i en tabel (tabeltrækmetoden), hvor afdragsprocenten fastsættes på baggrund af skyldners nettoindkomst opgjort efter ovenstående regler og ud fra, om skyldner har forsørgerligt over for børn.

Ved fastsættelse af afdragsprocenten efter tabeltrækmetoden er det alene pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, der kan fratrækkes skyldners bruttoindkomst. Det er således kun pensionsindbetalinger, som foretages af arbejdsgiveren, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, der kan fradrages ved betalingsevneberegningen. Det har dog i praksis ikke været muligt at overholde dette krav, fordi der for restanceinddrivelsesmyndigheden ikke er adgang til oplysninger om, hvorvidt en pensionsindbetaling er obligatorisk eller ej.

Har skyldneren indsendt et budgetskeam, kan restanceinddrivelsesmyndigheden efter en konkret vurdering beslutte, at betalingsevnevurderingen efter det fremsendte budgetskeam skal træde i stedet for den fastsatte afdragsordning, jf. § 10, stk. 6, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, dvs. at der i stedet anvendes en individuel betalingssevnevurdering. I dette tilfælde kan der ved fastsættelse af nettoindkomsten fradrages pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, og når der efter ansættelsesforholdets karakter, herunder ansættelsessted,

branche m.v., er tale om sædvanlige indbetalinger, jf. § 19, stk. 4, nr. 2, litra a og b.

De gældende regler om fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevneberegning kan føres tilbage til Konkursrådets betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, hvor betalingsevne er afgørende, i forhold til hvor meget en skyldner kan betale i løbet af en femårig periode. Den gæld, der ligger ud over det beløb, der kan betales i løbet af denne periode, vil herefter kunne blive eftergivet ved gældssanering, hvis betingelserne for en gældssanering i øvrigt er opfyldt.

I betænkningen findes på side 533 ff. til bestemmelserne om fradrag for pensionsindbetalinger et udkast, der indholdsmæssigt er identiske med de regler, der blev indsat i 2005 i forbindelse med udstedelsen af både bekendtgørelse nr. 894 af 22. september 2005 om gældssanering og bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse regler har stadig samme indhold.

Bekendtgørelsen fra 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige henviser som hjemmelsgrundlag bl.a. til lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Af lovforslag nr. L 112, forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4629, at udgangspunktet for forenklingerne af betalingsevnevurderingen er Konkursrådets anbefalinger vedrørende forenkling af betalingsevnevurdering i relation til gældssanering i førnævnte betænkning.

Tilsvarende fremgår det af bemærkningerne til lovforslag nr. L 149, forslag til lov om ændring af forskellige love (Forenkling, harmonisering og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. samt mulighed for anvendelse af digitale lønsedler), jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A side 6701, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler om betalingsevnevurdering, og at reglerne vil tage udgangspunkt i de regler, der følger af forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering), jf. lovforslag nr. L 10, der blev fremsat den 23. februar 2005, i relation til gældssaneringsager, således at der sikres overensstemmelse imellem principperne for betalingsevnevurderinger, herunder rådighedsbeløb, på inddrivelsesområdet og generel insolvensret. Revisionen af gældssaneringsreglerne betød, at frem for at retningslinjerne for budgetvurderingen blev udviklet i retspraksis, skulle justitsministeren fremover fastsætte nærmere regler for, hvilke indtægts- og udgiftsposter der kan medtages i skyldnerens budget m.v. Det fremgår endvidere, at det forventes, at skatteministeren udsteder tilsvarende regler herom.

I lovforslag nr. L 20, forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 262, gengives reglerne om eIndkomst i afsnit 3.4.2, og her fremgår det, at den årlige nettoindkomst opgøres som den årlige bruttoindkomst inklusive positiv kapitalindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetaling, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, SP-

bidrag, ATP-bidrag og skat. Dette fremgår ligeledes af de specielle bemærkninger til § 10.

Sammenfattende er det således lagt til grund, at der ved den skematiske betalingsevneberegning alene kan ske fradrag for pensionsindbetalinger, som er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, mens de ved en konkret betalingsevnevurdering tillige skal være sædvanlige.

Det foreslås, at den gældende bemyndigelse i § 3, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7, dvs. også om afdragsordninger efter stk. 3, udvides til også at omfatte regler om fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevneberegning.

Kravet om, at pensionsordningen skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, er ikke egnet til en systemmæssig understøttelse af en skematisk betalingsevneberegning ved fastsættelse af afdragsordninger og ved afgørelser om lønindeholdelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender oplysningerne i eIndkomst om pensionsindbetalinger fra arbejdsgivere, men det fremgår ikke heraf, hvorvidt pensionsindbetalingerne er sket som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. En stillingtagen hertil forudsætter i princippet, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hver konkret sag kontakter skyldneren og får oplysninger om, hvorvidt pensionsindbetalingen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Når det nye it-system for inddrivelse af gæld til det offentlige skal foretage automatiseret betalingsevneberegning for alle skyldnere på månedlig basis, er det derfor vigtigt, at reglerne er tilpasset en automatiseret proces, der ikke forudsætter manuel sagsbehandling.

Den foreslåede udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen sker med henblik på i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, at fastsætte objektive regler, hvorefter arbejdsgiveradministrerede pensionsindbetalinger – uanset at der er tale om obligatoriske pensionsindbetalinger eller aftalte pensionsindbetalinger – kan fragå i skyldnerens bruttoindkomst ved beregningen af betalingsevnevurderingen ved afgørelser om afdragsordninger efter tabeltrækmetoden og budgetmetoden, ligesom det vil være uden betydning, om der er tale om sædvanlige pensionsindbetalinger.

I forhold til eftergivelsessager foreslås det at opretholde de gældende regler om, at pensionsindbetalinger skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet og være sædvanlige i forhold til ansættelsesforhold og branche m.v., for at sikre parallelitet mellem på den ene side eftergivelsesreglerne i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige og på den anden side bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering, som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1265 af 22. november 2017, der hører til Justitsministeriets område.

Baggrunden for forslaget er, at kravet om, at pensionsordningen skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, ikke er egnet til en systemmæssig understøttelse af en skematisk betalingsevneberegning ved fastsættelse af afdrags-

ordninger og ved afgørelser om lønindeholdelse. Restanceinndrivelsesmyndigheden anvender oplysningerne i eIndkomst om pensionsindbetalinger fra arbejdsgivere, men det fremgår ikke heraf, hvorvidt pensionsindbetalingerne er sket som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. En stillingtagen hertil forudsætter i princippet, at restanceinndrivelsesmyndigheden i hver konkret sag kontakter skyldneren og får oplysninger om, hvorvidt pensionsindbetalingen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Når det nye it-system for inddrivelse af gæld til det offentlige skal foretage automatiseret betalingsevneberegning for alle skyldnere på månedlig basis, er det derfor vigtigt, at reglerne er tilpasset en automatiseret proces, der ikke forudsætter manuel sagsbehandling.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.10.

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholds krav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Det følger bl.a. af principperne om god forvaltningsskik, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgerne, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinndrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et 3. pkt. med en bemyndigelse til skatteministeren, hvorefter denne kan fastsætte nærmere regler om restanceinndrivelsesmyndighedens beskrivelse af renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre.

Saldoprincippet kendetegnes ved, at indbetalinger og udbetalinger automatisk vil blive modregnet hinanden, og det udvisende, som kontoen har, kan således – i lighed med en bankkonto – være negativt (debetsaldo) eller positivt (kreditsaldo), jf. lovforslag nr. L 205, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6554, om opkrævning via En Skattekonto.

Det forudsættes, at der findes en balance, hvorefter der er tilstrækkelige oplysninger, til at skyldner kan identificere renten eller gebyret, mens restanceinndrivelsesmyndigheden

på samme tid kan basere sig på oplysninger, som allerede er modtaget fra fordringshaver, og som der kan fæstes lid til. De nærmere principper vil desuden blive udviklet, i takt med at fordringshavere i større omfang er godkendt til og koblet på det nye inddrivelsessystem, når der er mere viden om den specifikke anvendelse af fordringstyperne.

Skyldner vil have mulighed for ved henvendelse til restanceinndrivelsesmyndigheden at anmode om supplerende oplysninger om renten eller gebyret. Såfremt skyldner retter henvendelse til restanceinndrivelsesmyndigheden med anmodning om yderligere beskrivelse af renten eller gebyret, kan restanceinndrivelsesmyndigheden indhente sådanne yderligere oplysninger om renten eller gebyret hos fordringshaveren og videreformidle disse til skyldner.

Det forudsættes, at restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelser og meddelelser med de af skatteministeren fastsatte bestemmelser om beskrivelse af renter og gebyrer fortsat vil gøre skyldner i stand til at identificere den enkelte fordring, som restanceinndrivelsesmyndigheden kommunikerer om.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.6.

Til nr. 6

For renter og gebyrer, der omfattes af forældelsesloven, gælder lovens 3-årige forældelsesfrist, selv om den fordring, de vedrører, har en 10-årig forældelsesfrist som følge af et særligt retsgrundlag, jf. forældelseslovens § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år, når der for fordringen er udstedt et gældsbevis, når fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller når fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten eller anden bindende afgørelse. Den 3-årige forældelsesfrist for sådanne renter og gebyrer fremgår af § 5, stk. 2, og omhandler senere forfaldne renter og gebyrer. For renter og gebyrer omfattet af det særlige retsgrundlag, f.eks. en dom, gælder således den 10-årige forældelsesfrist.

Ud over denne selvstændige forældelse omfattes renter og gebyrer dog også af en såkaldt accessorisk forældelse. Ved forældelse af en hovedfordring bortfalder således også krav på rente og lignende ydelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 2. En stillingtagen til berettigelsen af f.eks. en rente vil således kræve en stillingtagen til hovedfordringens eksistens og størrelse, da renten påløb.

Ved afklaringen af, om et krav på rente eller gebyr er retskraftigt, er det således ikke tilstrækkeligt at se på, om rentens eller gebyrets selvstændige forældelsesfrist er udløbet. Det skal også afklares, om hovedfordringen er retskraftig. Er hovedfordringen ikke længere retskraftig, er renten og gebyret også forældet (accessorisk), selv om rentens eller gebyrets selvstændige forældelsesfrist endnu ikke er udløbet.

Vedrører et gebyr, f.eks. et rykkergebyr, flere fordringer, vil gebyret først blive ramt af accessorisk forældelse, den dag den sidste af disse fordringer forældes. Det skyldes, at gebyret i samme grad vedrører denne fordring som de andre allerede forældede fordringer.

KOBRA-systemet anvendes til SKATs opkrævning af fysiske personers skyldige skatter, herunder restskat og B-skat.

Opkrævningen af restskat reguleres af kildeskattelovens § 61. Er udskrivningsdatoen for den skattepligtiges årsopgørelse senest den 1. oktober i året efter indkomståret, overføres den del af restskatten med eventuelle skyldige renter efter § 63, stk. 1, der ikke overstiger et grundbeløb på 19.600 kr. (2017-niveau) med tillæg af et til den overførte restskat svarende tillæg efter stk. 2, som et yderligere tilsvarende for det efterfølgende år, til hvis dækning der opkræves yderligere A-skat, B-skat eller arbejdsmarkedsbidrag for dette år, jf. § 61, stk. 3, 1. pkt. Et eventuelt resterende beløb efter § 61, stk. 3, med tillæg efter stk. 2 forfalder ifølge § 61, stk. 4, 1. pkt., til betaling i tre rater den 1. i hver af månederne august, september og oktober i året efter indkomståret med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned. Udskrives årsopgørelsen først den 1. august i året efter indkomståret eller senere, forfalder raterne dog først til betaling den 1. i hver af de nærmest følgende 3 måneder med sidste rettidige betalingsfrist den 20. i forfaldsmåned, jf. 2. pkt.

Er et beløb, som en skattepligtig efter kildeskatteloven skal indbetale til det offentlige, ikke betalt rettidigt, skal den pågældende betale en statskassen tilfaldende rente, der udgør renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra forfaldsdagen at regne, jf. kildeskattelovens § 63, 1. pkt. Renter af skat, der påhviler den skattepligtige, opgøres én gang om året og opkræves sammen med restskatten for de pågældende år, jf. 2. pkt., som beskrevet ovenfor.

Ifølge kildeskattelovens § 63 opkræves renter af for sent betalt personskat således på årsopgørelsen for det år, hvor renterne er påløbet, dvs. i året efter det indkomstår, der gav anledning til, at restskatten opstod, og sammen med den beregnede restskat for dette indkomstår. Dvs. at opkrævningen af rente efter kildeskattelovens § 63 af for sent betalte personskatter fra ét indkomstår i henhold til lovgivningen opkræves med restskat for et senere indkomstår.

For restskat eller yderligere restskat, der skyldes en ændret årsopgørelse, gælder kildeskattelovens § 61, stk. 3-6, tilsvarende for betaling af beløbet, jf. lovens § 62 A, stk. 1, 1. pkt. Restskat eller yderligere restskat efter 1. pkt. med tillæg efter § 61, stk. 2, forrentes ifølge § 62 A, stk. 1, 3. pkt., med renten i henhold til opkrævningslovens § 7, stk. 2, med tillæg af 0,4 procentpoint pr. påbegyndt måned fra den 1. september i året efter indkomståret og indtil udskrivningsdatoen.

En rate efter kildeskattelovens § 61 vil således kunne være sammensat af både selve restskatten for det pågældende indkomstår, renter efter § 62 A, hvis årsopgørelsen er udskrevet sent, samt renter efter kildeskattelovens § 63 af ikke betalte personskatter fra tidligere år, som er påløbet i det indkomstår, som restskatten vedrører.

Lovgivningen vedrørende afregning af personskatter er dermed tilrettelagt på en sådan måde, at der ikke er en sammenhæng mellem renterne og den hovedstol, som renterne

er beregnet af. Afregningsmetoden er valgt, fordi den giver en nem afregning med færrest mulige opkrævninger til skatteyderne.

Hvis eksempelvis årsopgørelsen for indkomståret 2017, som dannes i marts 2018, udskrives inden den 1. august 2018 og resulterer i en restskat, der overstiger indregningsgrænsen på 19.600 kr. (2017-niveau), opkræves restskatten i 3 rater i 2018 til betaling i august, september og oktober med sidste rettidige betalingsdag den 20. i forfaldsmåned.

Hvis raterne ikke betales til tiden, vil der i 2018 påløbe renter for hver af raterne af restskatten for 2017. Disse renter opkræves via årsopgørelsen for 2018, hvilket indebærer opkrævning i 2019. På årsopgørelsen vedrørende indkomståret 2018 vil der derfor indgå renter af de for sent betalte rater af restskatten fra indkomståret 2017.

Er der flere indkomstår med restskat, der opkræves via raterne, kan samme rate derfor indeholde rentebeløb fra flere indkomstår, ligesom én rate kan indeholde både renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63.

Hvis skatteyderen undlader at betale raterne, vil de efter sædvanlig rykkerprocedure blive oversendt til inddrivelse. SKATs system KOBRA vil i den forbindelse opdele raten i henholdsvis restskat og rente. Systemet er i den sammenhæng opsat således, at den enkelte rente relateres til den restskat eller B-skat, som renten er opkrævet på rate med. Det er ikke i systemet KOBRA registreret, om renten er beregnet efter kildeskattelovens §§ 62 A eller 63.

SKATs opkrævning af A-skat, moms, told m.v. hos virksomheder m.v. foregår via skattekontoen, jf. opkrævningslovens kapitel 5. Det samme gælder SKATs udbetaling af f.eks. negativ moms. I § 16 bestemmes således, at ind- og udbetalinger af de i bestemmelsen nævnte tilsvarende, bl.a. skatter og afgifter efter lovens § 1, stk. 1 og 2, fra og til virksomheder, selskaber, fonde og foreninger, offentlige myndigheder, institutioner m.v. indgår i en samlet saldoopgørelse (skattekontoen) efter reglerne i dette kapitel. Efter § 16 a, stk. 1, modregnes ind- og udbetalinger af skatter og afgifter m.v. omfattet af § 16 automatisk efter et saldoprincip, og meddelelse om modregning fremgår af skattekontoen.

Overstiger den samlede sum af registrerede forfaldne krav på virksomhedens konto den samlede sum af registrerede og forfaldne tilgodehavender til virksomheden, udgør forskellen (debetsaldoen) det samlede beløb, som virksomheden skylder SKAT, jf. § 16 a, stk. 2, 1. pkt. Er den samlede sum af registrerede og forfaldne krav på indbetalinger fra virksomheden derimod mindre end de registrerede og forfaldne krav på udbetalinger til virksomheden, udgør forskellen (kreditsaldoen) virksomhedens samlede tilgodehavende hos SKAT, jf. 2. pkt.

Det er i opkrævningslovens § 16 a, stk. 3-7, reguleret, hvornår ind- og udbetalinger på skattekontoen registreres og påvirker saldoen.

Hvor virksomheders indbetaling helt eller delvist anvendes til betaling af en debetsaldo, der er sammensat af flere krav, går betalingen til dækning af det ældst forfaldne krav

først, jf. § 16 a, stk. 8, der således har fraveget det øremærkningsprincip, der antages at gælde i formueretten.

Dette kommer tilsvarende til udtryk i opkrævningslovens § 16 b, stk. 1, hvorefter beløb indbetales til skattekontoen uden angivelse af, hvad betalingen skal dække, jf. dog stk. 2 om frivillig indbetaling af acontoskat efter selskabsskattelovens § 29 B, stk. 6, eller pensionsafkastbeskatningsloven.

Efter opkrævningslovens § 16 c, stk. 1, 1. pkt., forrentes en debetsaldo med den rente, der er fastsat i § 7, stk. 1, jf. stk. 2. Renten beregnes dagligt og tilskrives månedligt, jf. 2. pkt. Der beregnes således renters rente på skattekontoen, og renten vil være beregnet af den til enhver tid værende debetsaldo og ikke af de enkelte krav på kontoen. Toldskyld forrentes dog med renten fastsat i EU-toldkodeksens artikel 114, jf. opkrævningslovens § 16 c, stk. 2.

Det betyder, at SKATs opmærksomhed i opkrævningsmæssig sammenhæng alene retter sig mod den til enhver tid værende saldo og ikke mod den eller de enkelte krav, som denne saldo er sammensat af.

Dette betyder også, at en opkrævning vil rette sig mod den til enhver tid værende saldo, og at beregningen af morarenter vil rette sig mod debetsaldoen og ikke mod det enkelte krav/den enkelte restance.

Overstiger en debetsaldo for en virksomhed 5.000 kr., skal hele beløbet indbetales straks, og SKAT udsender et rykkerbrev herom til virksomheden, jf. § 16 c, stk. 4, 1. pkt., idet der dog ikke udsendes et rykkerbrev ved en debetsaldo på 5.000 kr. eller derunder, jf. 2. pkt. Rykkerbrev udsendes dog til ophørte virksomheder, også hvor debetsaldoen er større end 200 kr. og mindre end 5.000 kr., jf. 3. pkt. Betales beløbet ikke inden den frist, der er fastsat i rykkerbrevet, kan beløbet overgives til inddrivelse, jf. 4. pkt. Et beløb, der overgives til inddrivelse, vil fremgå af skattekontoen, jf. 5. pkt. Der pålægges gebyr efter § 6 ved udsendelse af rykkerbrev, jf. 6. pkt. Gebyret efter § 6 udgør 65 kr.

Det foreslås, at der med § 3 B, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller fordringshaversystemer, der i lighed med skattekontoen anvender et saldoprincip, med hensyn til forældelse skal behandles som selvstændige hovedkrav, efter at de af restanceinddrivelsesmyndigheden er modtaget til inddrivelse.

Saldoprincippet kendetegnes ved, at indbetalinger og udbetalinger automatisk vil blive modregnet hinanden, og det udvisende, som kontoen har, kan således – i lighed med en bankkonto – være negativt (debetsaldo) eller positivt (kreditsaldo), jf. lovforslag nr. L 205, Folketingstidende 2005-06, tillæg A, side 6554, om opkrævning via En Skattekonto.

Fordringer er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, når de er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Der er med den foreslåede regel tale om, at disse renter og gebyrer i juridisk henseende skal behandles som selvstændige krav i relation til spørgsmål om forældelse. Hovedkravsvirkningen vil derimod ikke have nogen betydning for restanceinddrivelsesmyndigheden og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renter og gebyrer systemmæssigt overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at hovedkravsvirkningen for renter og gebyrer i relation til forældelse ikke kun skal omfatte opkrævningsrenter og –gebyrer fra skattekontoen, men fra ethvert fordringshaversystem, der ligesom skattekontoen anvender et saldoprincip.

Det er med den foreslåede bestemmelse forudsat, at sådanne fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, har det fornødne hjemmelsgrundlag til i opkrævningen at anvende dette princip. Bestemmelsen anvendes derfor ikke, hvis et sådant hjemmelsgrundlag ikke foreligger.

Med § 3 B, stk. 1, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at det samme – dvs. hovedkravsvirkningen efter 1. pkt. i forhold til forældelse – gælder renter og gebyrer, der af restanceinddrivelsesmyndigheden modtages til inddrivelse, uden at hovedkravet samtidig overdrages til inddrivelse, eller uden at det i forbindelse med overdragelsen oplyses, at hovedkravet allerede er under inddrivelse.

Dermed vil restanceinddrivelsesmyndigheden heller ikke i forhold til sådanne opkrævningsrenter og –gebyrer skulle håndtere accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, idet de alene kan forældes som selvstændige hovedkrav.

Det er et krav, at renterne og gebyrerne er retskraftige ved modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renterne og gebyrerne må således ikke allerede være forældede (accessorisk) ved modtagelsen.

Endelig foreslås med § 3 B, stk. 1, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at andre gebyrer end de i 1. og 2. pkt. nævnte, der af restanceinddrivelsesmyndigheden modtages til inddrivelse, med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene anses at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til.

Restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem vil alene kunne relatere et opkrævningsgebyr til et enkelt hovedkrav, selv om fordringshaver ved overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden har oplyst, at det også vedrører andre hovedkrav.

Selv om gebyret også vedrører et hovedkrav, som gebyret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem ikke er oplyst at være knyttet til, og som endnu ikke er forældet, da det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til, forældes, vil restanceinddrivelsesmyndigheden derfor kunne afskrive gebyret som accessorisk forældet efter forældelseslovens § 23, stk. 2.

En fordringshaver vil ved overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden af et opkrævningsgebyr, der vedrører flere hovedkrav, som følge af at restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem alene kan knytte opkræv-

ningsgebyret til et enkelt hovedkrav, derfor kunne have en interesse i ved indberetningen til inddrivelsessystemet at oplyse det hovedkrav, der forældes senest, fordi forældelsen af andre hovedkrav, som opkrævningsgebyret også vedrører, da reducerer risikoen for, at restanceinddrivelsesmyndigheden må afskrive opkrævningsgebyret som følge af accessorisk forældelse.

Det foreslås med § 3 B, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren gives en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de forhold, der reguleres af stk. 1. Bemyndigelsen vil f.eks. kunne udnyttes til at fastsætte nærmere regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved henvendelser til fordringshaveren kan beskrive opkrævningsrenterne og -gebyrerne ud fra de hovedkravsrelationer, som er oplyst af fordringshaver i forbindelse med overdragelsen til restanceinddrivelsesmyndigheden. I takt med at fordringshaverne godkendes til og kobles på det nye inddrivelsessystem, opnås en større viden om de særlige forhold, der kendetegner fordringshaverne og deres opkrævningssystemer, og bemyndigelsen skal desuden kunne anvendes til at fastlægge regler, som måtte vise sig at være nødvendige til at gennemføre bestemmelsen i stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at løse de problemer, som restanceinddrivelsesmyndigheden har i forhold til overholdelsen af forældelseslovens § 23, stk. 2, om accessorisk forældelse af renter og gebyrer, der modtages til inddrivelse uden nogen oplyst relation til deres hovedfordring(er).

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.2.

I visse tilfælde indtræder der et skyldnerskifte for fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Hvis en skyldner er en fysisk person, der afgår ved døden, overtages hæftelsen af enten den længstlevende ægtefælle ved dennes hensiddende i uskiftet bo, jf. arvelovens § 25, stk. 1, eller af arvingerne ved et skiftet bo, jf. § 27, stk. 1, i lov om skifte af dødsboer, hvorefter arvingerne, hvis disse helt eller delvist har delt boets aktiver, bortset fra deling af sædvanligt indbo og personlige effekter, eller anvendt samtlige boets midler til dækning af gæld uden at opfylde eller sikre opfyldelsen af forpligtelser, der kan kræves dækket i boet, hæfter personligt og solidarisk for gælden.

Efter forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4, afbrydes forældelsen ved anmeldelse af fordringen i et dødsbo efter dettes udstedelse af proklama. Efter § 81, stk. 2, i lov om skifte af dødsboer skal proklama udstedes, når et bo skiftes eller udleveres efter §§ 22 eller 24 om henholdsvis udlæg til en længstlevende ægtefælle og dennes hensiddende i uskiftet bo, mens proklama kan anvendes i andre tilfælde, jf. § 81, stk. 1.

Hvis skyldner er en juridisk person, kan et skyldnerskifte forekomme ved f.eks. fusion, spaltning eller omdannelse af kapitalsselskaber.

Efter selskabslovens § 236 kan et kapitalsselskab efter bestemmelserne i selskabslovens kapitel 15 opløses uden likvidation ved overdragelse af kapitalsselskabets aktiver og for-

pligtelser som helhed til et andet kapitalsselskab mod vederlag til de ophørende kapitalsselskabers kapitalejere, dvs. egentlig fusion, og det samme gælder, når to eller flere kapitalsselskaber sammensmeltes til et nyt kapitalsselskab, dvs. egentlig fusion. Overdragelserne kan gennemføres uden kreditorenes samtykke. I § 250, stk. 1, bestemmes, at fusionen anses for gennemført, og et ophørende kapitalsselskab anses for opløst, og dets rettigheder og forpligtelser anses for overgået som helhed til det fortsættende kapitalsselskab, jf. dog stk. 2, når bl.a. krav, som fordringshaverne har anmeldt efter § 243, er afgjort. Efter § 243, stk. 1, kan fordringshaverne, hvis fordringer er stiftet forud for Erhvervsstyrelsens offentliggørelse i medfør af § 244 af bl.a. en eventuel fusionsplan, senest 4 uger efter offentliggørelsen anmelde deres fordringer til selskabet, hvis vurderingsmændene i deres erklæring om fordringshavernes stilling, jf. § 242, finder, at fordringshaverne i det enkelte kapitalsselskab ikke er tilstrækkeligt sikrede efter fusionen, eller hvis der ikke er udarbejdet en erklæring fra en vurderingsmand om fordringshavernes stilling. Fordringer, for hvilke der er stillet betryggende sikkerhed, kan dog ikke anmeldes.

En manglende anmeldelse efter selskabslovens § 243, stk. 1, har ikke præklusiv karakter, og fordringshaverne mister derfor ikke deres krav, hvis de ikke inden for den fastsatte frist foretager en anmeldelse.

Om spaltning bestemmes i selskabslovens § 254, stk. 1, at generalforsamlingen i et kapitalsselskab kan træffe beslutning om spaltning af kapitalsselskabet, hvorefter aktiver og forpligtelser som helhed overdrages til flere bestående eller nye aktie- eller anpartsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse, mod vederlag til det indskydende kapitalsselskabs kapitalejere. Generalforsamlingen kan med samme flertal træffe beslutning om en spaltning, hvorved kapitalsselskabet overdrager en del af sine aktiver og forpligtelser til et eller flere bestående eller nye kapitalsselskaber, der dannes ved spaltningens gennemførelse. Overdragelserne kan gennemføres uden fordringshavernes samtykke. I § 268, stk. 1, bestemmes, at spaltningen anses for gennemført, og det indskydende kapitalsselskabs rettigheder og forpligtelser anses for overgået til de modtagende kapitalsselskaber, jf. dog stk. 2, når bl.a. fordringshavernes krav anmeldt efter § 261 er afgjort. Efter § 261, stk. 1, kan fordringshaverne, hvis fordringer er stiftet forud for Erhvervsstyrelsens offentliggørelse i medfør af § 262 af en eventuel spaltningssplan, senest 4 uger efter offentliggørelsen anmelde deres fordringer til selskabet, hvis vurderingsmændene i deres erklæring om fordringshavernes stilling, jf. § 260, finder, at fordringshaverne i det enkelte kapitalsselskab ikke er tilstrækkeligt sikrede efter spaltningen, eller hvis der ikke er udarbejdet en erklæring fra en vurderingsmand om fordringshavernes stilling. Fordringer, for hvilke der er stillet betryggende sikkerhed, kan dog ikke anmeldes.

Omdannelse kan ske i flere tilfælde. Efter selskabslovens § 319, stk. 1, 1. pkt., kan eksempelvis et anpartsselskab omdannes til et aktieselskab. Det kræver, at anpartshaverne med det flertal, der kræves til vedtægtsændring, vedtager en sådan omdannelse, der kan ske uden fordringshavernes sam-

tykke, jf. 3. pkt. Tilsvarende kan et aktieselskab omdannes til et anpartsselskab. Det kræver ifølge § 321, stk. 1, at generalforsamlingen med det flertal, der kræves til ændring af et selskabs vedtægter, vedtager en sådan omdannelse, der kan gennemføres uden fordringshavernes samtykke. En omdannelse indebærer, at rettigheder og pligter, der knyttede sig til selskabet inden omdannelsen, efter omdannelsen vil knytte sig til det omdannede selskab.

Et skyldnerskifte vil omfatte al gæld, der påhvilede den tidligere skyldner. Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder inddrivelsesrenter efter § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, omfattes derfor også af skyldnerskiftet.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmer i § 2, stk. 2, 1. pkt., at beregning og opgørelse af fordringer og udsendelser af opkrævninger m.v. forestås af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, mens det i stk. 3, 1. pkt., bestemmes, at fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fra den 1. i måneden efter tidspunktet for fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tilskrives fordringen – dog ikke bøder – renter efter § 5, stk. 1, 2. pkt., og restanceinddrivelsesmyndigheden vil eksempelvis kunne udsende rykkerskrivelser, der udløser et gebyr på 140 kr., jf. § 33 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der vil også kunne kræves et gebyr på 300 kr. ved iværksættelse af lønindeholdelse, hvor en sådan er mulig, og et gebyr på 450 kr. ved tilsigelse til en udlægsforretning. En udlægsforretning vil desuden udløse krav på retsafgift, jf. § 16, stk. 1, i lov om retsafgifter, hvorefter der ved udlæg svares en grundafgift på 300 kr. med tillæg af ½ pct. af det beløb, hvormed den eller de fordringer, som udlægsforretningen vedrører, overstiger 3.000 kr.

Der er ikke i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller andre love taget stilling til, om restanceinddrivelsesmyndigheden i sådanne skyldnerskiftesituationer skal tilbagegive fordringen til fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkrævede fordringen, med henblik på at denne gennemfører en opkrævning hos den nye skyldner, eller om fordringen kan forblive under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Der er i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige heller ikke taget stilling til, hvorledes et skyldnerskifte – hvis den fordring, som skyldnerskiftet vedrører, kan forblive under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden – påvirker dækningsrækkefølgen. Den nye skyldner kan således selv have gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og beløb, der inddrives fra skyldner eller modtages ved frivillig betaling, anvendes af restanceinddrivelsesmyndigheden til først at dække bøder, dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, og endelig andre fordringer under inddrivelse, jf. § 4, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der ikke dækning til alle fordringer inden for samme kategori, anvendes FIFO-princippet, således at de først modtagne for-

dringer dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Renter dækkes desuden før deres hovedkrav, jf. 2. pkt.

Det foreslås, at der med § 3 C, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, der fastslår, at hvis der for en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder et skyldnerskifte, herunder som følge af dødsfald, fusion og spaltning, forbliver fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og renter tilskrives fortsat i medfør af § 5, stk. 1.

Der er med henvisningen til dødsfald, fusion og spaltning alene tale om en eksemplificerende opremsning af situationer, hvor et skyldnerskifte vil indtræde, og den foreslåede bestemmelse vil således skulle anvendes, hvor skyldnerskiftet har andre årsager.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke vil skulle returnere fordringen til fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, med henblik på at denne opkræver fordringen hos den ny skyldner.

Med § 3 C, 2. pkt., foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have fået kendskab til skyldnerskiftet giver den eller de nye skyldnere en betalingsfrist på 14 dage, inden for hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage modregning, mens anden form for inddrivelse af fordringen alene kan foretages, hvis inddrivelsen er nødvendig for at afbryde forældelsen.

Modregning forudsætter bl.a., at modkravet er forfaldent til betaling. Når skyldneren indrømmes en betalingsfrist, er modkravet ikke forfaldent til betaling, og der kan som udgangspunkt ikke ske modregning. Ved det offentliges henstand, der bevirker, at forfaldstidspunktet udskydes til henstandens udløb, tillades alligevel modregning, jf. § 9 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås derfor tilsvarende, at der skal kunne foretages modregning over for en ny skyldner, selv om betalingsfristen – svarende til en henstands udløb – ikke er indtrådt.

Hvis fordringen af restanceinddrivelsesmyndigheden er anmeldt i et dødsbo, for hvilket der er udstedt proklama, jf. om restanceinddrivelsesmyndighedens anmeldelsespligt § 1, stk. 2, 6. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil forældelsen være afbrudt, jf. forældelseslovens § 17, stk. 1, nr. 4, men i andre tilfælde, f.eks. ved fusion af kapital selskaber, vil forældelse kunne indtræde i løbet af den foreslåede 14-dages betalingsfrist.

Der vil kunne forekomme tilfælde, hvor forældelse vil indtræde i løbet af den foreslåede betalingsfrist på 14 dage for den ny skyldner. Udlægsforretning og lønindeholdelse, der begge er inddrivelseskridt, der kan anvendes til at afbryde forældelsen, jf. forældelseslovens § 18, stk. 2 og 4, kræver, at betalingsfristen er overskredet, og disse inddrivelseskridt foreslås derfor at kunne foretages inden for betalingsfristen, hvis det er nødvendigt at afbryde forældelsen. Skyldners erkendelse af fordringen afbryder dens forældelse, jf. forældelseslovens § 15. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor kunne opfordre den ny skyldner til at erken-

de fordringen og på den måde undgå en inddrivelse gennem udlægsforretning eller lønindeholdelse. Erkender skyldner fordringen, forsvinder også behovet for en inddrivelse inden for betalingsfristen.

Lønindeholdelse vil på grund af varslet på 14 dage, jf. § 13, stk. 4, 6. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, alene kunne anvendes, hvis skyldneren i forvejen har en restance under inddrivelse ved lønindeholdelse, da restanceinddrivelsesmyndigheden i et sådant tilfælde for en restance, der modtages til inddrivelse, kan iværksætte lønindeholdelse uden forudgående varsel, jf. § 13, stk. 8, 1. pkt. I relation til denne mulighed anses den fordring, som skyldneren er indtrådt i hæftelsen af, at være modtaget ved skyldnerskiftet.

I relation til dækningsrækkefølgen for gæld, som den ny skyldner selv har under inddrivelse, og den gæld, som skyldneren ved skyldnerskiftet indtræder i hæftelsen for, skal der foretages en sammenfletning, så dækningsrækkefølgen anvendes på det opdaterede gælds billede. I forhold til § 4, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om anvendelsen af FIFO-princippet, hvis der inden for samme dækningskategori i § 4, stk. 1, ikke er dækning til samtlige fordringer, indebærer den omstændighed, at fordringen ifølge forslaget fortsat anses at være under inddrivelse, at modtagelsestidspunktet fra fordringens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden i forhold til den nu tidligere skyldner skal lægges til grund.

Baggrunden for forslaget er, at når en fordring er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil det indebære en uønsket komplikation for restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af et konstateret skyldnerskifte skal sende fordringen til fordringshaver eller den, der på dennes vegne forestod opkrævningen, med henblik på at denne foretager en opkrævning hos den ny skyldner, og den foreslåede bestemmelse vil således fjerne denne komplikation.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.9.

Til nr. 7

For renter gælder med hensyn til dækningsrækkefølgen for krav under inddrivelse, at renter dækkes før hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen omfatter både opkrævnings- og inddrivelsesrenter. Kan der ikke ske dækning af alle fordringer inden for samme dækningskategori – bøder, underholdsbidrag og andre fordringer, jf. stk. 1 – dækkes fordringerne i den rækkefølge, hvori de modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden, idet den først modtagne fordring dækkes først, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås, at der med § 4, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af en opkrævningsrente fik oplyst, lægges til grund ved anvendelsen af 2. pkt.

For renter efter kildeskattelovens § 62 A og 63, der oversendes fra SKATs system KOBRA, og som med hjemmel i kildeskatteloven opkræves på rater med restskat, vil den oplyste relation mellem renten og den restskat, som renten er opkrævet på rate med, dermed lægges til grund af restanceinddrivelsesmyndigheden. Herved videreføres den måde, hvorpå renten under opkrævning er behandlet og over for skyldner beskrevet, også i inddrivelsessystemet. Med den foreslåede bestemmelse bevares relationen mellem den restskat og rente, der over for skyldner er opkrævet på én rate, således også hos restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset at renten også kan være beregnet af andre personskattekrav.

Med den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 2, 4. pkt., foreslås, at såfremt en oplysning om hovedkravet ikke er givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente hos restanceinddrivelsesmyndigheden, anvendes alene 1. pkt., dvs. FIFO-princippet.

Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, placeres renten i dækningsrækkefølgen dermed på baggrund af oplysning om, hvornår renten er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der er tale om, at disse renter i juridisk henseende skal behandles som selvstændige krav i relation til spørgsmål om placering i dækningsrækkefølgen, når kravet er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Hovedkravsvirkningen har derimod ingen betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renterne systemmæssigt overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

I øvrigt bemærkes, at den indbyrdes dækningsrækkefølge for opkrævnings- og inddrivelsesrenter er reguleret i § 4, stk. 3 og 4, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af stk. 4 fremgår, at renter, der oversendes, efter at hovedkravet fuldt ud er blevet dækket hos restanceinddrivelsesmyndigheden eller indfriet af skyldner over for fordringshaver, mens det var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, indbyrdes dækkes efter stk. 3, hvorefter renter dækkes forud for hovedkravet, således at renter påløbet under opkrævningen, renter påløbet under inddrivelsen i medfør af § 9, stk. 3, 2. eller 4. pkt., og inddrivelsesrenter, der i medfør af § 9, stk. 1 eller 3, er påløbet, inden hovedkravet inklusive inddrivelsesrenterne, jf. § 8, stk. 3, blev tilbagesendt til fordringshaver, dækkes først. Renter omfattet af 1. pkt. dækkes således, at rentebeløb fra en tidligere periode dækkes før rentebeløb fra en senere periode. Derefter dækkes renter, der i medfør af § 9, stk. 1, eller § 9, stk. 3, 1. eller 3. pkt., er påløbet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Såfremt flere oversendte rentebeløb vedrørende samme hovedkrav har samme renteperiode, dækkes rentebeløbene i den rækkefølge, hvori de er registreret i modtagelsessystemet. Såfremt flere oversendte rentebeløb, jf. 4. pkt., med samme renteperiode er registreret på samme tidspunkt i modtagelsessystemet, dækkes disse i den rækkefølge, hvori fordringshaveren har opstillet fordringerne i forbindelse med oversendelsen.

I bekendtgørelsens § 4, stk. 4, 2. pkt., bestemmes, at i forhold til øvrige fordringer under inddrivelse dækkes de i 1. pkt. nævnte renter på den plads i dækningsrækkefølgen, som hovedkravet ville have, hvis hovedkravet fortsat var under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Renter, der oversendes, efter at hovedkravet fuldt ud er blevet indfriet, mens det var under opkrævning hos fordringshaver, dækkes indbyrdes efter stk. 3. I forhold til øvrige fordringer under inddrivelse dækkes de i 3. pkt. nævnte renter på den plads i dækningsrækkefølgen, som hovedkravet ville have fået, hvis hovedkravet var blevet oversendt samtidig med renterne.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.3.

Til nr. 8

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholds krav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om kravene til en begrundelses indhold kan det generelt anføres, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgerne, skal være fyldestgørende og korrekte. Restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

I øvrigt må udstrækningen af myndighedernes begrundelsespligt i henhold til forvaltningsloven som udgangspunkt afgøres konkret i den enkelte sag.

I visse situationer har restanceinddrivelsesmyndigheden hjemmel til at dække fordringer ved modregning. Det vil sige, at restanceinddrivelsesmyndigheden indfrier fordringer med udbetalinger fra det offentlige. Det kan f.eks. være en skyldner, der skal have udbetalt overskydende skat. Frem for at udbetale den overskydende skat benyttes beløbet helt eller delvist til at dække skyldners gæld (en eller flere fordringer) til det offentlige.

Modregning fra restanceinddrivelsesmyndighedens side sker i udgangspunktet uden aftale med skyldner, og der er dermed tale om tvungen modregning.

Efter de almindelige obligationsretlige regler forudsætter tvungen ikke-konneks modregning, at fordringerne er udjævnelige, afviklingsmodne og gensidige, og at den for-

dring, der modregnes med, er retskraftig. Desuden er det en betingelse, at den person eller myndighed, der ønsker at modregne (modregneren), sender en modregningserklæring, der kommer frem til den person, der modregnes over for (hovedmanden, dvs. modfordringens skyldner). Det er som udgangspunkt ikke et krav, at modfordringen er åbenbar eller uomtvistet, før modregning kan ske. Der kan dog stilles krav om, at der en vis klarhed omkring fordringens eksistens, jf. Højesterets kendelse gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 668.

Der gælder en særlig, udvidet adgang til modregning, såfremt modfordring og hovedfordring udspringer af samme retsforhold, dvs. at fordringerne er sammenknyttede eller konnekse.

Kravet om, at fordringerne skal være udjævnelige, indebærer for det første, at fordringerne efter deres art skal kunne udligne hinanden. Dette krav vil som udgangspunkt være opfyldt, hvis der er tale om pengekrav. Fordringerne behøver ikke være lige store.

Modregning kan være begrænset eller helt udelukket på grund af hovedfordringens beskaffenhed. Det drejer sig f.eks. om såkaldte beskyttede fordringer, der skal anvendes til dækning af nødvendige leveomkostninger.

At fordringerne skal være afviklingsmodne, indebærer, at modfordringens forfaldstidspunkt skal være indtrådt, og hovedfordringens frigørelsestidspunkt skal være indtrådt. Har fordringshaver indrømmet skyldner løbedage, vil modregning ikke kunne ske til det oprindelige forfaldstidspunkt, men tidligst på sidste løbedag, jf. Højesterets dom i Ugeskrift for Retsvæsen 1963, side 126. Ved frigørelsestid forstås, at skyldner skal være berettiget til at frigøre sig for sin forpligtelse ved betaling til fordringshaver.

At fordringerne skal være gensidige, indebærer, at hovedfordring og modfordring er mellem de samme parter. Der skal således mellem de involverede parter i modregningen foreligge gensidighed, således at hver part er henholdsvis debitor for den ene fordring og kreditor for den anden fordring.

Der er i §§ 7-9 og § 12, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fastsat særlige regler om dækningsrækkefølgen ved modregning og om restanceinddrivelsesmyndighedens muligheder for at modregne. Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev gennem en nyaffattelse af § 8, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige præciseret, at alle fordringer, der omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan modregnes i udbetalinger fra staten.

At modfordringen skal være retskraftig, betyder, at hovedmanden (skyldneren) skal være retligt forpligtet til at opfylde fordringen. Det indebærer, at modfordringen skal være retskraftig på modregningstidspunktet, dvs. på det tidspunkt, hvor modregningserklæringen kommer frem til hovedmanden.

Ved tvungen modregning indtræder virkningen af modregning således som udgangspunkt ved fremkomsten af modregningserklæringen, idet modregningserklæringen indeholder et påbud, som har virkning ved fremkomsten.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er involveret i to former for modregning, nemlig modregning under inddrivelse og modregning under opkrævning.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at foretage modregning under inddrivelse, dvs. modregning, hvor modfordringen er oversendt til inddrivelse efter § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter fordringer overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, kontrollerer restanceinddrivelsesmyndigheden bl.a., om en given fordring er afviklingsmoden. Dette sker ved at undersøge, om sidste rettidige betalingsdag (som registreret af fordringshaver) er passeret. Som nævnt ovenfor skal fordringshaver ved overdragelse af en fordring efter § 3, stk. 2, 3. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige give alle oplysninger, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste rettidige betalingstidspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Sidste rettidige betalingsdag fremgår tillige af den begrundelse for iværksættelse af modregning, som sendes til skyldner. Der udsendes sammen med afgørelsen en oversigt over de fordringer, som indgår i modregningsafgørelsen, og for hver fordring er angivet sidste rettidige betalingsdag.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende i det konkrete tilfælde, har restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af officialmaksimen pligt til at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Når der er tale om modregning under opkrævning, er fordringen ikke overdraget til inddrivelse efter § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, men er fortsat under opkrævning hos fordringshaver, og restanceinddrivelsesmyndigheden har derfor ikke overtaget kreditorbeføjelserne. Det er således fordringshaver, der træffer afgørelse om modregning, og ikke restanceinddrivelsesmyndigheden. Imidlertid bidrager restanceinddrivelsesmyndigheden med systemunderstøttelse til fordringshavere, når fordringshaver har registreret en fordring til modregning.

Selve modregningen sker som nævnt ved hjælp af restanceinddrivelsesmyndighedens it-system og foretages ikke nødvendigvis i tidsmæssig sammenhæng med registreringen til modregning. Der kan altså gå tid mellem registreringen til modregning og selve modregningen. Som følge heraf kan det ske, at udligningen foretages, før fordringshaver får besked om effektuering. Restanceinddrivelsesmyndigheden sikrer før modregningen, at betalingsfristen (med tillæg af eventuelle lovbestemte løbedage) er indtrådt. Dette sker ved at undersøge, om sidste rettidige betalingsdag (som registreret af fordringshaver) er passeret.

Såfremt restanceinddrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at registreringen af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende, vil restanceinddrivelsesmyndig-

heden i visse tilfælde have pligt til – som følge af officialmaksimen – at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

Restanceinddrivelsesmyndigheden sender en erklæring til skyldner om modregning. Af erklæringen fremgår det, at skyldner vil modtage en afgørelse med klagevejledning direkte fra fordringshaver.

I praksis kan en fordringshaver registrere en fordring til modregning, selv om betalingsfristen endnu ikke er indtrådt. Selve modregningen kan dog ikke foretages, førend betalingsfristen er indtrådt, jf. kravet om afviklingsmodenhed.

Hvis skyldneren overdrager en udbetalingsfordring (hovedfordringen), inden modregningserklæringen er kommet frem, er betingelsen om gensidighed som udgangspunkt ikke opfyldt. § 28 i lov om gældsbreve regulerer, hvornår modregneren – her restanceinddrivelsesmyndigheden – alligevel kan foretage modregning. Ifølge § 28 kan der ske modregning med en fordring på overdrageren, hvis modregneren har erhvervet fordringen, inden modregneren fik kundskab eller formodning om, at hovedfordringen var blevet overdraget. Var modfordringen uforfalden på tidspunktet for overdragelsen, kan den dog kun bruges til modregning, hvis den forfaldt senest samtidig med hovedfordringen.

En rente antages at være stiftet samtidig med den fordring, den beregnes af, dvs. hovedkravet, selv om renten først tilskrives senere.

Med en ny bestemmelse i § 9 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene er forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Med forslaget vil risikoen for, at begrundelser fremadrettet påvirkes af fortolkningsforskelle m.v. hos fordringshavere, for så vidt angår registreringen af sidste rettidige betalingsdag, blive minimeret. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedage eller efter drøftelse med skyldner om henstand. Det bemærkes, at restanceinddrivelsesmyndighedens kontrol af betingelsen om afviklingsmodenhed kan foretages på flere måder. I dag sker kontrollen ud fra de data, som fordringshaver har indberettet om sidste rettidige betalingsdag, hvorfor kontrollen sker på grundlag af data, der kan være upålidelige og derfor indebærer en risiko for en forkert kontrol og forkerte oplysninger i begrundelserne.

For at undgå dette – men naturligvis fortsat med kontrol af, om betingelsen er opfyldt – vil restanceinddrivelsesmyndigheden fremadrettet blot ud fra modtagelsesdatoen konstatere, at fordringen er under inddrivelse. Fremadrettet vil restanceinddrivelsesmyndigheden således, for så vidt angår betingelsen om afviklingsmodenhed, kunne begrunde modregningsafgørelser generelt ved at henvise til, at fordringen er under inddrivelse.

Det vil stadig være sådan, at der i afgørelsen om modregning skal være en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som den omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere fordringen og dermed vil kunne for-

holde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldner ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage. Endvidere vil der som hidtil i relevant omfang blive redegjort for det relevante retsgrundlag m.v. i overensstemmelse med de gældende regler om begrundelse i forvaltningslovens §§ 22-24. Forslaget regulerer således alene begrundelsespligten i forhold den tidsmæssige betingelse for iværksættelse af modregning. Denne regulering, der indebærer en justering og præcisering af begrundelsespligten i henhold til forvaltningsloven i forhold til de pågældende faktuelle oplysninger, vurderes at sikre, at der gives retvisende begrundelser, og at medføre administrative lettelser.

Oplysningen om sidste rettidige betalingsdag, der således vil udgå af begrundelsen for en afgørelse om modregning, er uvæsentlig i forhold til muligheden for at træffe en sådan afgørelse, fordi sidste rettidige betalingsdag skal være udløbet, før fordringen overhovedet kan komme under inddrivelse, jf. ovenfor om § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En skyldner vil i øvrigt ved henvendelse til fordringshaveren kunne få oplyst den sidste rettidige betalingsdag.

For så vidt angår modregning under opkrævning, træffes afgørelse af fordringshaver, men da restanceinddrivelsesmyndigheden bidrager med systemunderstøttelse, sikrer restanceinddrivelsesmyndigheden, inden udligningen foretages, at betalingsfristen er indtrådt. Fremadrettet vil kontrollen heraf ske ved at sikre, at fordringen er registreret til modregning, hvilket forudsættes fremover først at kunne ske, når skyldners betalingspligt er indtrådt, når dette er betingelsen for at kunne foretage modregning. Fordringshaver indestår ved sin registrering af den konkrete fordring til modregning for, at fordringen kan modregnes. Restanceinddrivelsesmyndigheden lægger på den baggrund til grund, at fordringen er moden til modregning.

Det vurderes på den baggrund, at betingelserne for tvungen modregning fortsat vil være opfyldt, men at kontrollen fremadrettet vil være baseret på pålidelige data. Efter forslaget vil det således blive nemmere at administrere og systemunderstøtte modregninger, og kontrol af betingelsen om afviklingsmodenhed vil ske på basis af pålidelige data, og samtidig vil der blive større sikkerhed for korrekte begrundelser.

Det har i praksis vist sig, at der ofte er tvivl om, hvad fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag er udtryk for. Det er blevet afdækket, at de forskellige fordringshavere i nogle tilfælde har forskellig praksis for registreringen heraf. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedage eller efter drøftelse med skyldner om henstand.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Det foreslås også, at der i § 9 a, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter restanceinddrivelsesmyndigheden ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger det

hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand.

Bestemmelsen vil også finde anvendelse, når der er foretaget udlæg i skyldners tilbagebetalingskrav mod staten.

Er en oplysning om et hovedkrav ikke givet ved modtagelsen af en rente efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63, vil rentens data i dag afspejle det hovedkrav, som renten er opkrævet på rate med. Renter, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden uden oplysning om et hovedkrav, vil dermed på baggrund af rentens data tilsvarende kunne bringes til modregning, når betingelserne for modregning efter § 28 i lov om gældsbreve ville være opfyldt for den skat, som renten er opkrævet på rate med.

Bestemmelsen har ingen betydning for restanceinddrivelsesmyndighedens og fordringshavers muligheder for at aftale, hvorledes renterne systemmæssigt overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden i det nye inddrivelsessystem foretager modregning, vurderes dermed for renter efter kildeskattelovens § 63 i nogle tilfælde at blive udskudt, idet renten i relation til § 28 i lov om gældsbreve vil blive modregnet sammen med den restskat, som renten er opkrævet på rate med eller på det tidspunkt, da denne restskat kunne bringes til modregning. Da renten ikke er relateret til den personskat, som renten er beregnet af, men i stedet er relateret til en restskat for et senere indkomstår, kunne renten potentielt være modregnet tidligere, såfremt den faktiske relation var kendt. Dermed vurderes det, at en transporthaver i nogle tilfælde vil opnå bedre ret ved restanceinddrivelsesmyndighedens vurdering af betingelserne for modregning med renter efter kildeskattelovens § 63.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 9

En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold, jf. forvaltningslovens § 22. Begrundelsen skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 1, og om fornødent en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen, jf. forvaltningslovens § 24, stk. 2.

Ved siden af forvaltningslovens regler om begrundelsespligt gælder de indholds krav, der kan udledes af ombudsmandens praksis vedrørende principperne om god forvaltningsskik. Principperne om god forvaltningsskik har i nogle tilfælde et bredere anvendelsesområde end begrundelsespligten i forvaltningslovens §§ 22-24 og kan også finde anvendelse ved faktisk forvaltningsvirksomhed.

Om kravene til en begrundelses indhold kan det generelt anføres, at de oplysninger, som offentlige myndigheder kommunikerer til borgerne, skal være fyldestgørende og

korrekte. Restanceinndrivelsesmyndigheden har derfor behov for oplysninger om de fordringer, som overdrages til inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden, for at kunne beskrive fordringen tilstrækkeligt og korrekt over for skyldner og andre.

I øvrigt må udstrækningen af myndighedernes begrundelsespligt i henhold til forvaltningsloven som udgangspunkt afgøres konkret i den enkelte sag.

Lønindeholdelse er et tvangsinddrivelsesmiddel, som under visse betingelser kan iværksættes af restanceinndrivelsesmyndigheden over for skyldnere med gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden. Lønindeholdelse sker, ved at restanceinndrivelsesmyndigheden indeholder en vis procentdel af skyldners A-indkomst til betaling af skyldners gæld under inddrivelse.

Den tidsmæssige betingelse for, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om lønindeholdelse, er opfyldt, hvis en skyldner ikke inden det tidspunkt, hvor udlæg kan begæres, har betalt den gæld, der påhviler den pågældende, jf. § 10, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Udlæg kan tidligst begæres dagen efter sidste rettidige betalingsdag, jf. retsplejelovens § 486.

Indeholdelse kan ske i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst, og der kan indeholdes, hvad der er nødvendigt til betaling af gælden med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger.

Fordringer, som er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af lovens bilag 1.

Indeholdelse kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49, jf. § 10, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst, og indeholdelsesprocenten meddeles til SKAT og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, jf. § 10, stk. 3, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold, jf. § 10, stk. 3, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og ifølge § 10, stk. 3, 7. pkt., kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100 ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten.

Indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomstens størrelse, jf. § 10, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Når restanceinndrivelsesmyndigheden skriftligt varsler skyldneren om, at lønindeholdelse agtes iværksat, stilles samtidig et budgetske ma til rådighed for skyldneren med oplysning om, at skyldneren kan udfylde og indsende skemaet, og at oplysningerne vil indgå i vurderingen af, om lønindeholdelse kan gennemføres og med hvilken indehol-

delsesprocent, jf. § 13, stk. 4, 5. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Skyldneren skal have en frist på mindst 14 dage til indsendelse af budgetske maet, jf. 6. pkt. Hvis skyldneren indsender budgetske maet, vurderer restanceinndrivelsesmyndigheden ifølge § 13, stk. 7, om der, hvis lønindeholdelsen iværksættes, overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Vurderingen sker efter reglerne i bekendtgørelsens kapitel 7. Viser vurderingen, at der ikke er betalingsevne, kan der bevilges henstand.

Skatteministeren kan efter § 10, stk. 3, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser, hvilket er udmøntet i § 17 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017, der bl.a. omfatter integrationsydelse og kontanthjælp.

Efter lovens § 10 a kan der ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

I bekendtgørelsens § 14 har skatteministeren udstedt regler for den nævnte særskilte lønindeholdelse. Der kan ske særskilt lønindeholdelse i alle A-indkomsttyper. Der kan således iværksættes særskilt lønindeholdelse med indtil 400 kr. pr. måned over for de skyldnere, der har en indkomst, der normalt er undtaget fra lønindeholdelse, f.eks. kontanthjælp, visse uddannelsesydelser m.v.

Det er ikke en forudsætning ved særskilt lønindeholdelse, at der foretages en betalingsevnevurdering.

Restanceinndrivelsesmyndighedens kontrol af, om den tidsmæssige betingelse for lønindeholdelse er opfyldt, dvs. om der kan foretages udlæg og dermed også kan træffes afgørelse om lønindeholdelse, sker ud fra fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag. Såfremt restanceinndrivelsesmyndigheden får kendskab til eller mistanke om, at registreringen af sidste rettidige betalingsdag ikke er retvisende, vil restanceinndrivelsesmyndigheden i visse tilfælde have pligt til – som følge af officialmaksimen – at søge datoen berigtiget hos fordringshaver.

En fordring overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden efter lovens § 2, stk. 3, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan dog på skyldnerens anmodning tillade afdragsvis betaling eller henstand med betaling. Ved overdragelse af en fordring skal fordringshaveren efter bekendtgørelsens § 3, stk. 2, 3. pkt., give alle oplysninger, som efter restanceinndrivelsesmyndighedens bestemmelse er nødvendige for inddrivelsen, herunder oplysning om fordringens stiftelsestidspunkt, forfaldstidspunkt, sidste

rettidige betalingsdagspunkt, rentesats, hovedstol, tilskrevne renter, gebyrer og omkostninger.

Ved lov nr. 404 af 8. maj 2006 blev reglerne om lønindeholdelse ændret, således at lønindeholdelse sker samtidig med indeholdelse af A-skat. Det elektroniske skattekort giver mulighed for, at lønindeholdelse kan ske gennem A-skattetrækket, således at virksomhederne alene skal indeholde og afregne et samlet beløb. Det fremgår herefter ikke af skattekortet, hvilken del der er A-skat, og hvilken del der er lønindeholdelse. Et pålæg om lønindeholdelse er således ikke rettet til den enkelte arbejdsgiver, men til alle, som udbetaler A-indkomst. I og med at lønindeholdelse sker ved skattetrækket, er lønindeholdelsesprocenten indregnet i trækprocenten på det skattekort, som en eventuel anden eller ny arbejdsgiver modtager eller rekvirerer. Der er dermed ikke behov for at pålægge den tidligere arbejdsgiver at give underretning om ophøret af et ansættelsesforhold. Lønindeholdelse gennem A-skattetrækket indebærer tillige, at reglerne for A-skat om indeholdelse, indbetaling af de indeholdte beløb, renter ved manglende indbetaling m.v. også kan anvendes på lønindeholdte beløb, jf. § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 fik bestemmelsen i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sin nuværende udformning. Samtidig blev udgangspunktet ændret, således at fordringer omfattende af loven med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger kan inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der samtidig blev nyaffattet. For civilretlige fordringstyper blev udgangspunktet, at der ikke skal kunne foretages lønindeholdelse, men der er gjort enkelte undtagelser hertil.

Derved blev der opnået en forenkling af regelgrundlaget for, hvilke fordringer der kan inddrives ved lønindeholdelse, idet alle fordringer omfattende af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne inddrives ved lønindeholdelse, medmindre der for fordringstypen er gjort en undtagelse i bilag 1.

Det foreslås, at § 10, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves, og at der i stedet indsættes to nye punkummer. I det nye 1. pkt. foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, for hvilke betalingsfristen er overskredet. I det nye 2. pkt. foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene er forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Når en fordring efter gældende regler er modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil betalingsfristen være overskredet, fordi en fordring først kan oversendes til inddrivelse, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. lovens § 2, stk. 3, hvorfor skyldner ikke vil få indeholdt beløb i sin løn på et tidligere tidspunkt end efter gældende regler.

Med lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev muligheden for oversendelse af ikke-inddrivelsesparate fordringer efter dagældende § 2, stk. 3, 4. pkt., ophævet. For de fordringer, som måtte være oversendt inden muligheden herfor blev ophævet, og som fortsat kan være under opkrævning, er sidste rettidige betalingsdag ikke nødvendigvis overskredet. Sidste rettidige betalingsdag skal være overskredet, førend der kan inddrives, herunder lønindeholdes.

De øvrige betingelser for lønindeholdelse, herunder lovens bilag 1, foreslås ikke ændret.

Med forslaget vil risikoen for, at afgørelser og begrundelser fremadrettet påvirkes af fortolkningsforskelle m.v. hos fordringshavere, for så vidt angår registreringen af sidste rettidige betalingsdag, blive minimeret. Forslaget skal derfor sikre formelt korrekte afgørelser om lønindeholdelse.

Det har i praksis vist sig, at der ofte er tvivl om, hvad fordringshavers registrering af sidste rettidige betalingsdag er udtryk for. Det er blevet afdækket, at de forskellige fordringshavere i nogle tilfælde har forskellig praksis for registreringen heraf. Nogle fordringshavere registrerer den oprindelige sidste rettidige betalingsdag, mens andre registrerer den dato, som fordringshaver har fastsat efter indrømmelse af løbedge eller efter drøftelse med skyldner om henstand.

Det vil stadig være sådan, at der i afgørelsen om lønindeholdelse skal være en tilstrækkelig beskrivelse af bl.a. den eller de fordringer, som den omhandler, således at skyldner er i stand til at identificere fordringen og dermed vil kunne forholde sig til, om afgørelsen kan anerkendes, eller om skyldner ønsker at gøre brug af sin ret til at indgive en klage. Endvidere vil der som hidtil i relevant omfang blive redegjort for det relevante retsgrundlag m.v. i overensstemmelse med de gældende regler om begrundelse i forvaltningslovens §§ 22-24. Forslaget regulerer således alene begrundelsespligten i forhold den tidsmæssige betingelse for iværksættelse af lønindeholdelse. Denne regulering, der indebærer en justering og præcisering af begrundelsespligten i henhold til forvaltningsloven i forhold til de pågældende faktuelle oplysninger, vurderes at sikre, at der gives retvisende begrundelser, og at medføre administrative lettelser.

Oplysningen om sidste rettidige betalingsdag, der således vil udgå af begrundelsen for en afgørelse om lønindeholdelse, er uvæsentlig i forhold til muligheden for at træffe en sådan afgørelse, fordi sidste rettidige betalingsdag skal være udløbet, før fordringen overhovedet kan komme under inddrivelse, jf. ovenfor om § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. En skyldner vil i øvrigt ved henvendelse til fordringshaveren kunne få oplyst den sidste rettidige betalingsdag.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.5.

Til nr. 10

Når restanceinddrivelsesmyndigheden træffer afgørelse om lønindeholdelse eller fastsætter en afdragsordning, sker det som udgangspunkt på grundlag af en skematisk beregning af skyldnerens betalingssevne, dvs. en beregning af,

hvad skyldner med rimelighed kan afdrage på sin gæld, når skyldneren af sin bruttoindkomst har betalt skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag og pensionsindbetalinger, når de foretages af arbejdsgiveren som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Der kan også fastsættes afdragsordninger eller lønindeholdelser på baggrund af en individuel betalingsvnevurdering, hvor der tages højde for skyldnerens faktiske udgifter, jf. nedenfor.

Lønindeholdelser fastsættes ligesom afdragsordninger ud fra en skematisk eller individuel betalingsevnevurdering. Ved den skematiske betalingsevnevurdering omregnes det månedlige afdrag beregnet ved tabeltrækmetoden til brug for afdragsordninger jf. § 10, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, til en lønindeholdelsesprocent, jf. § 13, stk. 3, 2. pkt., i bekendtgørelsen. Skyldners nettoindkomst beregnes på samme måde som ved fastsættelse af afdragsordninger, dvs. at skyldners nettoindkomst beregnes som skyldnerens årlige indkomst opgjort som den årlige indkomst inklusive indtægter efter § 17 (f.eks. kontanthjælp, integrationsydelse og uddannelseshjælp), fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger efter § 19, stk. 4, nr. 2, litra a, ATP-bidrag og skat. Ved betalingsevneberegning efter tabeltrækmetoden er det alene – ligesom ved afdragsordninger – pensionsindbetalinger, der er et obligatorisk led i skyldnerens ansættelsesforhold, der kan fradrages.

Hvis skyldneren i forbindelse med varslet om lønindeholdelse indsender et budget, foretager restanceinddrivelsesmyndigheden – ligesom ved afdragsordninger – efter reglerne i kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, en konkret betalingsevnevurdering, hvor der tages højde for skyldnerens faktiske udgifter til f.eks. bolig og til hjemmeboende mindreårige børn. Om pensionsindbetalinger fremgår det af § 19, stk. 4, nr. 2, litra a og b, at pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren, kan fradrages, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, og der efter ansættelsesforholdets karakter, herunder ansættelsessted, branche m.v., er tale om sædvanlige indbetalinger.

De gældende regler om fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevneberegning kan føres tilbage til Konkursrådets betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering, hvor betalingsevne er afgørende, i forhold til hvor meget en skyldner kan betale i løbet af en femårig periode. Den gæld, der ligger ud over det beløb, der kan betales i løbet af denne periode, vil herefter kunne blive eftergivet ved gældssanering, hvis betingelserne for en gældssanering i øvrigt er opfyldt.

I betænkningen findes på side 533 ff. til bestemmelserne om fradrag for pensionsindbetalinger et udkast, der indholdsmæssigt er identiske med de regler, der blev indsat i 2005 i forbindelse med udstedelsen af både bekendtgørelse nr. 894 af 22. september 2005 om gældssanering og bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Disse regler har stadig samme indhold.

Bekendtgørelsen fra 2005 om inddrivelse af gæld til det offentlige henviser som hjemmelsgrundlag bl.a. til lov nr. 429 af 6. juni 2005 om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer. Af lovforslag nr. L 112, forslag til lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, fremgår det af bemærkningerne, jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, side 4629, at udgangspunktet for forenklingerne af betalingsvnevurderingen er Konkursrådets anbefalinger vedrørende forenkling af betalingsevnevurdering i relation til gældssanering i førnævnte betænkning.

Tilsvarende fremgår det ifølge bemærkningerne til lovforslag nr. L 149, forslag til lov om ændring af forskellige love (Forenkling, harmonisering og objektivisering af reglerne for inddrivelse af gæld til det offentlige m.v. samt mulighed for anvendelse af digitale lønsedler), jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte regler om betalingsevnevurdering, og at reglerne vil tage udgangspunkt i de regler, der følger af forslag til lov om ændring af konkursloven og konkursskatteoven (Revision af reglerne om gældssanering), jf. lovforslag nr. L 10, der blev fremsat den 23. februar 2005, i relation til gældssaneringsager, således at der sikres overensstemmelse imellem principperne for betalingsevnevurderinger, herunder rådighedsbeløb, på inddrivelsesområdet og generel insolvensret. Revisionen af gældssaneringsreglerne betød, at frem for at retningslinjerne for budgetvurderingen blev udviklet i retspraksis, skulle justitsministeren fremover fastsætte nærmere regler for, hvilke indtægts- og udgiftsposter, der kan medtages i skyldnerens budget m.v. Det fremgår endvidere, at det forventes, at skatteministeren udsteder tilsvarende regler herom.

I lovforslag nr. L 20, forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 262, gengives reglerne om eIndkomst i afsnit 3.4.2, og her fremgår det, at den årlige nettoindkomst opgøres som den årlige bruttoindkomst inklusive positiv kapitalindkomst, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetaling, når pensionen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, SP-bidrag, ATP-bidrag og skat. Dette fremgår ligeledes af de specielle bemærkninger til § 10.

Sammenfattende er det således lagt til grund, at der ved den skematiske betalingsevneberegning alene kan ske fradrag for pensionsindbetalinger, som er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, mens de ved en konkret betalingsevnevurdering tillige skal være sædvanlige.

Det foreslås med nr. 10 at ændre i den gældende bemyndigelse til skatteministeren i § 10, stk. 3, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til at fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Det foreslås således, at bemyndigelsen udvides til også at omfatte fradrag for pensionsindbetalinger ved betalingsevneberegningen.

Kravet om, at pensionsordningen skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, er ikke egnet til en systemmæssig understøttelse af en skematisk betalingsevneberegning ved fastsættelse af afdragsordninger og ved afgørelser om løn-

indeholdelse. Restanceinndrivelsesmyndigheden anvender oplysningerne i eIndkomst om pensionsindbetalinger fra arbejdsgivere, men det fremgår ikke heraf, hvorvidt pensionsindbetalingerne er sket som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. En stillingtagen hertil forudsætter i princippet, at restanceinndrivelsesmyndigheden i hver konkret sag kontakter skyldneren og får oplysninger om, hvorvidt pensionsindbetalingen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Når det nye it-system for inddrivelse af gæld til det offentlige skal foretage automatiseret betalingsevneberegning for alle skyldnere på månedlig basis, er det derfor vigtigt, at reglerne er tilpasset en automatiseret proces, der ikke forudsætter manuel sagsbehandling.

Sker betalingsevneberegningen ud fra skyldners indsendte budgetskeema, vil det på tilsvarende vis indebære yderligere administration og besvær for både restanceinndrivelsesmyndigheden og skyldneren, hvis der er krav om, at det skal dokumenteres – og efterfølgende kontrolleres – at pensionsindbetalingerne sker som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet og er sædvanlige efter ansættelsesforholdets karakter.

Den foreslåede udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen sker med henblik på i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, at fastsætte objektive regler, hvorefter arbejdsgiveradministrerede pensionsindbetalinger – uanset at der er tale om obligatoriske pensionsindbetalinger eller aftalte pensionsindbetalinger – kan fragå i skyldnerens bruttoindkomst ved beregningen af betalingsevnevurderingen ved afgørelser om lønindeholdelse efter tabeltrækmetoden eller budgetmetoden, ligesom det vil være uden betydning, om der er tale om sædvanlige pensionsindbetalinger.

I forhold til eftergivelsessager foreslås det at opretholde de gældende regler om, at pensionsindbetalinger skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet og være sædvanlige i forhold til ansættelsesforhold og branche m.v., for at sikre parallelitet mellem på den ene side eftergivelsesreglerne i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige og på den anden side bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering, som ændret senest ved bekendtgørelse nr. 1265 af 22. november 2017, der hører til Justitsministeriets område.

Baggrunden for forslaget er, at kravet om, at pensionsordningen skal være et obligatorisk led i ansættelsesforholdet, ikke er egnet til en systemmæssig understøttelse af en skematisk betalingsevneberegning ved fastsættelse af afdragsordninger og ved afgørelser om lønindeholdelse. Restanceinndrivelsesmyndigheden anvender oplysningerne i eIndkomst om pensionsindbetalinger fra arbejdsgivere, men det fremgår ikke heraf, hvorvidt pensionsindbetalingerne er sket som et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. En stillingtagen hertil forudsætter i princippet, at restanceinndrivelsesmyndigheden i hver konkret sag kontakter skyldneren og får oplysninger om, hvorvidt pensionsindbetalingen er et obligatorisk led i ansættelsesforholdet. Når det nye it-system for inddrivelse af gæld til det offentlige skal foretage automatiseret betalingsevneberegning for alle skyldnere på månedlig

basis, er det derfor vigtigt, at reglerne er tilpasset en automatiseret proces, der ikke forudsætter manuel sagsbehandling.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.10.

Til nr. 11

Restanceinndrivelsesmyndigheden kan efter § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige træffe afgørelse om særskilt lønindeholdelse. Særskilt lønindeholdelse kan ske for et beløb på op til 400 kr. månedligt og kan alene benyttes for de fordringstyper, som er oplyst i § 10 a, stk. 1.

Når der gennemføres særskilt lønindeholdelse over for en skyldner, forhøjes trækprocenten på skyldnerens skattekort, jf. kildeskattelovens § 48, stk. 4, 5. pkt. For en skyldner under lønindeholdelse udgøres trækprocenten på skattekortet således af indeholdelsesprocenten til brug for A-skattedelen og lønindeholdelsesprocenten, som udgøres af summen af en særskilt lønindeholdelsesprocent og/eller en almindelig lønindeholdelsesprocent. Den almindelige lønindeholdelsesprocent beregnes ud fra det beløb, med hvilket skyldneren efter en beregnet betalingsevne skal afdrage på sin gæld omfattet af lønindeholdelsen. Derved indeholder skyldnerens arbejdsgiver i skyldnerens løn ét samlet beløb, som dækker både den foreløbige skat, der benævnes A-skat, jf. kildeskattelovens § 41, stk. 2, 1. pkt., og afdraget på skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen. Det beløb, som arbejdsgiveren indeholder i skyldnerens løn, indberettes i medfør af § 3 i lov om et indkomstregister til SKAT, som fordeler beløbet til dækning af A-skat og lønindeholdelsesbeløbet. Restanceinndrivelsesmyndigheden anvender beløbet fra lønindeholdelsen til at dække skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen i overensstemmelse med dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens A-skattedelen af det indeholdte beløb godskrives skyldneren som forskudsvist betalt skat hos SKAT, jf. kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a.

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 blev der med § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indført en hjemmel til særskilt lønindeholdelse for kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber samt af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Ved § 2, nr. 2, i lov nr. 1500 af 23. december 2014 blev § 4 a udvidet med en adgang til særskilt lønindeholdelse for biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger.

Ved § 1, nr. 7 og 16, i lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev bestemmelsen i § 4 a ophævet og i stedet i ændret form indsat som § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Nærmere regler om særskilt lønindeholdelse er indsat i § 14 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af § 14, stk. 2, at der ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden leve-

fod, hvilket normalt vil være tilfældet, hvis lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt. Af § 14, stk. 13, fremgår, at reglerne i § 10, § 11, stk. 1, § 13, § 17 og kapitel 7 ikke finder anvendelse ved særskilt lønindeholdelse. Dette indebærer bl.a., at særskilt lønindeholdelse kan ske, selv om der ifølge den såkaldte tabeltrækmetode efter § 10 ikke vil kunne ske inddrivelse ved afdragsordning eller almindelig lønindeholdelse, fordi skyldners årlige nettoindkomst ligger under tabellens bundgrænse, ligesom kapitel 7 om individuel betalingsevnevurdering ikke finder anvendelse.

Hvis der i forbindelse med særskilt lønindeholdelse indeholdes et større beløb end nødvendigt for at dække skyldnerens tilbageværende fordringer, som inddrives ved særskilt lønindeholdelse, anvendes beløbet til dækning af eventuelle andre fordringer, som er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved særskilt lønindeholdelse, jf. § 4, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Er der herefter et overskydende beløb, skal restanceinddrivelsesmyndigheden udbetale dette til skyldneren. Som følge af at særskilt lønindeholdelse maksimalt kan foretages med 400 kr. månedligt, jf. § 14, stk. 2, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal det beløb, som månedligt inddrives ved særskilt lønindeholdelse og overstiger 400 kr., udbetales til skyldneren. Situationen kan forekomme, da særskilt lønindeholdelse gennemføres ved at hæve trækprocenten på skyldnerens skattekort. Hvis skyldnerens indkomst ændrer sig, eller 1 pct. af lønnen udgør mere end 400 kr., vil der i praksis ske det, at skyldneren vil få den del af beløbet, som overstiger 400 kr., tilbagebetalt. Viser en senere nedsættelse af et lønindeholdt beløb, at udbetalingen er sket med urette, skal skyldneren tilbagebetale beløbet til restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis skyldneren ikke rettidigt betaler det skyldige beløb, kan gælden overgå til inddrivelse, hvorefter der i medfør af § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige beregnes renter fra den 1. i måneden efter modtagelsen af gælden til inddrivelse, og gælden kan danne grundlag for modregning, hvis en modregningsmulighed opstår. Dog kan beløbet ikke inddrives ved særskilt lønindeholdelse, da gældstypen ikke er positivt nævnt i lovens § 10 a, stk. 1.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil forestå opkrævningen af beløbet. Hvis skyldneren ikke inden betalingsfristens udløb har betalt det skyldige beløb, og den sædvanlige rykkerprocedure herefter forgæves er gennemført, sendes fordringen til inddrivelse. I praksis er det dog ikke sket i perioden fra 2013 og frem, da nedsættelser modtaget i denne periode ikke er blevet behandlet.

Når der sker en nedsættelse af et lønindeholdt beløb, vil de dækninger, som beløbet har ført til, skulle reguleres, så skyldner og fordringshaver stilles korrekt i henhold til det beløb, der reelt blev inddrevet ved lønindeholdelsen.

I forhold til fordringshaver vil der således skulle ske en regulering af den fordring, der blev helt eller delvist dækket, og eventuelt allerede afregnede beløb skal helt eller delvist tilbageføres fra fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om særskilt lønindeholdelse udvides med tilbagebetalingskrav, der skyldes, at skyldneren i forbindelse med en særskilt lønindeholdelse har modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 1, viser sig at være udbetalt med urette, og skal betales til restanceinddrivelsesmyndigheden inden for en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 10 b, stk. 3.

Da særskilt lønindeholdelse kan benyttes over for de skyldnere, som ellers ikke anses for at have betalingsevne, får restanceinddrivelsesmyndigheden med den foreslåede bestemmelse bedre mulighed for at inddrive disse beløb. Stammer et tilbagebetalingskrav fra en tidligere gennemført særskilt lønindeholdelse, kan beløbet således i medfør af bestemmelsen inddrives ved særskilt lønindeholdelse, hvis skyldneren ikke inden betalingsfristens udløb betaler det skyldige beløb.

Efter gældende regler kan disse tilbagebetalingskrav, hvis skyldneren ikke betaler det skyldige beløb og ikke anses for at have betalingsevne, alene inddrives ved modregning, hvilket kræver, at en modregningsmulighed opstår.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.11.

Til nr. 12

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige træffe afgørelse om henholdsvis almindelig og særskilt lønindeholdelse. Almindelig lønindeholdelse kan som udgangspunkt benyttes til inddrivelse af alle fordringstyper, medmindre der i lovens bilag 1 er gjort en undtagelse for fordringstypen. Særskilt lønindeholdelse kan ske for et beløb på op til 400 kr. månedligt og kan alene benyttes for de fordringstyper, som er oplyst i § 10 a, stk. 1.

Når der gennemføres lønindeholdelse over for en skyldner, forhøjes trækprocenten på skyldnerens skattekort, jf. kildeskattelovens § 48, stk. 4, 5. pkt. De nærmere regler om fastsættelsen af lønindeholdelsesprocenten for lønindeholdelse fremgår af §§ 13, 14 og 18 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. For en skyldner under lønindeholdelse udgøres trækprocenten på skattekortet således af indeholdelsesprocenten til brug for den normale A-skattedel og lønindeholdelsesprocenten, der beregnes ud fra det beløb, med hvilket skyldneren efter en beregnet betalingsevne skal afdrage på sin gæld omfattet af lønindeholdelsen. Derved indeholder skyldnerens arbejdsgiver i skyldnerens løn ét samlet beløb, som dækker både den foreløbige skat, der benævnes A-skat, jf. kildeskattelovens § 41, stk. 2, 1. pkt., og afdraget på skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen. Det beløb, som arbejdsgiveren indeholder i skyldnerens løn, indberettes i medfør af § 3 i lov om et indkomstregister til SKAT, som fordeler beløbet til dækning af A-skat og lønindeholdelsesbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden anvender beløbet fra lønindeholdelsen til at dække skyldnerens gæld omfattet af lønindeholdelsen i

overensstemmelse med dækningsrækkefølgen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, mens A-skattedelen af det indeholdte beløb godskrives skyldneren som forskudsvist betalt skat hos SKAT, jf. kildeskattelovens § 60, stk. 1, litra a.

Skyldneren anses for at have betalt det indeholdte beløb, når selve indeholdelsen, der skal ske i forbindelse med udbetalingen af A-indkomsten, jf. kildeskattelovens § 46, stk. 2, finder sted, dvs. når lønudbetalingen finder sted, og arbejdsgiveren indeholder det samlede beløb af A-skat og lønindeholdelse.

Når en lønindeholdelse fører til hel eller delvis dækning af en fordring, underretter restanceinddrivelsesmyndigheden fordringshaveren om, at den relevante fordring nedskrives med et beløb svarende til dækningen. Dette sker med virkning fra dispositionsdatoen for lønudbetalingen, da det er på denne dato, lønmodtageren har krav på udbetaling af lønnen. Skyldneren anses således for at være frigjort for betalingsforpligtelsen på dispositionsdatoen for lønudbetalingen. Tilsvarende underretter restanceinddrivelsesmyndigheden fordringshaveren om nedskrivningen af fordringen med virkning fra dispositionsdatoen. Skyldnerens gæld under inddrivelse bliver således nedskrevet med rentemæssig virkning fra dispositionsdatoen, dvs. det tidspunkt, hvor arbejdsgiveren indeholder det samlede beløb i forbindelse med lønudbetalingen.

Foretager den indeholdelsespligtige arbejdsgiver senere en nedsættelse af det indberettede beløb, fordeler SKAT nedsættelsesbeløbet på A-skatten og lønindeholdelsesdelen. Der kan være flere grunde til, at en positiv indberetning skal korrigeres negativt og dermed nedsættes. Det kan være nødvendigt at nedsætte en tidligere indberetning, hvis arbejdsgiver ved f.eks. en tastefejl har indberettet et for højt beløb på skyldneren. Det kan tillige være nødvendigt, hvis arbejdsgiver ved en fejl har indberettet lønudbetaling vedrørende skyldneren i en måned, hvor skyldnerens ansættelsesforhold ikke bestod længere, hvorfor der slet ikke skulle være udbetalt løn. Disse situationer vil typisk tillige indebære, at arbejdsgiver har et tilbagebetalingskrav over for skyldneren.

Når der sker en nedsættelse af et lønindeholdt beløb, vil de dækninger, som beløbet har ført til, skulle reguleres, så skyldner og fordringshaver stilles korrekt i henhold til det beløb, der reelt blev inddrevet ved lønindeholdelsen.

I forhold til fordringshaver vil der således skulle ske en regulering af den fordring, der blev helt eller delvist dækket, og eventuelt allerede afregnede beløb skal helt eller delvist tilbageføres fra fordringshaver til restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 11, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat, hvorefter et beløb, der ved en negativ korrektion nedsættes vedrørende det beløb, der af den indeholdelsespligtige er indeholdt til dækning af A-skat og fordringer under lønindeholdelse, fragår i den opgjorte A-skat forud for det lønindeholdte beløb, er det således lagt til grund, at en fordringshaver må tilbageføre det med urette modtagne lønindeholdelsesbeløb.

Ikke-forskudsvist udlagte – dvs. private – underholdsbidrag har en privat person som fordringshaver. Er der for et privat underholdsbidrag sket udbetaling af et inddrevet beløb, og viser det sig senere, at beløbet reelt ikke er inddrevet, eksempelvis fordi en arbejdsgiver indberetter en nedsættelse til det tidligere indberettede A-skattebeløb, kan et krav om tilbagebetaling af det udbetalte beløb forekomme urimeligt for den bidragsberettigede, der typisk vil have indrettet sig på at kunne beholde beløbet.

Udbetalingen af underholdsbidrag formidles af Udbetaling Danmark. Dette gælder både de forskudsvist udlagte underholdsbidrag og de privatretlige underholdsbidrag. Efter praksis genopkræver Udbetaling Danmark ikke udbetalte underholdsbidrag i de situationer, hvor det viser sig, at en indberetning af en lønindeholdelse alligevel ikke førte til betaling, fordi indberetningen efterfølgende nedsættes af arbejdsgiveren.

En korrekt regulering som følge af nedsættelsen af et lønindeholdt beløb forudsætter viden om, hvilken konkret lønindeholdelse nedsættelsen vedrører. Ellers kan det ikke sikres, at det er den eller de korrekte fordringer, som helt eller delvist genopstår.

Hvis et lønindeholdt beløb fører til, at den sidste fordring, der er omfattet af lønindeholdelsen, bliver dækket, vil et eventuelt overskydende beløb som udgangspunkt blive anvendt til at dække anden gæld, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis denne gæld ville kunne inddrives gennem samme inddrivelseskridt, jf. § 4, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Et eventuelt overskydende beløb udbetales til skyldneren.

Hvis der er blevet udbetalt et overskydende beløb til skyldner, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden på dette tidspunkt var forpligtet til at udbetale det overskydende beløb, men arbejdsgiverens senere nedsættelse af indberetningen viser, at der ikke alligevel var et overskydende beløb til udbetaling, vil restanceinddrivelsesmyndigheden som udgangspunkt kræve dette beløb tilbagebetalt til restanceinddrivelsesmyndigheden ud fra den betragtning, at betalingen skete i den vildfarelse, at lønindeholdelsen var opgjort korrekt.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil forestå opkrævningen af beløbet. Inddrivelse af fordringen kan imidlertid ikke ske, førend skyldneren har haft mulighed for inden for en given frist at betale det skyldige beløb. Hvis skyldneren ikke inden betalingsfristens udløb har betalt det skyldige beløb, og den sædvanlige rykkerprocedure herefter forgæves er gennemført, sendes fordringen til inddrivelse. Efter oversendelse af fordringen til inddrivelse forrentes fordringen med inddrivelsesrenten fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I praksis er det dog ikke sket i perioden fra 2013 og frem, da nedsættelser modtaget i denne periode ikke er blevet behandlet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden kan alene modtage nedsættelser til tidligere indberettede indeholdte beløb, hvis arbejdsgivere tillades at korrigere tidligere indberettede be-

løb i SKATs it-system eIndkomst. Nedsættelser af indberettede A-skattebeløb kan som udgangspunkt alene finde sted i en periode på ca. 3 år efter den positive angivelse, som ønskes korrigeret. Dette skyldes, at arbejdsgiverens krav på tilbagebetaling af det for meget indeholdte og afregnede lønbeløb som udgangspunkt i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, forældes efter 3 år. Forældelsesfristen regnes som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, hvor fordringshaveren – dvs. arbejdsgiveren – kunne kræve betaling, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1. Fristen regnes således fra tidspunktet for den afregning, der er sket som følge af den positive angivelse, der ønskes korrigeret. Hvis arbejdsgiveren er ubekendt med fordringen, regnes forældelsesfristen først fra det tidspunkt, da fordringshaver fik eller burde have fået kendskab hertil, jf. forældelsesloven § 3, stk. 2. Uanset § 3, stk. 2, indtræder forældelsen dog senest 10 år efter starttidspunktet for forældelsesfristen efter forældelseslovens § 2, jf. samme lovs § 3, stk. 3. Det er således udgangspunktet, at en skyldner ikke vil opleve korrektioner af sit gælds billede hos restanceinddrivelsesmyndigheden, når der er gået ca. 3 år fra arbejdsgiverens positive indberetning hos eIndkomst.

Det foreslås, at der med § 10 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse for at skabe klare regler for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af nedsættelser til tidligere modtagne beløb i forbindelse med afgørelser om almindelig og særskilt lønindeholdelse.

Med § 10 b, stk. 1, 1. pkt., foreslås, at hvis det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter §§ 10 eller 10 a, nedsættes som følge af en indeholdelsespligtig korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Med bestemmelsen opnås et sikkert hjemmelsgrundlag for, at den eller de konkrete fordringer, som på grund af en efterfølgende nedsættelse af en tidligere indberetning alligevel ikke blev dækket ved lønindeholdelsen, helt eller delvist genopstår, så skyldnerens gælds billede afspejler situationen, som den ville have været, hvis der havde været foretaget en korrekt indberetning af det lønindeholdte beløb i første omgang. Dette indebærer, at de berørte fordringer helt eller delvist genopstår, og fordringshaverne skal tilbagebetale tidligere modtagne beløb. Kravet til fordringshaverne om at tilbagebetale allerede modtagne beløb modsvares således af skyldnerens genopståede fordringer. For fordringshaverne vil det betyde, at deres fordring på skyldneren helt eller delvist genopstår. For skyldnerne betyder en nedsættelse af indberetningen, at den eller de fordringer, der blev dækket med den indberettede lønindeholdelse, helt eller delvist genopstår, så det samlede gælds billede fremstår, som det ville være, hvis den oprindelige indberetning havde været korrekt. Dette betyder, at fordringen bliver pålagt renter, som hvis fordringen ikke var blevet dækket ved lønindeholdelsen. Senere dækninger af skyldnerens fordringer under inddrivelse

berøres ikke af ændringen i dækningen som følge af nedsættelsen. Dermed skabes der klar lovhjemmel til at lade fordringer helt eller delvist genopstå og kræve allerede afregnede beløb tilbagebetalt af fordringshaverne, når restanceinddrivelsesmyndigheden modtager nedsættelser til lønindeholdte beløb.

Arbejdsgivere kan indberette nedsættelser til tidligere indberetninger til indkomstregisteret på to måder. Den ene er ved at tilbagetrække hele den tidligere indberetning. Dermed annulleres den tidligere indberetning, og det er i disse situationer utvetydigt angivet, hvilken positiv indberetning arbejdsgiveren med nedsættelsen korrigerer. I disse situationer kan det således med sikkerhed siges, hvilke fordringer der på grund af nedsættelsen helt eller delvist skal genopstå under inddrivelse. Den anden måde at indberette nedsættelser på er ved at henføre nedsættelsen til en måned. Hvis indberetteren i den givne måned har lavet flere positive indberetninger, kan det i denne situation ikke med sikkerhed siges, hvilken positiv indberetning som med nedsættelsen korrigeres.

Med § 10 b, stk. 1, 2. pkt., foreslås, at tilbagebetalingen efter 1. pkt. kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

Dermed skabes en hensigtsmæssig administration af sådanne tilbagebetalinger.

Med § 10 b, stk. 1, 3. pkt., foreslås, at dækninger af skyldners fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Dermed justeres skyldnerens samlede gælds billede, så dette fremstår, som det ville være, hvis den oprindelige indberetning havde været korrekt.

Med § 10 b, stk. 2, 1. pkt., foreslås, at hvis det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke kan afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a vedrørende den måned, som nedsættelsen vedrører.

Forslaget medfører, at hvis der ved en nedsættelse alene gives information om, at den vedrører en måned, hvori arbejdsgiveren har indberettet flere positive beløb, vil korrektionen ske på de fordringer, som i den konkrete måned – inden for inddrivelsesindsatsen – har opnået dækning og befinder sig nederst i dækningsrækkefølgen efter lovens § 4, stk. 1 og 2. Dermed hæves dækningerne på de fordringer, som ikke ville have fået dækning i den givne måned, hvis der for måneden oprindeligt var indberettet korrekt.

Med stk. 2, 1. pkt., skabes der således klar hjemmel til behandlingen af de nedsættelser, som af indberetteren ikke specifikt henføres til positive indberetninger.

Med § 10 b, stk. 2, 2. pkt., foreslås, at for efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvist ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Hvis indberetteren efterfølgende indberetter endnu en nedsættelse og specifikt relaterer denne nedsættelse til den positive indberetning, hvor beløbet blev anvendt til at dække de nu regulerede fordringer, følger det af forslaget, at den allerede gennemførte regulering fastholdes. Den senere nedsættelse fører herefter til regulering af de i måneden tilbageværende dækninger, som inden for inddrivelsesindsatsen – i henhold til dækningsrækkefølgen – er foretaget senest.

Med stk. 2, 2. pkt., skabes der klar hjemmel til behandlingen af de nedsættelser, som efterfølgende indberettes, og som specifikt henføres til dækninger, som på dette tidspunkt er reguleret som følge af en tidligere nedsættelse.

Ved både almindelig og særskilt lønindeholdelse, hvor skyldnerens sidste fordring indfries, vil der som regel være lønindeholdt et større beløb end nødvendigt til dækning af skyldnerens gæld. Det overskydende beløb kan benyttes til at dække andre fordringer under inddrivelse, hvis disse fordringer ville kunne inddrives ved lønindeholdelse, og skal ellers udbetales af restanceinddrivelsesmyndigheden. Når der efterfølgende sker en nedsættelse af det lønindeholdte beløb, fordi indberetteren nedsætter den tidligere indberetning, bortfalder forudsætningen for udbetalingen helt eller delvist.

Det foreslås med § 10 b, stk. 3, 1. pkt., at hvis skyldneren har modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales.

Med § 10 b, stk. 3, 2. pkt., foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen.

Med § 10 b, stk. 3, 3. pkt., foreslås, at tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet.

Hvis skyldneren ikke inden fristens udløb betaler det skyldige beløb, anses det derfor for at være modtaget til inddrivelse, hvorefter det kan indgå i indsatser og f.eks. inddrives gennem lønindeholdelse eller modregning. Når beløbet anses for at være modtaget til inddrivelse, vil lovens øvrige bestemmelser finde anvendelse, f.eks. § 5, stk. 1, om forrentning. Forrentningen vil således blive påbegyndt den 1. i måneden efter betalingsfristens udløb. § 5, stk. 1, 3. pkt., om restanceinddrivelsesmyndighedens egne fordringer, der ifølge bestemmelsen forrentes med inddrivelsesrenten fra den 1. i måneden efter den måned, hvor fordringen er stiftet, omhandler inddrivelsesomkostninger og finder derfor ikke an-

vendelse på disse tilbagebetalingskrav. Såfremt beløbet skal inddrives ved lønindeholdelse, skal der træffes en ny afgørelse om lønindeholdelse eller en afgørelse om tilføjelse af beløbet til en igangværende lønindeholdelse. Ved iværksættelse af en ny lønindeholdelse vil skyldneren blive pålagt et nyt gebyr, jf. § 33, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med bestemmelsen i stk. 3 skabes der klar hjemmel til at kræve sådanne udbetalte beløb, som viser sig at være udbetalt med urette, tilbagebetalt fra skyldneren. Der skabes derudover en effektiv proces for, hvordan opkrævningen af sådanne krav skal foregå, og hvordan kravet kan overgå fra opkrævning til inddrivelse ved skyldnerens manglende betaling.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.11.

Til nr. 13

En skyldner med gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden har efter gældende regler ingen forpligtelse til ved fraflytning til udlandet at oplyse de danske myndigheder om sin udenlandske adresse. I inddrivelseslovgivningen findes således ingen regler, som regulerer en skyldners fraflytning til udlandet.

Efter § 24, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister skal enhver, der fraflytter til udlandet, med visse angivne undtagelser registreres i Det Centrale Personregister (CPR) som udrejst, men der er efter lov om Det Centrale Personregister ingen pligt til at have registreret en udenlandsk adresse i CPR.

Bopælsregistreringen i CPR varetages af kommunerne, som til brug for fastlæggelsen af en persons bopælsforhold kan indhente oplysninger fra vedkommende selv, andre myndigheder og visse private. Der er således i lov om Det Centrale Personregister givet kommunerne en række kontrolredskaber til at sikre, at de oplysninger, der registreres i CPR om bopælsforhold i Danmark, er retvisende. Det er ikke muligt at etablere samme effektive redskaber til brug for kontrol af udenlandske adresser, hvorfor det ikke er fundet hensigtsmæssigt at registrere oplysninger om udlandsadresser i CPR med henblik på løbende vedligeholdelse heraf.

Fraflytning til udlandet skal anmeldes til bopælskommunen inden udrejsen med henblik på registrering heraf i CPR. Efter § 24, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister skal ophold i udlandet af en varighed på over 6 måneder altid anmeldes som en fraflytning til udlandet. Hvis opholdet i udlandet varer 6 måneder eller derunder, og den hidtidige bolig opretholdes til fuld rådighed, har vedkommende dog efter anmodning ret til at forblive registreret med bopæl dér. Opretholdes den hidtidige bolig ikke til fuld rådighed under et ophold i udlandet på 6 måneder eller derunder, skal kommunalbestyrelsen foretage en konkret vurdering af, om der er tale om en fraflytning til udlandet eller ej.

I § 24, stk. 5-9, i lov om Det Centrale Personregister er der fastsat undtagelser til pligten til at blive registreret som udrejst ved ophold udlandet. Efter § 24, stk. 5, undtages personer, der er ansat i den danske stat og er beordret til tjenes-

te uden for riget, fra registrering af udrejst i CPR. Tilsvarende gælder efter nærmere fastsatte kriterier efter § 24, stk. 6, for familie til personer omfattet af § 24, stk. 5. Efter § 24, stk. 7, undtages personer, der af arbejdsmæssige og lignende grunde i en periode på over 6 måneder overnatter størstedelen af tiden i udlandet, men som i denne periode tilbringer hovedparten af weekender, fridage, ferier og lignende på bopælen her i landet, for registrering af udrejse. Efter § 24, stk. 8, undtages søfarende, der opretholder boligen her i landet, hvor hovedparten af fridage, ferier og lignende tilbringes, for registrering af udrejse. Tilsvarende gælder efter nærmere kriterier fastsat i § 24, stk. 9, for familie til personer omfattet af stk. 7 eller 8. Efter § 25, stk. 1, gælder dog som følge af en internordisk overenskomst om folkeregistrering, at enhver, som opholder sig i et andet nordisk land, skal registreres som udrejst, hvis den lokale registreringsmyndighed i tilflytningslandet meddeler, at vedkommende skal registreres som tilflyttet dette land.

§ 26 i lov om Det Centrale Personregister fastlægger, hvilke oplysninger der skal gives til kommunalbestyrelsen i forbindelse med en anmeldelse af fraflytning til udlandet. Ifølge stk. 1 skal personnummer, det fulde navn eller adresseringsnavn, den hidtidige adresse og bopælskommune, flyttedato samt eventuel fremtidig adresse eller bopælsland oplyses. Ifølge stk. 3 har vedkommende under udenlandsopholdet ret, men ikke pligt, til i CPR at få registreret den til enhver tid aktuelle udenlandsadresse samt en eventuel kontaktadresse her i landet, hvortil offentlige myndigheder og private kan sende vedkommendes post.

Efter § 5, stk. 7, i lov om Det Centrale Personregister har enhver ret til ved henvendelse i sin bopælskommune at få registreret et adresseringsnavn på grundlag af det fulde navn, herunder at få ændret et adresseringsnavn. Adresseringsnavnet skal altid indeholde vedkommendes efternavn og mindst ét af vedkommendes fornavne skrevet fuldt ud.

Personer, som er tildelt et såkaldt administrativt personnummer efter § 3, stk. 1, nr. 2 eller 3, i lov om Det Centrale Personregister eller samme lovs § 3, stk. 8, jf. § 1, stk. 3 eller 4, i bekendtgørelse nr. 1034 af 4. september 2017, har ret, men ikke pligt, til at få registreret en eventuel kontaktadresse her i landet eller i udlandet, hvortil offentlige myndigheder og private kan sende vedkommendes post.

Efter § 3, stk. 1, i lov om Digital Post fra offentlige afsendere skal fysiske personer, der er 15 år eller derover, og som har bopæl eller fast ophold i Danmark, tilsluttes Digital Post, medmindre personen fritages for obligatorisk tilslutning. Efter § 3, stk. 4, 1. pkt., fortsætter en tilslutning for en fysisk person, der ikke længere har bopæl eller fast ophold i Danmark, uændret, medmindre den pågældende anmoder om fritagelse. I § 4, stk. 1, 1. pkt., bestemmes, at fysiske personer og juridiske enheder, der er fritaget for obligatorisk tilslutning til den digitale postløsning, jf. § 5, frivilligt kan tilslutte sig postløsningen med de retsvirkninger, der følger af § 10, hvis de er i besiddelse af en digital signatur, der giver adgang til postløsningen. Ifølge § 10 anses meddelelser, der sendes under anvendelse af Digital Post, for 1) at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgæn-

gelig for adressaten i postløsningen, og 2) at være afsendt af den angivne afsender. Offentlige afsendere kan ifølge § 7, stk. 1, 1. pkt., anvende Digital Post til kommunikation med fysiske personer og juridiske enheder, der er tilsluttet postløsningen efter §§ 3 eller 4, med de retsvirkninger, der følger af § 10, medmindre andet følger af § 9 og regler fastsat i medfør af § 11, stk. 1. Ved kommunikation forstås afsendelse af alle dokumenter og meddelelser m.v., herunder afgørelser, jf. § 7, stk. 1, 2. pkt. Den nævnte undtagelse i § 9 omhandler tilfælde, hvor det følger af anden lovgivning, at en meddelelse skal sendes i fysisk form eller digitalt på anden måde, mens § 11, stk. 1, giver finansministeren adgang til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af Digital Post, herunder om anvendelse af særlige formater og programmer samt om størrelsen og antallet af filer, der kan sendes pr. meddelelse til og fra en offentlig afsender.

Det foreslås, at der i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt afsnit med *overskriften* »Pligt til oplysning om ny adresse ved flytning til udlandet«.

Det foreslås desuden, at der med § 16 a, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en ny bestemmelse, hvorefter en skyldner, der har gæld på mindst 100 kr. under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og som fraflytter Danmark, har pligt til inden udrejsen at give oplysning om fraflytningen til restanceinddrivelsesmyndigheden. Med bestemmelsen forpligtes en person, der udrejser, til at oplyse dette til restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder at oplyse den udenlandske adresse. Pligten vil også bestå for udenlandske skyldnere, der fraflytter Danmark.

Reglen vil betyde, at skyldneren inden afrejsen skal anmelde fraflytningen til restanceinddrivelsesmyndigheden efter den foreslåede bestemmelse, med henblik på at restanceinddrivelsesmyndigheden kan fortsætte sin inddrivelse hos skyldneren. Hvis anmeldelsen herom sker til restanceinddrivelsesmyndigheden inden udrejsen, vil restanceinddrivelsesmyndigheden have mulighed for eventuelt hurtigt at gennemføre en udlægsforretning med henblik på foretagelse af udlæg i løsøre m.v., som typisk medtages ved en fraflytning. Kravet om så vidt muligt at give underretning om tid og sted for udlægsforretningen, jf. retsplejelovens § 493, stk. 1, fraviges således efter stk. 2, hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, og stk. 2 kan bl.a. anvendes i tilfælde, hvor skyldneren står i begreb med at forlade landet.

I § 16 a, stk. 2, foreslås, at oplysningspligten omfatter skyldnerens 1) personnummer, 2) fulde navn eller adresseringsnavn, 3) hidtidige adresse og bopælskommune, 4) fremtidige adresse og bopælsland og 5) flyttedato.

Det foreslås i § 16 a, stk. 3, 1. pkt., at hvis en skyldner omfattet af stk. 1 ikke har en fast bopæl i udlandet, gælder pligten til at give oplysningen i stk. 2, nr. 4, dvs. om fremtidig adresse og bopælsland, ikke, fordi der netop ikke vil være en fast adresse.

Det kan f.eks. tænkes, at skyldner er på en længere jordomrejse, har et job med stor rejseaktivitet og ingen fast bopæl eller lignende. I sådanne tilfælde kan det være umuligt

for skyldneren at opfylde pligten til at oplyse sin bopæl i udlandet.

Det foreslås i § 16 a, stk. 3, 2. pkt., at skyldner da i stedet skal oplyse en kontaktsadresse, medmindre skyldner er tilsluttet Digital Post.

Tilslutningen til Digital Post indebærer som nævnt ovenfor, at meddelelser – der også kan indeholde afgørelser – anses at være kommet frem på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten i postløsningen, og at være afsendt af den angivne afsender.

Restanceinndrivelsesmyndigheden kan også i denne situation kontakte skyldner via den oplyste kontaktsadresse eller Digital Post med henblik på f.eks. at give oplysninger om skyldners gæld, iværksætte afdragsordninger eller lignende.

Det foreslås i § 16 a, stk. 4, at en skyldner har pligt til at opdatere oplysningerne efter stk. 2 og 3, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig, jf. dog stk. 5 om overholdelsen af en afdragsordning, jf. nedenfor.

Bestemmelsen indebærer således en forpligtelse for en skyldner, der bor i udlandet, til at give restanceinndrivelsesmyndigheden oplysning efter stk. 2 om enhver senere flytning i udlandet, således at restanceinndrivelsesmyndigheden til stadighed vil kunne komme i kontakt med skyldneren. Opdateringspligten gælder tilsvarende for en skyldner, der med den foreslåede regel i stk. 3 pålægges en pligt til at oplyse en kontaktsadresse, hvis skyldner er uden fast bopæl i udlandet og ikke er tilsluttet Digital Post.

Efter den foreslåede bestemmelse i § 16 a, stk. 5, 1. pkt., gælder bestemmelserne i stk. 1 og 4 ikke, så længe en afdragsordning, som restanceinndrivelsesmyndigheden over for skyldner har truffet afgørelse om eller med skyldner har indgået aftale om vedrørende skyldners gæld under inddrivelse, overholdes.

I en sådan situation vil restanceinndrivelsesmyndigheden ikke have det samme inddrivelsesbetingede behov for at kende skyldners udenlandske adresse, og det findes derfor rimeligt at fritage for adresseoplysningspligten efter stk. 1 og opdateringspligten efter stk. 4.

Med § 16 a, stk. 5, 2. pkt., foreslås, at hvis skyldner efter sin fraflytning fra Danmark undlader at betale et afdrag, skal oplysningerne i stk. 2 og 3 gives eller opdateres af skyldner senest 14 dage efter afdragets forfaldsdato.

En betalingsudeblivelse udgør en sådan omstændighed, at restanceinndrivelsesmyndigheden må forudse, at egentlig tvangsinddrivelse herefter vil kunne være nødvendig, og restanceinndrivelsesmyndigheden vil derfor have brug for at kende skyldners adresse i udlandet.

I § 16 a, stk. 6, foreslås, at hvis opholdets varighed ikke overstiger 6 måneder, gælder stk. 1 ikke, hvis skyldner er tilsluttet Digital Post.

I nogle tilfælde fraflytter skyldnere med gæld under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden Danmark for en midlertidig periode. Der kan f.eks. være tale om studieophold, længere udlandsrejser eller et midlertidigt job i udlandet. Er fraflytningen til udlandet alene af midlertidig ka-

rakter, foreslås det således, at pligten til at oplyse adresse i udlandet m.v. ikke gælder, hvis skyldner er tilsluttet Digital Post. Restanceinndrivelsesmyndigheden kan således kontakte skyldner via Digital Post med henblik på f.eks. at give oplysninger om skyldners gæld, iværksætte afdragsordninger eller lignende. For at have en klar og enkel regel, som kan systemunderstøttes, foreslås det, at fraflytning til udlandet anses for at være af midlertidig karakter, hvis opholdets varighed ikke overstiger en periode på 6 måneder. Dette stemmer overens med, at ophold i udlandet på over 6 måneder efter § 24, stk. 1, i lov om Det Centrale Personregister med visse undtagelser betragtes som en fraflytning til udlandet.

Med § 16 a, stk. 7, foreslås, at hvis den, der flytter til udlandet, ikke selv er i stand til at anmelde flytningen, skal flytningen anmeldes af den, der er ansvarlig for den pågældende.

Hvis en skyldner ikke er i stand til at anmelde sin fraflytning til udlandet til restanceinndrivelsesmyndigheden, f.eks. fordi vedkommende er fysisk eller psykisk syg, under værgemål eller lignende, vil flytningen derfor skulle anmeldes af den, der er ansvarlig for den pågældende. Det kan f.eks. være en værge.

Med § 16 a, stk. 8, foreslås, at skatteministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler om stk. 1-6.

De foreslåede regler er nye, hvorfor de erfaringer, der opnås efter reglernes ikrafttræden, kan nødvendiggøre justeringer og præciseringer, som mest hensigtsmæssigt bør foretages gennem udstedelsen af en bekendtgørelse. Den foreslåede bemyndigelse har til formål at muliggøre dette.

Med bestemmelsen i § 16 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås indført bødestraf som sanktion ved manglende opfyldelse af adresseoplysningspligten. Efter bestemmelsens nr. 1 straffes, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, med bøde den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed undlader at opfylde pligten efter § 16 a, stk. 1 eller 7. Der er tale om oplysningspligten efter den foreslåede bestemmelse i § 16 a, stk. 1, hvorefter en skyldner med gæld på mindst 100 kr. under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden ved fraflytning fra Danmark har pligt til inden udrejsen at anmelde flytningen til restanceinndrivelsesmyndigheden. Hvis den, der flytter, ikke selv er i stand til at anmelde flytning, skal pligten opfyldes af den, der er ansvarlig for den pågældende, jf. stk. 7.

Hvis skyldneren har anmeldt sin fraflytning til udlandet til kommunalbestyrelsen og er registreret i CPR som udrejst, vil restanceinndrivelsesmyndigheden kunne konstatere, at skyldneren har overtrådt en straffebelagt regel ved ikke rettidigt at anmelde sin fraflytning til restanceinndrivelsesmyndigheden. I tilfælde, hvor skyldneren ikke har anmeldt fraflytningen til udlandet til kommunalbestyrelsen med henblik på registrering i CPR, vil restanceinndrivelsesmyndigheden derimod være afhængig af andre oplysninger for at kunne konstatere strafansvaret, men det er ikke tanken, at restanceinndrivelsesmyndigheden skal påtage sig efterforskningslignende opgaver med henblik på at kunne strafforfølge

skyldneren. Restanceinndrivelsesmyndighedens hovedopgave er at forestå inddrivelsen af gæld til det offentlige.

Efter bestemmelsens *nr. 2* straffes på tilsvarende vis afgivelsen af urigtige eller vildledende oplysninger efter § 16 a, stk. 2 eller 3. Der er tale om de oplysninger, som anmeldelsen til restanceinndrivelsesmyndigheden om flytningen skal indeholde, dvs. personnummer, fulde navn eller adresse-ringsnavn, hidtidig adresse og bopælskommune, fremtidig adresse og bopælsland samt flyttedato, jf. stk. 2, og oplysning om kontaktadresse for en skyldner, der er uden fast bopæl i udlandet og ikke er tilsluttet Digital Post, jf. stk. 3.

Endelig straffes på tilsvarende vis efter bestemmelsens *nr. 3* en undladelse af at opfylde pligten efter stk. 16 a, stk. 4. Der er tale om pligten til, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig, at opdatere oplysningerne i stk. 2.

Bødeniveauet for overtrædelse af sådanne ordensforskrifter på skatteområdet ligger typisk i størrelsesordenen 800-2.000 kr. Bødeniveauet for ordensbøder fastsættes ved prøvesager ved domstolene og vil, når der foreligger domspraksis for overtrædelse af de pågældende bestemmelser, indgå i det såkaldte ordensbøde-katalog på Skatteministeriets område.

Det er med lovforslaget forudsat, at der ved fastsættelse af bødens størrelse inden for det angivne interval ud over de almindelige regler i straffelovens kapitel 10 skal tages hensyn til størrelsen på skyldners gæld under inddrivelse. Det er således forudsat, at der skal være en vis proportionalitet mellem gældsstørrelsen og bødestørrelsen.

Med den foreslåede bestemmelse i § 16 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås for restanceinndrivelsesmyndigheden adgang til at anvende bødeforelæg, hvis en skyldner gør sig skyldig i en overtrædelse af den bestemmelse, der foreslås i § 16 b. I § 16 c, *stk. 1*, foreslås, at hvis en overtrædelse af § 16 b ikke skønnes at ville medføre højere straf end bøde, kan restanceinndrivelsesmyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden rets-sag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget.

Det vil være en forudsætning for restanceinndrivelses-myndighedens udstedelse af bødeforelæg, at overtrædelsen er klar og uden bevismæssige tvivlsspørgsmål. Det vil endvidere være en forudsætning, at sanktionsniveauet er blevet fastlagt i retspraksis.

Hvis en skyldner ikke vedtager et bødeforelæg, hvor et strafansvar vurderes at skulle forfølges, vil restanceinndrivelsesmyndigheden kunne anmode anklagemyndigheden om at foretage strafferetlig forfølgning ved domstolene, og hvis sagen indbringes for retten, vil retten, hvis den finder, at skyldneren er skyldig i overtrædelsen, idømme skyldneren en bøde.

Bøder, som vedtages efter bødeforelæg, skal betales til restanceinndrivelsesmyndigheden, jf. nedenfor om stk. 4, mens bøder, der idømmes i en straffesag, skal betales til politiet, jf. § 90, stk. 1, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

Efter retsplejelovens § 834, stk. 1, nr. 2, skal et anklageskrift indeholde tiltaltes navn og adresse samt så vidt muligt personnummer eller lignende, og ifølge nr. 3 skal anklageskriftet tillige indeholde oplysninger om det forhold, der rejses tiltale for. Disse oplysninger skal ifølge stk. 2 omfatte 1) den regel, der påstås overtrådt, og forbrydelsens kendetegn, som de fremgår af reglen, 2) forbrydelsens navn, hvis loven indeholder angivelse heraf, 3) straffehjemmelen, 4) en kort beskrivelse af det forhold, der rejses tiltale for, med sådan angivelse af tid, sted, genstand, udførelsesmåde og andre nærmere omstændigheder, som er nødvendig for en tilstrækkelig og tydelig beskrivelse, og 5) i givet fald de strafforhøjelses- eller strafnedsættelsesgrunde, der vil blive påberåbt.

I § 16 c, *stk. 2*, foreslås, at retsplejelovens regler om krav til indholdet af anklageskriftet og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

I § 16 c, *stk. 3*, foreslås, at videre forfølgning bortfalder, hvis bøden vedtages.

I § 16 c, *stk. 4*, foreslås, at bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af restanceinndrivelsesmyndigheden og anses for modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden til inddrivelse, når bøden ikke er betalt i rette tid.

Bestemmelsen omhandler bødeforelæg, som skyldneren vedtager, men hvor skyldneren herefter ikke rettidigt betaler bøden. For sådanne bøder vil restanceinndrivelsesmyndigheden være fordringshaver og skulle stå for inddrivelsen, hvis bøden ikke betales til rette tid. Efter § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige overdrages fordringer til restanceinndrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet og efter forgæves gennemførelse af sædvanlig rykkerprocedure. En egentlig overdragelse vil dog ikke finde sted for restanceinndrivelsesmyndighedens bøder, der vedtages efter et bødeforelæg, idet restanceinndrivelses-myndigheden da blot ville skulle overdrage fordringen til sig selv. I stedet indebærer den foreslåede bestemmelse, at bøden anses for modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet, uden at betaling er sket. Modtagelsen er forudsætningen for, at restanceinndrivelsesmyndigheden kan iværksætte inddrivelsesskridt over for skyldneren, f.eks. afdrags-ordning, lønindeholdelse eller udlæg.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.12.

Til nr. 14

Med bestemmelsen foreslås, at den gældende *overskrift* før § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, »Udskydelse af forældelse«, nyaffattes til »Udskydelse af forældelse og foreløbig afbrydelse«. Nyaffattelsen er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 15, jf. nedenfor, om at indføre en bestemmelse om foreløbig afbrydelse af forældelsen af fordringer, der modtages hos restanceinndrivelses-myndigheden til inddrivelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til nr. 15

Fordringer, som omfattes af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, når betalingsfristen er overskredet, og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringshaveren eller den, der på dennes vegne forestår opkrævningen, kan dog på skyldners anmodning tillade en afdragsvis betaling eller bevilge henstand med betalingen, jf. 2. pkt.

Inden overdragelsen skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, skriftligt underrette skyldneren om overdragelsen, medmindre det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

En fordring anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. § 4, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Fordringer afvises fra registrering i modtagelsessystemet, hvis nødvendige oplysninger efter § 3 ikke er medsendt, jf. § 4, stk. 2, 1. pkt. Giver de oversendte oplysninger restanceinddrivelsesmyndigheden anledning til at søge oplysninger bekræftet hos fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren sender fordringen til inddrivelse, anses fordringen for modtaget, når de oversendte oplysninger er rettet eller bekræftet, og rettelsen eller bekræftelsen er registreret i modtagelsessystemet, jf. 2. pkt. Beløbsmæssige opjusteringer af en fordring, der allerede er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, sker ved overdragelsen af en opskrivningsfordring, jf. § 7, stk. 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017, og en opskrivningsfordring anses ligeledes for modtaget ved registreringen i modtagelsessystemet, jf. stk. 1, 3. pkt., medmindre den fordring, der opskrives, er i høring efter § 4, stk. 2, 2. pkt., i hvilket tilfælde opskrivningsfordringen anses for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, jf. § 7, stk. 1, 4. pkt. En opskrivningsfordring anses ifølge 5. pkt. ligeledes for modtaget samtidig med den fordring, der opskrives, hvis opskrivningen skyldes, at fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, har annulleret en nedskrivning, fordi fordringen ved en fejltagelse blev anset for at være dækket, mens den var under inddrivelse. I perioden med systemmæssig paralleldrift – det gamle EFI/DMI-system og det nye inddrivelsessystem – fra den 1. april 2017 gælder ifølge bekendtgørelsens § 47 a nogle særlige regler for EFI/DMI om bl.a. modtagelsestidspunktet.

En fordring kan på restanceinddrivelsesmyndighedens initiativ tilbagesendes i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvis fordringshaveren ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens og størrelse afklaret inden rimelig tid.

Fordringshaveren kan selv tilbagekalde fordringen i medfør af § 2, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ifølge bestemmelsen skal fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, såfremt

denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 8.

Ved såkaldt ligningsmæssig henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 i forbindelse med en klage over opgørelsen af et skattekrav tilbagekaldes skattekravet også fra inddrivelse.

Efter § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, helt eller delvis tilbagekalde en fordring, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Fordringer forældes efter forældelsesloven, medmindre andet følger af særlige bestemmelser om forældelse i anden lov, jf. forældelseslovens § 1. Af forældelsesloven § 28 fremgår, at når der i anden lov er fastsat særlige forældelsesfrister eller andre særlige bestemmelser om forældelse, finder forældelsesloven anvendelse, i den udstrækning andet ikke følger af den anden lov eller af forholdets særlige beskaffenhed. Ordet »lov« omfatter også forældelsesbestemmelser i f.eks. EU-forordninger, jf. side 506 i den af Justitsministeriets Forældelsesudvalg afgivne betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, hvor det om udfyldningsreglen i forældelseslovens § 28 anføres, at der er en formodning for, at de specielle forældelsesregler i anden lovgivning suppleres af forældelseslovens regler.

Forældelsesfristerne regnes fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. § 2, stk. 1. Forældelsesfristen er 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser, jf. § 3, stk. 1. En sådan bestemmelse er f.eks. forældelseslovens § 5, stk. 1, hvorefter forældelsesfristen er 10 år, når 1) der er udstedt gældsbevægelse for fordringen, 2) fordringen er registreret i en værdipapircentral, eller 3) fordringens eksistens og størrelse er anerkendt skriftligt eller fastslået ved forlig, dom, betalingspåkrav påtegnet af fagedretten eller anden bindende afgørelse. Ifølge § 5, stk. 2, forældes en fordring på senere forfaldne renter, gebyrer og lignende dog efter § 3.

For fordringer, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018, jf. § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen blev indsat i loven ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, der hviler på lovforslag nr. L 18, Folketingstidende 2015-16, A, L 18 som fremsat, om udskydelse af forældelse som følge af utilstrækkelig funktionalitet i Ét Fælles Inddrivelsessystem (EFI). På side 7 anføres i de specielle bemærkninger til § 1, at det tidligste begyndelsestidspunkt

for forældelsen ikke mistes, selv om fordringen efterfølgende tilbageføres til fordringshaver som følge af dennes tilbagekaldelse med henblik på modregning, jf. § 2, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, eller fordi fordringshaver ikke inden rimelig tid får afklaret en indsigelse fra skyldner om fordringens eksistens eller størrelse, hvorfor restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesender fordringen, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt.

Forældelse indebærer, at fordringshaver mister retten til at kræve opfyldelse, jf. forældelseslovens § 23, stk. 1.

Forældelsesloven indeholder i kapitel 5 og 6 regler om henholdsvis afbrydelse og foreløbig afbrydelse af forældelsen.

Afbrydelse af forældelsen sker, når skyldneren over for fordringshaveren udtrykkeligt eller ved sin handlemåde erkender sin forpligtelse, jf. forældelseslovens § 15, eller når fordringshaveren foretager retslige skridt mod skyldneren med henblik på at erhverve dom, betalingspåkrav påtegnet af fogedretten, voldgiftskendelse eller anden bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens og størrelse, og følger disse skridt inden for rimelig tid, jf. § 16, stk. 1.

Forældelse kan ifølge § 17, stk. 1, også afbrydes af fordringshaver ved indgivelse af en på fordringen støttet konkursbegæring eller begæring om rekonstruktionsbehandling eller ved anmeldelse af fordringen i bl.a. et konkursbo eller til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling eller i forbindelse med indledning af gældsanerings-sag.

Desuden afbrydes forældelsen bl.a. ved indgivelse af anmodning om udlæg, hvis fordringshaveren søger forretningen fremmet inden for rimelig tid, jf. § 18, stk. 1. Foretages udlæg af en pantefoged, afbrydes forældelsen ved udlægsforretningens foretagelse, jf. stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 finder ifølge stk. 3 tilsvarende anvendelse ved 1) indgivelse af anmodning til fogedretten om foretagelse af arrest, 2) fremsættelse af krav for fogedretten om andel i et auktionsprovenu og 3) indgivelse af anmodning til fogedretten om tilbagetagelse af en løsørengstand, der er solgt med ejendomsforbehold. Forældelsen afbrydes også ved restanceinddrivelsesmyndighedens underretning til skyldneren om afgørelse om indeholdelse i løn m.v. eller modregning, jf. stk. 4.

Afbrydelsen indebærer, at der løber en ny forældelsesfrist fra de tidspunkter, der fastsættes i forældelseslovens § 19.

Sker afbrydelsen ved skyldnerens erkendelse af forpligtelsen, regnes den nye forældelsesfrist fra dagen for erkendelsen, jf. § 19, stk. 2. Sker afbrydelsen ved foretagelse af retslige skridt som nævnt i § 16, regnes den nye frist fra den dag, da retsforlig indgås, dom afsiges, betalingspåkrav påtegnes af fogedretten, eller anden afgørelse træffes, jf. § 19, stk. 3. Er fordringen anerkendt i et konkurs- eller dødsbo eller i vedtagen tvangsakkord eller afsagt gældssaneringskendelse, regnes den nye frist fra boets slutning, tvangsakkordens vedtagelse eller gældssaneringskendelsens afsigelse, jf. § 19, stk. 4.

Er afbrydelse sket ved pantefogedens gennemførelse af udlægsforretning, jf. § 18, stk. 2, regnes den nye forældelsesfrist fra udlægsforretningens afslutning, jf. § 19, stk. 6, 1. pkt.

Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om lønindeholdelse, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra det tidspunkt, da der træffes afgørelse om, at lønindeholdelsen ophører, eller senest fra det tidspunkt, da lønindeholdelsen har været stillet i bero i 1 år, jf. § 19, stk. 6, 2. pkt. Er forældelsen afbrudt ved underretning om afgørelse om modregning, jf. § 18, stk. 4, regnes den nye forældelsesfrist fra den dag, da afgørelsen om modregning træffes, jf. § 19, stk. 6, 3. pkt.

Forældelseslovens § 20 om foreløbig afbrydelse bestemmer i stk. 1, at hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har foretaget et retsligt skridt som nævnt i § 16, men dette ikke fører til forlig eller realitetsafgørelse, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at fordringshaveren har fået meddelelse om, at sagen er afsluttet. Har fordringshaveren ikke fået sådan meddelelse inden rimelig tid, regnes fristen fra det tidspunkt, da fordringshaveren fik kendskab til forholdet eller burde have søgt oplysning herom. Fordringshaveren kan ifølge § 20, stk. 2, ikke påberåbe sig stk. 1, hvis det retslige skridt åbenbart ikke kunne føre til en realitetsafgørelse, fordringshaveren hæver sagen, selv om en realitetsafgørelse kunne være opnået, eller det beror på fordringshaverens valg ved indleveringen af et betalingspåkrav til fogedretten, at en realitetsafgørelse ikke træffes. I § 20, stk. 3, bestemmes, at stk. 1 og 2 gælder tilsvarende, hvis fordringshaveren inden forældelsesfristens udløb har indgivet konkursbegæring, uden at konkursdekret er afsagt, har indgivet begæring om rekonstruktionsbehandling, uden at rekonstruktionsbehandling er indledt, eller har iværksat forfølgning som nævnt i § 18, uden at fogedforretning eller auktion er afholdt. Er fordringen inden forældelsesfristens udløb, jf. herved § 17, stk. 3, anmeldt i et konkurs- eller dødsbo, men bliver den ikke anerkendt, forældes fordringen mod skyldneren personligt eller dennes arvinger tidligst 1 år efter meddelelsen af afgørelsen om fordringens afvisning eller, hvis en sådan afgørelse ikke træffes, efter boets slutning. Tilsvarende gælder, når en fordring inden forældelsesfristens udløb er anmeldt i forbindelse med indledning af gældssanerings-sag, anmeldt i forbindelse med indkaldelse som nævnt i § 17, stk. 1, nr. 5, eller anmeldt til rekonstruktøren i forbindelse med rekonstruktionsbehandling.

Er der inden forældelsesfristens udløb af eller mod fordringshaveren anlagt rets- eller voldgiftssag om grundlaget for fordringen, indtræder forældelse tidligst 1 år efter sagens endelige afgørelse, jf. forældelseslovens § 21, stk. 1. Er en sag om fordringens eksistens eller størrelse eller en sag, som er afgørende herfor, inden forældelsesfristens udløb indbragt for en administrativ myndighed, indtræder forældelse tidligst 1 år efter, at myndigheden har givet meddelelse om sin afgørelse, jf. stk. 2, 1. pkt. Dette gælder, uanset om fordringen gøres gældende af den, der har indbragt sagen, eller af den anden part, herunder det offentlige, jf. 2. pkt. Træffes der en bindende afgørelse, der fastslår fordringens eksistens

og størrelse, vil forældelsen derimod være endeligt afbrudt efter forældelseslovens § 16, stk. 1. Indbringes sagen inden for den i loven fastsatte frist eller i øvrigt inden for rimelig tid for en højere administrativ myndighed eller for Folketingets Ombudsmand, regnes fristen på 1 år fra meddelelsen om denne myndigheds afgørelse, henholdsvis Ombudsmandens udtalelse, jf. 3. pkt. Indbringes en tvist inden forældelsesfristens udløb for et privat klagenævn, ankenævn eller lignende, gælder stk. 2, 1. og 2. pkt., tilsvarende, jf. stk. 3. Er der inden forældelsesfristens udløb efter retsplejelovens regler herom eller med hjemmel i parternes forudgående aftale fremsat begæring om afholdelse af syn og skøn uden for rets- eller voldgiftssag vedrørende forhold af betydning for fordringens eksistens eller størrelse, eller har parterne inden forældelsesfristens udløb indgået aftale herom, indtræder forældelse tidligst 1 år efter skønsforretningens afslutning, jf. stk. 4. Endelig bestemmes i stk. 5, at hvis der inden forældelsesfristens udløb er indledt forhandlinger om fordringen mellem skyldneren og fordringshaveren, eventuelt under medvirken af en uafhængig tredjemand, indtræder forældelse tidligst 1 år efter det tidspunkt, hvor forhandlingerne må anses for at være afsluttet.

Hvor en egentlig afbrydelse af forældelsen medfører, at der løber en helt ny forældelsesfrist fra det tidspunkt, der er fastsat i forældelsesloven § 19, er den foreløbige afbrydelse af forældelsen karakteriseret ved, at hvis en »foreløbig foranstaltning« iværksættes inden forældelsesfristens udløb, indrømmes en vis kortere frist efter foranstaltningens ophør (en tillægsfrist), således at egentlig afbrydelse kan ske inden for tillægsfristen, jf. side 335 i den af Justitsministeriets Forældelsesudvalg afgivne betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen.

Til frister medregnes den månedsdag, der svarer til den dag, hvorfra fristen regnes. I mangel af tilsvarende dag udløber fristen den sidste dag i måneden, jf. forældelseslovens § 27, stk. 1. Udløber forældelsesfristen i en weekend, på en helligdag, grundlovsdag, den 24. eller 31. december, udstrækkes fristen til førstkommende hverdag, jf. § 27, stk. 2. Reglen begrundes med, at hvis fristen udløber på en dag, hvor retten ikke kan modtage stævninger med henblik på afbrydelse af forældelsen, jf. § 16, skal fordringshaver ikke tvinges til at indlevere stævningen den seneste forudgående hverdag.

I solidariske skyldforhold kan en fordring forældes i forhold til én skyldner, selv om den i forhold til en medskyldner ikke er forældet, jf. forudsætningsvist forældelseslovens § 12, stk. 2, om en tillægsfrist på 1 år for en regresberettiget skyldner til at gøre et regreskrav gældende mod en medskyldner.

For bøder er der fastsat særlige regler om forældelsesfristen og afbrydelse af forældelse i straffelovens § 97 a, stk. 1-3.

Det fremgår af § 97 a, stk. 1, at hvis der ikke forinden er foretaget udlæg, bortfalder bøde efter 1) 5 år, når bøden ikke overstiger 10.000 kr., og 2) 10 år, når bøden overstiger 10.000 kr. Forældelsesfristerne regnes fra det tidspunkt, da afgørelsen kunne fuldbyrdes, jf. stk. 3.

Det fremgår desuden af § 97 a, stk. 2, at forvandlingsstraf for bøde bortfalder efter 3 år, medmindre dens fuldbyrdelse er påbegyndt forinden. For bøde på over 10.000 kr. er fristen dog 5 år.

Med bestemmelsen foreslås, at der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, tidligst indtræder 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog bestemmelserne i 3. og 4. pkt., der omtales nedenfor.

En fordring kan tidligst overdrages til inddrivelse, når betalingsfristen er udløbet og sædvanlig rykkerprocedure forgæves er gennemført, jf. § 2, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager til inddrivelse, er forældelsesfristen, der løber fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve fordringen opfyldt, eller fra udløbet af sidste rettidige betalingsdag, jf. forældelseslovens § 2, stk. 1 og 2, således begyndt at løbe. For fordringer med en forældelsesfrist på 3 år vil den foreslåede regel derfor indebære, at forældelse indtræder 3 år fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager fordringen til inddrivelse, medmindre forældelsen inden da er afbrudt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil derfor for disse fordringer – som udgør langt hovedparten af de fordringer, som restanceinddrivelsesmyndigheden skal inddrive – kende den præcise forældelsesdato og derfor kunne indrette sig på, hvornår forældelsen skal afbrydes. For fordringer med en forældelsesfrist på 10 år, f.eks. Udbetaling Danmarks krav på forskudsvist udlagt børnebidrag, jf. § 18, stk. 1, 2. pkt., i lov om børnetilskud og forskudsvist udbetaling af børnebidrag, eller fordringer med et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom, efter forældelseslovens § 5, vil restanceinddrivelsesmyndigheden med den foreslåede regel derimod ikke kende den præcise forældelsesdato, men vil ved tvivl herom kunne søge dette afklaret med fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver forestår opkrævningen. Desuden vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne tilrettelægge arbejdet med forældelsesafbrydelse ud fra en formodningsregel om, at forældelse indtræder 3 år fra modtagelsen, således at forældelsen forinden skal afbrydes.

Hensynet til skyldner tilsiger, at skyldner ved, hvornår forældelsesfristen udløber, men skyldner skal af fordringshaver skriftligt underrettes om fordringens overdragelse til restanceinddrivelsesmyndigheden, medmindre en sådan underretning indebærer, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet, jf. ovenfor om § 2, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner vil derfor som altovervejende hovedregel blive underrettet om den forestående overdragelse af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden og vil derfor kunne indrette sig på, at forældelsen tidligst kan indtræde 3 år fra den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden modtager fordringen. En skyldner vil desuden kunne rette henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden for at få oplyst, hvornår fordrin-

gen blev modtaget, og hvornår forældelse tidligst vil kunne indtræde.

Hvor fordringen tilbageføres, fordi fordringshaveren ved en fejl har overdraget fordringen til restanceinndrivelsesmyndigheden, vil den foreløbige afbrydelse af forældelsen ikke indtræde, fordi overdragelsen – og dermed fordringens modtagelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden – da annulleres med tilbagevirkende kraft.

Opskrivningsfordringer omfattes også af den foreslåede bestemmelse, hvilket betyder, at den fordring, der opskrives, og opskrivningsfordringen hver især omfattes af den foreslåede regel.

Det samme er for solidariske skyldforhold tilfældet med en skyldner (B), hvor fordringen i forhold til en solidarisk hæftende medskyldner (A) tidligere er overdraget til restanceinndrivelsesmyndigheden og ved modtagelsen fik forældelsesfristen foreløbigt afbrudt i forhold til A. Hvis fordringshaveren i forhold til B senere overdrager fordringen til restanceinndrivelsesmyndigheden, dvs. anmoder restanceinndrivelsesmyndigheden om tillige at rette inddrivelsen mod B, vil der i relation til den forældelse, der gælder i forhold til B, ligeledes indtræde foreløbig afbrydelse, således at forældelse af fordringen i forhold til B tidligst indtræder, når der er gået 3 år fra den dag, hvor fordringen i forhold til B må anses at være modtaget hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Forslaget omfatter også bøder, hvilket dog kun vil have praktisk betydning, hvis der på det tidspunkt, hvor fordringen overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden, er mindre end 3 år tilbage af den 5-årige eller 10-årige forældelsesfrist for bøden.

Forslaget omfatter ikke forvandlingsstraf for bøde. Forvandlingsstraf for bøde bortfalder således som angivet i straffelovens § 97 a, stk. 2, uafhængig af om og i givet fald hvornår fordringen overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden.

I § 18 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er bestemt, at forældelsesfristen for fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, tidligst regnes fra den 20. november 2018. Reglen indebærer, at disse fordringer, hvis de har en forældelsesfrist på 3 år, hvilket kendetegner størstedelen af fordringerne, forældes tirsdag den 23. november 2021, jf. forældelseslovens § 27, stk. 2, idet retterne ikke kan modtage stævninger lørdag 20. november 2021, der er 3-årsdagen fra tirsdag den 20. november 2018. Denne forældelse forudsætter dog, at fristen ikke forinden afbrydes. Den foreslåede regel om foreløbig afbrydelse vil derfor få selvstændig betydning for fordringer, der modtages hos restanceinndrivelsesmyndigheden senere end torsdag den 22. november 2018, idet forældelsen af en fordring, der modtages den 22. november 2018, som følge af § 18 a tidligst kan forældes den 23. november 2021, der også vil være forældelsesdagen efter den foreslåede regel.

Den foreslåede regel i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er modelleret efter forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse, således at overdragelse af en fordring til restanceinndrivelsesmyndigheden skal være at sammenligne med en »foreløbig foranstaltning«.

Ved modtagelsen af en retskraftig fordring hos restanceinndrivelsesmyndigheden vil der med den foreslåede regel blive indrømmet en tillægsfrist, der regnes fra modtagelsen. Egentlig afbrydelse af forældelsen eller inddrivelse kan således finde sted inden for tillægsfristen. Til forskel fra forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse af forældelse foreslås tillægsfristen at være 3 år og ikke 1 år.

Det foreslås, at der med § 18 a, stk. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter fristen på 3 år forsat regnes fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbageendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen.

En tilbagesendelse kan f.eks. skyldes, at fordringen i medfør af § 2, stk. 7 eller 8, tilbagekaldes af fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, eller af restanceinndrivelsesmyndigheden tilbagesendes i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., der er beskrevet ovenfor i de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.1. En tilbagesendelse kan også skyldes, at skyldneren har fået bevilget såkaldt ligningsmæssig henstand efter skatteforvaltningslovens § 51 i forbindelse med en klage over opgørelsen af et skattekrav. En tilbagesendelse vil desuden kunne skyldes de foreslåede regler i § 2, stk. 5, 2. og 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslagets § 1, nr. 1, om suspension af inddrivelsen ved restanceinndrivelsesmyndighedens mistanke om datafejl.

Hvis fordringen tilbagesendes, forsætter den 3-årige tillægsfrist – regnet fra fordringens første modtagelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden – således med at løbe.

Disse tilfælde kan ikke umiddelbart sammenlignes med de tilfælde, hvor forældelsen afbrydes foreløbigt efter forældelseslovens regler, fordi den »foreløbige foranstaltning« vanskeligt kan siges at være afsluttet, når fordringen tilbagesendes. Reglen har til formål at sikre, at forældelse ikke indtræder, straks fordringen tilbagesendes til fordringshaver.

I § 18 a, stk. 2, 3. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at hvis en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt.

Hvis fordringer, der i medfør af § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige eller den foreslåede bestemmelse i samme lovs § 2, stk. 5, 3. pkt., er tilbagesendt til fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, atter overdrages til restanceinndrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, vil den foreslåede regel således ikke indebære, at der løber en ny 3-årig tillægsfrist fra det nye modtagelsestidspunkt. I stedet regnes tillægsfristen på 3 år fra første modtagelsestidspunkt.

Tilsvarende vil gælde, hvor fordringen er tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, i medfør af bl.a. § 2, stk. 7 eller 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om henholdsvis indgåelse af en afdragsordning med skyldner eller modregning under opkrævningen af fordringen eller i medfør af den foreslåede regel i samme lovs § 2, stk. 5, 2. pkt., om tilbagekaldelse af fordringer, der af fordringshaver eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, er identificeret som værende ramt af datafejl. Hvis sådanne tilbagekaldte fordringer atter overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, vil den fornyede modtagelse af fordringen til inddrivelse ikke indebære, at der løber en ny 3-årig tillægsfrist fra det nye modtagelsestidspunkt. I stedet regnes tillægsfristen på 3 år fra første modtagelsestidspunkt.

Reglen har til formål at sikre, at forældelsen ikke skal kunne afbrydes på ubestemt tid ved at tilbagekalde og genfremsende fordringer til inddrivelse.

Om den særlige situation, hvor tilbagebetalingskrav, der er omfattet af bortfaldsregler i syv love på det sociale område, tilbagesendes fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaver, henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4, samt til bemærkningerne nedenfor til lovforslagets §§ 4-9.

Tvivl om rigtigheden af data for fordringer modtaget til inddrivelse er en af årsagerne til, at inddrivelsen i EFI/DMI's driftsperiode fra idriftsættelsen den 1. september 2013 til suspenderingen af systemunderstøttelsen den 7. september 2015 i mange tilfælde har været ulovlig. Ved lov nr. 258 af 10. april 2018 blev der indført regler om restanceinddrivelsesmyndighedens håndtering af opgaven med genoptagelse af sager om inddrivelse og om ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft.

For den fremtidige systemunderstøttelse af inddrivelsen er det vigtigt, at restanceinddrivelsesmyndigheden har pålidelige data, og det gælder i særdeleshed de data, der har betydning for forældelsen, dvs. navnlig oplysning om sidste rettidige betalingsdag, jf. forældelseslovens § 2, stk. 2, eller starttidspunktet for en ny forældelsesfrist efter afbrydelse, jf. § 19. Fordringshaverne har ikke altid over for restanceinddrivelsesmyndigheden oplyst den korrekte startdato for forældelsesfristen. Med den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der er modelleret efter forældelseslovens regler om foreløbig afbrydelse, idet tillægsfristen dog er 3 år og ikke 1 år, opnås for fordringer med en 3-årig forældelsesfrist – hvilken frist er gældende for langt de fleste fordringer, der modtages til inddrivelse – en sikker dato for den forældelse, der indtræder, hvis forældelsen ikke forinden er afbrudt.

Med den foreslåede regel i § 18 a, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foreslås, at den foreløbige afbrydelse ikke skal omfatte fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse. Dermed vil der ikke kunne opstå en konflikt med divergerende EU-regler om forældelsen. Udenlandske skatter og afgifter m.v., der i medfør af Rådets direktiv 2010/24/EU af 16. marts 2010 om gensidig bistand

ved inddrivelse af fordringer i forbindelse med skatter, afgifter og andre foranstaltninger modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på bistand til inddrivelse, vil også kunne være omfattet af den foreslåede regel om foreløbig afbrydelse. Efter direktivets artikel 19, stk. 1, afgøres spørgsmål om forældelse udelukkende ud fra de retsregler, der gælder i den bistandssøgende medlemsstat. Forældelseslovgivningen i den bistandssøgende EU-medlemsstat er således afgørende for forældelsesfristens længde. I artikel 19, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at inddrivelsesforanstaltninger, der i overensstemmelse med anmodningen om bistand træffes af eller på vegne af den bistandssøgte myndighed, og som medfører suspension, afbrydelse eller forlængelse af forældelsesfristen i henhold til de retsregler, der gælder i den bistandssøgte medlemsstat, har samme virkning i den bistandssøgende medlemsstat, hvis der er hjemmel for den tilsvarende virkning i henhold til den gældende lovgivning i den bistandssøgende medlemsstat.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.1.

Til § 2

Ved lov nr. 510 af 7. juni 2006 blev der med § 1, nr. 10, indsat et nyt kapitel – kapitel 3 a med overskriften »Forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper« – i lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld, hvis titel samtidig blev ændret til »Lov om tilskud til afvikling af studiegæld og om eftergivelse af studiegæld samt om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper«.

Sigtet med lovændringen var på forsøgsbasis i 4 år at etablere et regelsæt, som ville give mulighed for, at socialt udsatte grupper i visse tilfælde kunne få eftergivet deres gæld til det offentlige. Dermed kunne der skabes et økonomisk incitament til at komme i arbejde for personer på langvarig offentlig forsørgelse, der ellers ville blive mødt med krav om tilbagebetaling af deres gæld, hvis de begyndte at tjene flere penge. Samtidig skulle lovændringen også skabe et incitament for skyldneren til at holde fast i sin nye beskæftigelse. Forsøgsordningen skulle således ses som et målrettet beskæftigelsesfremmende initiativ for de skyldnere, der havde været på kontanthjælp i en længere periode.

Ved § 120 i lov nr. 1336 af 19. december 2008 blev ovennævnte lovs titel ændret til »Lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper«, idet kapitel 1-3 i loven samtidig blev ophævet. Desuden blev de tidsmæssige krav i relation til skyldners frudgående offentlige forsørgelse lempet, således at skyldnere, der kom i beskæftigelse m.v. fra kontanthjælp efter at have modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik, dagpenge efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. eller introduktionsydelse efter reglerne i kapitel 5 i integrationsloven i samlet 3 år over en 4-årig periode, kunne ansøge om eftergivelse af gælden til det offentlige. Det var en lempelse i forhold til de hidtil gældende betingelser for at opnå gældseftergivelse, som var en uafbrudt periode på de nævnte overførselsindkomster på mindst 4 år. Derudover blev målgruppen udvidet til også at omfatte skyldnere på dagpenge efter kapitel 10 i

lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. Endvidere blev eftergivelsesperioden ændret fra 5 år til 4 år, således at der nu skulle eftergives 1/48 af gælden pr. måned frem for som hidtil 1/60 af gælden pr. måned.

Det foreslås i § 2 at ophæve lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige fra og med den 1. juni 2018. Da lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper efter lovændringen i 2008 alene indeholder de ovenfor nævnte regler om denne forsøgsordning, foreslås det, at loven ophæves i sin helhed.

Forsøgsordningens betingelser har i praksis vist sig at være administrativt komplicerede, særligt i forhold til at få indhentet den nødvendige dokumentation for opfyldelse af krav til forsørgelsesydelse og disses udbetalingsperioder. Herudover kompliceres forsøgsordningen også af den særlige kompensationsregel i forhold til fordringshaverne, hvor kompensationsprocenten skal fastsættes på ny hvert eneste år på baggrund af antal og størrelse af det pågældende års eftergivelsesbeløb. Ordningen bliver p.t. administreret manuelt, idet der ikke har været it-understøttelse tilknyttet siden idriftsættelsen af it-systemet EFI i 2013. I forbindelse med udviklingen af det nye it-system til understøttelse af inddrivelse af gæld til det offentlige (PSRM) er det vurderet, at en it-understøttelse af forsøgsordningen i det nye inddrivelsessystem må anses for at være særdeles systemkomplicerende, og at dette ikke står mål med den i perioden 2007-2017 meget begrænsede brug af ordningen.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.13.

Til § 3

Det foreslås som konsekvens af ophævelsen af forsøgsordningen med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. lovforslagets § 2, ligeledes at ophæve bestemmelsen i ligningslovens § 7, nr. 23, der gør eftergivelsesbeløb efter forsøgsordningen skattefrie for skyldneren. Den nuværende formulering af denne bestemmelse blev indsat i ligningsloven ved § 113 i lov nr. 1336 af 19. december 2008, der som nævnt i § 120 også indeholdt de lempelser af betingelserne i forsøgsordningen, der har været gældende fra 2009. Eftergivelsesbeløb, der vedrører afgørelser om eftergivelse, hvor der er ansøgt inden den 1. juni 2018, vil fortsat være skattefrie for skyldneren, i takt med at de gradvist eftergives, jf. den foreslåede bestemmelse i § 11, stk. 4.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.13.

Til § 4

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, (nu stk. 2) i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1,

har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. § 10 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 3 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingsevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 4 foreslås det, at der med § 19, stk. 4, 2. pkt., i lov om kontantydelse indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 19, stk. 4, 3. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 19, stk. 4, 4. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 19, stk. 4, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal desuden ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 10, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 3-årige bortfaldsfrist i § 19, stk. 4, 1. pkt., i lov om kon-

tantydelse er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelse om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 5

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, (nu stk. 2) i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. § 10 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgø-

relse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 3 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingssevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 5 foreslås, at der med § 70 f, stk. 11, 6. pkt., i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 5. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 70 f, stk. 11, 7. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets mod-

tagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 70 f, stk. 11, 8. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til kommunen, finder 5. pkt. på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 70 f, stk. 11, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal desuden ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 10, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 3-årige bortfaldsfrist i § 70 f, stk. 11, 5. pkt., i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigel-

ser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

Det betyder, at hvis der i 3 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 6

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, (nu stk. 2) i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. § 10 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 3 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingssevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 6 foreslås, at der med § 95, stk. 2, 2. pkt., i lov om aktiv socialpolitik indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 95, stk. 2, 3. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 95, stk. 2, 4. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til kommunen eller Udbetaling Danmark, jf. stk. 1, 1. pkt., finder stk. 2, 1. pkt., på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 95, stk. 2, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal desuden ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen

fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 10, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 3-årige bortfaldsfrist i § 95, stk. 2, 1. pkt., i lov om aktiv socialpolitik er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse. Det betyder, at hvis der er forløbet 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 7

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I

de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. § 10 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 3 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingssevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor

– er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 7 foreslås det, at der med § 19, stk. 3, 2. pkt., i lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 19, stk. 3, 3. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 19, stk. 3, 4. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til Udbetaling Danmark, finder 1. pkt. på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 19, stk. 3, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal samtidig ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 10, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 418 af 28. april 2017 om kommunernes opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, lov om kontantydelse, § 70 f, stk. 10, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v., hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restan-

ceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 3-årige bortfaldsfrist i § 19, stk. 3, 1. pkt., i lov om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

Der henvises de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 8

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 978 af 11. august 2017 om kommunalbestyrel-

sens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter dagtilbudslovens § 93, stk. 3. § 9 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 5 år efter tilskuddets ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingssevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 8 foreslås, at der med § 93, stk. 2, 2. pkt., i dagtilbudsloven indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 1. pkt.

ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 93, stk. 2, 3. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 93, stk. 2, 4. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 93, stk. 2, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal desuden ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 9, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 978 af 11. august 2017 om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter dagtilbudslovens § 93, stk. 3, hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 5-årige bortfaldsfrist i dagtilbudslovens § 93, stk. 2, er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på

3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 9

I forbindelse med indførelsen af forældelsesloven blev der i flere love gennemført nødvendige ændringer, jf. lov nr. 523 af 6. juni 2007. I lovens § 18, nr. 2, blev fristen i § 95, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik ændret fra 5 år til 3 år. I de specielle bemærkninger til bestemmelsen i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 166, Folketingstidende 2006-07, tillæg A, side 5702, anføres, at det som hidtil vil være sådan, at hvis der efter de opkrævningsregler, som beskæftigelsesministeren har fastsat efter lovens § 95, stk. 1, har været fastsat en tilbagebetalingsordning, som er misligholdt, og kravet derfor bliver overgivet til inddrivelse hos den statslige restanceinddrivelsesmyndighed, vil kravet være omfattet af forældelseslovens almindelige regler, herunder reglerne om afbrydelse ved foretagelse af retslige skridt m.v.

Det er således lagt til grund, at et tilbagebetalingskrav, efter at det på grund af misligholdelse af den tilbagebetalingsordning, hvormed det opkræves, er overdraget til restanceinddrivelsesmyndigheden, alene omfattes af forældelsesloven og ikke længere omfattes af bortfaldsreglen, der i dag findes i § 95, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik.

Tilbagebetalingspligten er nærmere reguleret ved bekendtgørelse nr. 330 af 27. marts 2017 om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om social service. § 9 i bekendtgørelsen bestemmer, at hvis en skyldner trods påkrav ikke overholder en afdragsordning, anses afdragsordningen for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvorefter fordringshaveren træffer afgørelse om, at kravet overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse. En misligholdelse skyldes manglende betaling trods mulighed for at betale.

Af § 6 i bekendtgørelsen følger, at kommunen yder henstand til skyldnere, der modtager en række sociale ydelser eller ikke har en nettoindkomst, der overstiger de nedre grænser for betalingsevne efter tabeltrækmetoden ifølge § 10 i bekendtgørelse nr. 300 af 29. marts 2017 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som ændret ved bekendtgørelse nr. 1161 af 27. oktober 2017. Af § 7 følger, at har der været fastsat en betalingsordning, og kommer skyldneren senere igen i en situation, hvor der ikke er betalingsevne, stilles afdragsordningen i bero.

Hvis der i 5 år efter hjælpens ophør ikke har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet, bortfalder det.

Er der ikke grundlag for at yde henstand, fastsættes en afdragsordning. Misligholdes denne, overdrages kravet til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Den forældelse, der omfattes af forældelsesloven, kan afbrydes efter reglerne i forældelseslovens §§ 15-18, mens den forældelse, som bortfaldsreglerne indeholder, ikke har tilsvarende afbrydelsesmuligheder. Alene skyldners betalingsevne kan således hindre bortfald.

En eftergivelse af gæld kommer normalt ikke på tale, hvis skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor, jf. eksempelvis § 13, stk. 2, nr. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det giver derfor god mening, at alene forældelsesloven og ikke tillige bortfaldsreglen skal finde anvendelse på sådanne tilbagebetalingskrav, hvis de på grund af skyldners misligholdelse – dvs. undladt betaling trods mulighed herfor – er kommet under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Skyldner har i en sådan situation forspildt den ret til automatisk eftergivelse, som bortfaldsreglerne netop har til formål at sikre skyldner.

SKAT har i Den juridiske vejledning 2018-1, afsnit G. A. 3.2.2.1.1, lagt til grund, at disse tilbagebetalingskrav forældelsesmæssigt omfattes af forældelsesloven, hvis de er modtaget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. fordringstypeoversigten Q2, som afsnittet henviser til. Om tilbagebetalingskrav efter lov om aktiv socialpolitik, jf. oversigtens art nr. 211, anføres således, at hvis en fastsat tilbagebetalingsordning er misligholdt, anses hele gælden for forfalden, og kravet kan overgives til inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndigheden, hvorefter det er omfattet af forældelseslovens regler.

Med bestemmelsen i lovforslagets § 9 foreslås, at der med § 165, stk. 2, 2. pkt., i lov om social service indsættes en ny bestemmelse, der udtrykkeligt bestemmer, at hvis et tilbagebetalingskrav overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på inddrivelse, finder bortfaldsreglen i 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet.

Med § 165, stk. 2, 3. pkt., foreslås, at forældelsesloven i stedet finder anvendelse fra modtagelsen, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. den foreslåede bestemmelse i § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Med § 165, stk. 2, 4. pkt., foreslås, at hvis tilbagebetalingskravet tilbagesendes til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.

Den foreslåede regel om en ændring af § 165, stk. 2, er både udtryk for en lovfæstelse af gældende ret og skal desuden ses i sammenhæng med nærværende lovforslags § 1, nr. 15, hvorefter der med § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes en bestemmelse, hvorefter forældelse af fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden tidligst indtræder på 3-årsdagen fra fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Efter forældelseslovens § 2, stk. 1, regnes forældelsesfristen som udgangspunkt fra det tidligste tidspunkt, til hvilket fordringshaveren kunne kræve at få fordringen opfyldt, og

misligholdelsen af en afdragsordning vedrørende tilbagebetalingskravet indebærer, at hele tilbagebetalingskravet anses for forfaldent til betaling, jf. § 9, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 330 af 27. marts 2017 om kommunalbestyrelsens opkrævning af tilbagebetalingskrav efter lov om social service, hvorefter afdragsordningen anses for bortfaldet og hele gælden for forfalden, hvis skyldner trods påkrav ikke overholder sin afdragsordning. Starttidspunktet for den forældelsesfrist, der løber efter forældelsesloven, når tilbagebetalingskravet kommer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil derfor være det anførte forfaldstidspunkt.

Ingen af de tilbagebetalingskrav, der modtages til inddrivelse, er før modtagelsen omfattet af forældelsesloven, og den 5-årige bortfaldsfrist i § 165, stk. 2, i lov om social service er derfor ikke en sådan forældelsesfrist, der via forslaget om den foreløbige afbrydelse kan få en allerede påbegyndt forældelsesfrist foreløbigt afbrudt.

Derimod kan der for tilbagebetalingskravet inden dets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden være opnået et særligt retsgrundlag, f.eks. en dom om eller skyldners skriftlige anerkendelse af tilbagebetalingskravets eksistens og størrelse, som efter forældelseslovens § 5, stk. 1, nr. 3, giver kravet en 10-årig forældelsesfrist. For sådanne tilbagebetalingskrav vil forældelse tidligst indtræde 3 år fra modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Foreligger et særligt retsgrundlag ikke, følger det af den foreslåede regel, at forældelsesloven anvendes fra tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og forældelsesfristen vil herefter være den almindelige forældelsesfrist på 3 år, jf. forældelseslovens § 3, stk. 1. I disse tilfælde indebærer den foreslåede regel, at forældelse vil indtræde på 3-årsdagen fra modtagelsen, medmindre forældelsen forinden er afbrudt efter forældelseslovens regler om afbrydelse.

Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til fordringshaver, f.eks. fordi fordringshaver ikke søger skyldnerens indsigelser om kravets eksistens eller størrelse afklaret inden rimelig tid, jf. § 2, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det præciseret, at bortfaldsreglen atter skal finde anvendelse.

Der henvises til de almindelige bemærkninger, afsnit 2.4.

Til § 10

Til nr. 1

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at udlæg foretages, hvis ikke andet er bestemt i loven, efter reglerne i retsplejelovens kapitler 45-47.

Efter retsplejelovens § 493, stk. 1, underretter fogedretten så vidt muligt skyldneren om tid og sted for forretningen. Skal forretningen foretages uden for rettens kontor, angives tid og sted så bestemt som foreneligt med tilrettelæggelsen af rettens arbejde. Underretningen kan ske ved tilsigelse til forretningen, jf. § 494.

Det følger af § 493, stk. 2, at underretning kan undlades, hvis fogedretten finder det ubetænkeligt at foretage forretningen uden forudgående meddelelse til skyldneren, eller

hvis det må antages, at muligheden for at opnå dækning ellers vil blive væsentligt forringet. Fogedretten kan i sidstnævnte tilfælde betinge fuldbyrdselsen af forudgående sikkerhedsstillelse.

Hvis fuldbyrdselse forlanges på grundlag af udpantningsret, skal meddelelse om forretningen forkyndes for skyldneren, medmindre andet er bestemt i lovgivningen. Meddelelsen skal indeholde oplysninger om kravets grundlag og størrelse og sidste rettidige betalingsdag. Ved senere forretninger for samme krav gives alene meddelelse efter reglerne i stk. 1 og 2, jf. retsplejelovens § 493, stk. 3.

Med forslaget til § 5, stk. 1, 2. pkt., i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v. foreslås det, at retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke skal finde anvendelse for fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det indebærer, at meddelelser med tilsigelser til udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, ikke skal indeholde de i retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., nævnte oplysninger. For kravene til sådanne meddelelser henvises til den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovforslagets § 10, nr. 2.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.7.

Til nr. 2

Det foreslås med forslaget til § 5, stk. 2, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at meddelelsen, som er nævnt i retsplejelovens § 493, stk. 3, 1. pkt., i tilfælde, hvor retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., ikke finder anvendelse, skal indeholde oplysninger om fordringshaver, fordringstype, fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kravets størrelse og, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget oplysningerne herom, tillige periode eller stiftelsesdato.

Det foreslås således, at tilsigelser med forkyndelse af udlægsforretninger, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, fremadrettet skal indeholde oplysninger om fordringshaver, fordringstype, fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden og de oplysninger, der i øvrigt er relevante for at beskrive fordringen (periode eller stiftelsesdato). Angivelse af kravets størrelse skal ligeledes fortsat indgå i en tilsigelse.

Det foreslås således, at kravet om angivelse af kravets grundlag og sidste rettidige betalingsdato i retsplejelovens § 493, stk. 3, 2. pkt., erstattes af oplysninger om fordringshaver og fordringstype og fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Skyldner vil have mulighed for ved henvendelse til restanceinddrivelsesmyndigheden at anmode om supplerende oplysninger om fordringen, såfremt dette er nødvendigt for at identificere fordringen. Denne mulighed vil også fremgå af forkyndelsen til skyldner.

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.7.

Til nr. 3

Det foreslås med forslaget til § 5, *stk. 4*, i lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., at der gives skatteministeren en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal meddeles efter *stk. 2*.

Det forudsættes, at der fastsættes principper for afgrænsningen af en fordringstype, således at det bliver muligt at beskrive fordringer på et mere generelt niveau. Fordringstyper kan f.eks. være A-skat (med oplysning om periode) eller bøde (f.eks. trafikforseelse med oplysning om stiftelsesdato).

Der henvises til lovforslagets almindelige bemærkninger, afsnit 2.7.

Til § 11

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juni 2018, jf. dog *stk. 2*.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af de bestemmelser, der foreslås i lovforslagets § 1, nr. 11 og 12, om håndteringen af negative korrektioner ved lønindeholdelse.

Det forventes, at den systemmæssige implementering af § 11, *stk. 2*, i bekendtgørelse nr. 499 af 27. marts 2015 om kildeskat i systemet eIndkomst vil være gennemført den 20. september 2018, som derfor forventes at skulle være ikrafttrædelsestidspunktet.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 3 B og § 18 a, *stk. 2*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved de foreslåede bestemmelser i lovforslagets § 1, nr. 6 og 15, ikke finder anvendelse på fordringer m.v., der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før 1. juni 2018. For sådanne fordringer m.v. foreslås, at de hidtil gældende regler skal finde anvendelse.

Det foreslås i *stk. 4*, at de foreslåede bestemmelser i lovforslagets §§ 2 og 3 ikke finder anvendelse på ansøgninger, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden før 1. juni 2018. For sådanne ansøgninger foreslås, at de hidtil gældende regler skal finde anvendelse.

Dermed vil der fra lovens ikrafttræden ikke længere kunne ansøges om eftergivelse efter forsøgsordningen med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper. Samtidig vil ophævelsen af skattefrihed for eftergivet gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper efter kapitel 3 a i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper have virkning for ansøgninger, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden den 1. juni 2018 eller senere.

Ansøgninger om eftergivelse, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden den 1. juni 2018 eller senere, vil derfor ikke blive behandlet. De eftergivelsesager, hvor der er ansøgt inden den 1. juni 2018, og som resulterer i en afgørelse om eftergivelse, vil kunne fortsætte, indtil de gradvist udløber. Og der vil fortsat være skattefrihed for eventuel eftergivet gæld efter ordningen. Eftergivelsessagerne vil som udgangspunkt udløbe efter de 4 års forløb, hvis skyldneren fastholder sin tilknytning til arbejdsmarkedet eller uddannelse uafbrudt i hele denne periode. Kommer skyldner i en midlertidig periode på mindre end 1 år igen på offentlig forsørgelse, kan eftergivelsessagen dog midlertidigt stilles i bero, indtil skyldner igen er tilbage på arbejdsmarkedet eller i uddannelse. I disse tilfælde vil eftergivelsessagen således kunne strække sig ud over de 4 år.

Der er ikke medtaget en territorialitetsbestemmelse, da ingen af de love, hvori der foreslås ændringer, gælder for Færøerne og Grønland.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende lov

Lovforslaget

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 29 af 12. januar 2015, som ændret ved lov nr. 1253 af 17. november 2015, § 1 i lov nr. 298 af 22. marts 2016, § 1 i lov nr. 428 af 18. maj 2016, § 1 i lov nr. 114 af 31. januar 2017 og § 1 i lov nr. 258 af 10. april 2018, foretages følgende ændringer:

§ 2. - - -

Stk. 2.-4. - - -

Stk. 5. Ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden skal en kommunalt ejet forsyningsvirksomhed eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, oplyse skyldnerens personnummer. Hvis forsyningsvirksomheden ikke er i besiddelse af skyldnerens personnummer, skal forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, inden overdragelsen af fordringen skriftligt anmode skyldneren om inden for en nærmere angiven frist at oplyse sit personnummer. Anmodningen skal indeholde oplysning om adgangen til at indhente skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister efter fristens udløb, jf. stk. 6.

Stk. 6. Har skyldneren ikke oplyst sit personnummer inden for den angivne frist, eller foreligger der begrundet tvivl om rigtigheden af skyldnerens oplysning herom, kan forsyningsvirksomheden eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, ved hen-

1. I § 2 indsættes efter stk. 4 som nye stykker:

»*Stk. 5.* Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved kendskab til eller mistanke om datafejl, der kan henføres til forhold hos fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, helt eller delvist suspendere inddrivelse af fordringer, der efter restanceinddrivelsesmyndighedens skøn kan være berørt af fejlen. Restanceinddrivelsesmyndigheden ophæver suspensionen, når fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har identificeret og tilbagekaldt de fordringer, som efter en undersøgelse gennemført af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, har vist sig at være berørt af fejlen. Har fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ikke inden for en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat frist identificeret og tilbagekaldt de fordringer, der er berørt af fejlen, kan restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagesende samtlige de fordringer med renter og gebyrer, der omfattes af suspensionen.

Stk. 6. Fordringer, som er omfattet af suspension efter stk. 5, forrentes fortsat efter § 5.

vendelse til en kommunalbestyrelse efter forudgående entydig identifikation af skyldneren få oplyst skyldnerens personnummer fra Det Centrale Personregister. Kommunalbestyrelsen skal behandle anmodningen senest 10 hverdage efter modtagelsen heraf.

Stk. 7. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal, såfremt denne bliver bekendt med væsentlige ændringer i skyldnerens forhold efter overdragelsen af fordringen til restanceinddrivelsesmyndigheden, underrette restanceinddrivelsesmyndigheden herom og kan i den forbindelse anmode restanceinddrivelsesmyndigheden om at intensivere inddrivelsen eller at sende sagen tilbage til fordringshaveren, med henblik på at fordringshaveren kan tillade afdragsvis betaling eller henstand med betalingen. Fordringer, der er omfattet af refusionsret fra statskassen, sendes ikke tilbage til fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren har forestået opkrævningen, jf. dog stk. 8.

Stk. 8. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, kan helt eller delvis kalde en fordring tilbage, der er oversendt til inddrivelse, med henblik på at foretage modregning for kravet.

Stk. 9. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der er nævnt i stk. 1-8, herunder en beløbsmæssig mindstegrænse for fordringer, der overdrages til inddrivelse, og om fremgangsmåden ved overdragelse af fordringer til restanceinddrivelsesmyndigheden, tilbagekaldelse af fordringer til opkrævningsmyndigheden, størrelsen af fordringer m.v., som der kan tillades afdragsvis betaling eller henstand med, og om tidsfrister for afdragsvis betaling og henstand. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at overdragelse af fordringer kan ske elektronisk.

§ 3. - - -

Stk. 2-7. - - -

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler, hvorefter fordringshavere og andre offentlige myndigheder får elektronisk adgang til oplysninger registreret af restanceinddrivelsesmyndigheden om restancens

Stk. 7. Ophæves en suspension, genindtræder de fordringer, som ikke er tilbagekaldt af fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaver opkræver fordringen, i dækningsrækkefølgen efter § 4. Dækninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden har foretaget på skyldners anden gæld i den periode, hvor fordringerne var omfattet af suspensionen efter stk. 5, ophæves ikke. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan ved tilbagesendelse efter stk. 5, 3. pkt., træffe beslutning om, hvorvidt dækninger, der allerede er foretaget på de berørte fordringer, mens de var under inddrivelse, skal ophæves, samt om hvorvidt tilskrevne inddrivelsesrenter skal ophæves.«

Stk. 5-9 bliver herefter stk. 8-12.

4. I § 2, *stk. 9, 1. pkt.*, der bliver stk. 12, 1. pkt., ændres »stk. 1-8« til: »stk. 1-11«.

5. I § 3, *stk. 8, 1. pkt.*, indsættes efter »3-7«: »og om fradrag af pensionsindbetalinger ved betalingsevnevurdering«, og som 3. *pkt.* indsættes:

»Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om restanceinddrivelsesmyndighedens redegørelse for renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63

størrelse i forhold til vedkommende fordringshaver, og om der foreligger restante fordringer i forhold til andre fordringshavere.

og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, i afgørelser og meddelelser til skyldner og andre.«

6. Efter § 3 A indsættes:

»§ 3 B. Renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 og renter og gebyrer, der opkræves via skattekontoen, jf. opkrævningslovens § 16, eller andre fordringshaversystemer, der anvender et saldoprincip, behandles med hensyn til forældelse som selvstændige hovedkrav, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget dem til inddrivelse. Det samme gælder renter og gebyrer, som restanceinddrivelsesmyndigheden modtager til inddrivelse, uden at hovedkravet samtidig overdrages til inddrivelse, eller uden at det i forbindelse med overdragelsen oplyses, at hovedkravet allerede er under inddrivelse. Andre gebyrer end de, der nævnes i 1. og 2. pkt., anses, når de modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, med hensyn til accessorisk forældelse efter forældelseslovens § 23, stk. 2, alene at vedrøre det hovedkrav, som gebyret ved overdragelsen oplyses at være knyttet til.

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de forhold, der reguleres af stk. 1.

§ 3 C. Indtræder der et skyldnerskifte for en fordring, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, herunder som følge af dødsfald, fusion og spaltning, forbliver fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og renter tilskrives fortsat i medfør af § 5, stk. 1. Efter at have fået kendskab til skyldnerskiftet giver restanceinddrivelsesmyndigheden den eller de nye skyldnere en betalingsfrist på 14 dage, inden for hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage modregning, mens anden form for inddrivelse af fordringen alene kan foretages, hvis inddrivelsen er nødvendig for at afbryde forældelsen.«

§ 4. - - -

Stk. 2. Dækker beløb, der inddrives fra skyldner, kun delvis fordringer inden for samme kategori, jf.

7. I § 4, *stk. 2*, indsættes som *3. og 4. pkt.*:

»For en opkrævningsrente lægges det hovedkrav, som restanceinddrivelsesmyndigheden fik

stk. 1, dækkes fordringerne i den rækkefølge, de modtages hos restanceinndrivelsesmyndigheden, således at den fordring, der først modtages, dækkes først. Krav på rente dækkes dog forud for hovedkravet.

Stk. 3-7. - - -

§ 9 a. Modregning, der gennemføres af restanceinndrivelsesmyndigheden eller af told- og skatteforvaltningen som fordringshaver, kan ske uden partshøring af skyldneren og uden forudgående vurdering af dennes økonomiske forhold.

§ 10. - - -

Stk. 2. Har en skyldner ikke inden det tidspunkt, da udlæg kan begæres, betalt den gæld, der påhviler den pågældende, kan restanceinndrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af gælden med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinndrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Stk. 3. Indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 4. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fast-

oplyst ved modtagelsen af opkrævningsrenten, til grund ved anvendelsen af 2. pkt. Er en oplysning om hovedkravet ikke givet ved modtagelsen af en opkrævningsrente, anvendes alene 1. pkt.«

8. I § 9 a indsættes som *stk. 2* og *3*:

»*Stk. 2.* Restanceinndrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for en afgørelse om modregning alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.

Stk. 3. Ved modregning med renter efter kildeskattelovens §§ 62 A og 63 lægger restanceinndrivelsesmyndigheden det hovedkrav, som restanceinndrivelsesmyndigheden ved modtagelsen af disse renter fik oplyst, til grund, når modregningen gennemføres, efter at skyldnerens krav på udbetaling fra staten er overdraget til tredjemand.«

9. § 10, stk. 2, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Restanceinndrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinndrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinndrivelsesmyndigheden.«

sætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 4, ikke overstige 100.

Stk. 4.-8. - - -

§ 10 a. Der kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 2. - - -

11. I § 10 a, stk. 1, indsættes efter »til dækning af«: »tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt«.

12. Efter § 10 a indsættes før overskriften før § 11:

»§ 10 b. Nedsættes det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter §§ 10 eller 10 a, som følge af en indeholdelsespligtig korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Dækninger af skyldners fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Stk. 2. Kan det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke afgøres, hvilke fordringer

der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a vedrørende den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvist ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Stk. 3. Har skyldneren modtaget et overskydende beløb, der på baggrund af en nedsættelse efter stk. 1 viser sig at være udbetalt med urette, skal beløbet tilbagebetales. Efter at have fået kendskab til nedsættelsen af det lønindeholdte beløb opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagebetalingskravet hos skyldneren med en betalingsfrist på 14 dage, der regnes fra afsendelsen af opkrævningen. Tilbagebetalingskravet anses for at være modtaget til inddrivelse, når betalingsfristen efter 2. pkt. er udløbet.«

12. Efter § 10 a indsættes før overskriften før § 11:

13. Efter § 16 indsættes før overskriften før § 17:

»Pligt til oplysning om ny adresse ved flytning til udlandet

§ 16 a. En skyldner, der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden på mindst 100 kr., og som fraflytter Danmark, har pligt til inden udrejsen at give restanceinddrivelsesmyndigheden oplysning om fraflytningen, jf. dog stk. 5.

Stk. 2. Oplysningspligten efter stk. 1 omfatter skyldnerens

- 1) personnummer,
- 2) fulde navn eller adresseringsnavn,
- 3) hidtidige adresse og bopælskommune,
- 4) fremtidige adresse og bopælsland samt

5) flyttedato.

Stk. 3. Har en skyldner omfattet af stk. 1 ikke en fast bopæl i udlandet, gælder stk. 2, nr. 4, ikke. Skyldner skal da i stedet oplyse en kontaktadresse, medmindre skyldner er tilsluttet Digital Post.

Stk. 4. Skyldner har efter udrejsen pligt til at opdatere oplysningerne efter stk. 2 og 3, senest 14 dage efter at forholdene har ændret sig, jf. dog stk. 5.

Stk. 5. Har restanceinddrivelsesmyndigheden over for skyldner truffet afgørelse om eller med skyldner indgået aftale om en afdragsordning for skyldners gæld under inddrivelse, gælder stk. 1 og 4 ikke, så længe afdragsordningen overholdes. Unnlader skyldner efter sin fraflytning fra Danmark at betale et afdrag, skal oplysningerne i stk. 2 og 3 gives eller opdateres af skyldner senest 14 dage efter afdragets forfaldsdato.

Stk. 6. Overstiger opholdets varighed i udlandet ikke 6 måneder, gælder stk. 1 ikke, hvis skyldner er tilsluttet Digital Post.

Stk. 7. Er den, der flytter, ikke selv i stand til at anmelde flytning, skal flytningen anmeldes af den, der er ansvarlig for den pågældende.

Stk. 8. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om stk. 1-6.

§ 16 b. Medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde den, der forsætligt eller ved grov uagtsomhed

1) unnlader at opfylde pligten efter § 16 a, stk. 1 eller 7,

2) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger efter § 16 a, stk. 2 eller 3, eller

3) unnlader at opfylde pligten efter stk. 16 a, stk. 4.

§ 16 c. Skønnes en overtrædelse af § 16 b ikke at ville medføre højere straf end bøde, kan restanceinddrivelsesmyndigheden i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter anmodning kan forlænges, at betale en bøde, der er angivet i bødeforelægget.

Stk. 2. Retsplejelovens regler om krav til indholdet af et anklageskrift og om, at en sigtet ikke er forpligtet til at udtale sig, finder tilsvarende anvendelse på bødeforelæg.

Stk. 3. Vedtages bøden, bortfalder videre forfølgning.

Stk. 4. Bøder i sager, der afgøres administrativt, opkræves af restanceinddrivelsesmyndigheden og anses for modtaget hos restanceinddrivelsesmyndigheden til inddrivelse, når bøden ikke er betalt i rette tid.«

14. *Overskriften før § 18 a* affattes således:

Udskydelse af forældelse

»*Udskydelse af forældelse og foreløbig afbrydelse*«.

§ 18 a. For fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 19. november 2015 eller senere, regnes forældelsesfristen tidligst fra den 20. november 2018.

15. I § 18 a indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* For fordringer, der overdrages til restanceinddrivelsesmyndigheden, indtræder forældelse tidligst 3 år efter fordringens modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. dog 3. og 4. pkt. Fristen på 3 år regnes forsat fra det i 1. pkt. nævnte modtagelsestidspunkt, selv om fordringen tilbagesendes til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Overdrages en fordring, der er tilbagesendt som anført i 2. pkt., atter til restanceinddrivelsesmyndigheden, regnes fristen på 3 år fra det første modtagelsestidspunkt. Bestemmelsen i 1. pkt. omfatter ikke fordringer, for hvilke der i EU-retten er fastsat særlige regler, der vil være til hinder for en foreløbig afbrydelse.«

§ 2

Lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper, jf. lovbekendtgørelse nr. 1063 af 25. oktober 2006, som ændret ved § 120 i lov 1336 af 19. december 2008 og § 2 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, ophæves.

§ 3

I ligningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1162 af 1. september 2016, som ændret bl.a. ved § 5 i lov nr. 1554 af 13. december 2016, lov nr. 475 af

§ 7. - - -

Nr. 1-22. - - -

23) Eftergivet gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper efter kapitel 3 a i lov om forsøg med eftergivelse af gæld til det offentlige for socialt udsatte grupper.

24) Elevstøtte ydet i henhold til lov om folkehøjskoler og lov om efterskoler og frie fagskoler til personer, som, når støtten modtages, opfylder aldersbetingelsen efter lov om social pension for at modtage folkepension, som modtager førtidspension, eller som modtager invaliditetsydelse med bistands- eller plejetillæg i henhold til lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v.

25) Værdien af eget arbejde samt en i den forbindelse ikkerealiseret avance ved udtagning af varer og tjenesteydelser fra ejerens virksomhed, når arbejdet udføres på egne formuegoder til privat brug for den pågældende.

26) Naturalydelser og kontantbeløb, der ydes til indsatte i kriminalforsorgens institutioner i medfør af lov om fuldbyrdelse af straf m.v.

27) Findeløn og godtgørelser, som udbetales i henhold til lov om hittegods eller bestemmelserne om danefæ og danekræ i museumsloven, samt dusører og belønninger for indsats for at redde mennesker eller medvirken til at opklare eller forhindre en forbrydelse, når de pågældende indsatser ikkehører til den pågældendes erhverv.

28) Tilskud til dækning af flytte- og etableringsudgifter efter § 63 c i lov om almene boliger m.v.

29) Kompensation og beløb ydet i forbindelse med genhusning efter regler fastsat i medfør af § 14 b, stk. 1 og 2, i lov om en Cityring samt erstatning og beløb ydet i forbindelse med genhusning, som i øvrigt udbetales af Metroselskabet I/S i anledning af gener og ulemper fra anlægget af Cityringen.

17. maj 2017, lov nr. 685 af 8. juni 2017, § 2 i lov nr. 1376 af 4. december 2017 og senest ved lov nr. 1684 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. § 7, nr. 23, ophæves.

Nr. 24-31 bliver herefter nr. 23-30.

Beskæftigelsesministeriet

§ 19. - - -*Stk. 2-3. - - -*

Stk. 4. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter ydelsens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

§ 70 f. - - -*Stk. 2-10. - - -*

Stk. 11. Kommunen træffer afgørelse om tilbagebetaling af fleksløntilskud, hvis den ansatte mod bedre vidende har undladt at give kommunen oplysninger efter stk. 2, 2. pkt., eller § 11, stk. 2, i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område og den ansatte har modtaget fleksløntilskud med urette eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget fleksløntilskud. Kommunen træffer afgørelse om tilbagebetaling af fleksløntilskud, når en person er dømt for overtrædelse af straffelovens § 101 a, stk. 1, § 114 c, stk. 3, §§ 114 d, 114 e eller 114 g for forhold begået i udlandet, straffelovens § 114 j, stk. 1, eller et udrejseforbud fastsat i medfør af § 2 b, stk. 1, i lov om pas til danske statsborgere m.v. Dette gælder også, hvor kommunen tidligere har truffet afgørelse om tilbagebetaling af en ydelse efter 1. pkt. for samme periode. Kommunen træffer afgørelse om tilbagebetaling af for meget udbetalt fleksløntilskud, hvis der i en måned er udbetalt løn

I lov nr. 174 af 24. februar 2015 om kontantydelse, som ændret ved § 39 i lov nr. 994 af 30. august 2015, foretages følgende ændring:

1. I § 19, stk. 4, indsættes som 2.-4. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 5

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lov bekendtgørelse nr. 1342 af 21. november 2016, som ændret ved § 1 i lov nr. 173 af 20. februar 2017 og § 9 i lov nr. 674 af 8. juni 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 70 f, stk. 11, indsættes som 6.-8. pkt.:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 5. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 5. pkt. på ny anvendelse.«

m.v., der vedrører arbejde udført over flere måneder, og hvis det ikke har været muligt at efterregulere lønindtægten m.v. i de følgende måneders fleksløntilskud eller ledighedsydelse. Tilbagebetalingskravet efter 1.-4. pkt. bortfalder, når der er gået 3 år efter fleksløntilskuddet eller ledighedsydelsens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

§ 95. - - -

Stk. 2. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

§ 19. - - -

Stk. 2. - - -

Stk. 3. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 3 år efter jobpræmieordningens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

§ 6

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 269 af 21. marts 2017, som ændret ved § 1 i lov nr. 1000 af 30. august 2015, § 8 i lov nr. 674 af 8. juni 2017 og § 5 i lov nr. 1669 af 26. december 2017, foretages følgende ændring:

1. I § 95, *stk. 2*, indsættes som 2.-4. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen eller Udbetaling Danmark, jf. stk. 1, 1. pkt., finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 7

I lov nr. 287 af 29. marts 2017 om en midlertidig jobpræmie til langtidsledige m.v. foretages følgende ændring:

1. I § 19, *stk. 3*, indsættes som 2.-4. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebe-

talingskravet til Udbetaling Danmark, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

Børne- og Socialministeriet

§ 8

I dagtilbudsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 748 af 20. juni 2016, som ændret ved § 7 i lov nr. 665 af 8. juni 2016, lov nr. 1545 af 13. december 2016, lov nr. 1546 af 13. december 2016 og § 1 i lov nr. 427 af 3. maj 2017, foretages følgende ændring:

§ 93. - - -

Stk. 2. Krav på tilbagebetaling efter stk. 1 bortfalder, når der er gået 5 år efter tilskuddets ophør, uden at der efter reglerne i § 94 har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

Stk. 3-4. - - -

1. I § 93, *stk. 2*, indsættes som 2.-4. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

§ 9

I lov om social service, jf. lovbekendtgørelse nr. 102 af 29. januar 2018, som ændret ved lov nr. 221 af 20. marts 2018, foretages følgende ændring:

§ 165. - - -

Stk. 2. Tilbagebetalingskravet bortfalder, når der er gået 5 år efter hjælpens ophør, uden at der har været økonomisk mulighed for at gennemføre kravet.

1. I § 165, *stk. 2*, indsættes som 2.-4. *pkt.*:

»Overdrages tilbagebetalingskravet til restanceinddrivelsesmyndigheden, finder 1. pkt. ikke anvendelse fra restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af kravet. Fra modtagelsen finder forældelsesloven anvendelse, idet forældelse dog tidligst indtræder 3 år efter tilbagebetalingskravets modtagelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 18 a, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Tilbagesendes tilbagebetalingskravet til kommunen, finder 1. pkt. på ny anvendelse.«

Justitsministeriet

§ 10

I lov om fremgangsmåden ved inddrivelse af skatter og afgifter m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 572 af 20. juni 2001, som ændret ved § 13 i lov nr. 430 af 6. juni 2005, § 1 i lov nr. 252 af 30. marts 2011, § 2 i lov nr. 114 af 31. januar 2017 og § 5 i lov nr. 670 af 8. juni 2017, foretages følgende ændringer:

1. I § 5, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Retsplejelovens § 493, *stk. 3, 2. pkt.*, finder dog ikke anvendelse for fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.«

2. I § 5 indsættes efter *stk. 1* som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Meddelelsen, som er nævnt i retsplejelovens § 493, *stk. 3, 1. pkt.*, skal i tilfælde, hvor retsplejelovens § 493, *stk. 3, 2. pkt.*, ikke finder anvendelse, indeholde oplysninger om fordringshaver, fordringstype, fordringens modtagelsesdato hos restanceinddrivelsesmyndigheden, kravets størrelse og, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden har modtaget oplysningerne herom, tillige periode eller stiftelsesdato.«

3. I § 5 indsættes som *stk. 4*:

»*Stk. 4.* Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om de oplysninger, der skal meddeles efter *stk. 2*, herunder særlige regler om beskrivelse af renter og andre relaterede fordringer.«

§ 11

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juni 2018, jf. dog *stk. 2*.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttræden af denne lovs § 1, nr. 11 og 12.

Stk. 3. § 3 B og § 18 a, *stk. 2*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 6 og 15, finder ikke anvendelse på fordringer m.v., der modtages til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden før 1. juni

§ 5. Udlæg foretages, hvis ikke andet er bestemt i loven, efter reglerne i retsplejelovens kapitler 45-47.

Stk. 2. Ved anvendelsen af retsplejelovens § 487 for udlæg, der foretages af restanceinddrivelsesmyndighedens pantefogeder, træder de geografiske områder, som restanceinddrivelsesmyndighedens lokale afdelinger dækker, i stedet for retskredse.

2018. For sådanne fordringer m.v. finder de hidtil gældende regler anvendelse.

Stk. 4. Denne lovs §§ 2 og 3 finder ikke anvendelse på ansøgninger, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden før 1. juni 2018. For sådanne ansøgninger finder de hidtil gældende regler anvendelse.